Eugen Evu
SEXPERTIZE
Singur 2014

Eugen Evu

Sexpertize

EFECTUL NOCEBO

memorial-pamflet la apa Sâmbetei

Editura SINGUR
2014

Tehnoredactare: Vasile Petrescu
Corectura: Constantin P. Popescu
Lector: Ştefan Doru Dăncuş

Copyright © Eugen Evu, 2014

Unele materiale din această carte sunt pamflete. Conform Legii Presei în Romania pamfletul este considerat ca atare

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
EVU, EUGEN
Sexpertize / Eugen Evu. - Târgovişte : Singur, 2014

ISBN 978-606-8618-19-7

821.135.1-1

Editura SINGUR
Telefon: 072-444.35.87
E-mail: dorudancus@gmail.com
Web: www.revistasingur.ro
Adresa poştală: SC YEUDENI SRL, OP 1, Ghişeu 3, CP 19
Târgovişte, Dâmboviţa

Pseudo-prefaţă

Antecedente iluministice. Paradigme şi stigma... Şcoala ca implant*...

Ioan Budai-Deleanu (n. 6 ianuarie 1760 sau 1763, Cigmău, comitatul Hunedoara, d. 24 august 1820, Liov) a fost un scriitor, filolog, lingvist, istoric și jurist, corifeu al Școlii Ardelene.

Wikipedia liberă: *Familia:* ***A fost primul dintre cei zece copii ai preotului*** *greco-catolic Solomon Budai din Cigmău.* ***(subl n. eugen evu).***

Între 1780 până la 1856 parohia din Cigmău număra cinci preoți Budai. Budai-Deleanu a avut un frate secretar tesaurisat în Sibiu, un alt frate impiegat la oficiul salinelor din Oradea Mare și se presupune că un alt frate a fost preotul Salamon Budai din Cigmău, în perioada 1780-1800, iar întâia școală din Cigmău se deschide în 1849 în casa învățătorului Petru Budai. Studii: a făcut studii elementare la Cigmău; a urmat seminarul greco-catolic din Blaj (din 1772) și apoi Facultatea de Filosofie din Viena (1777-1779); trece la Facultatea de Teologie (1780-1783) ca bursier al Colegiului Sf. Barbara; obține titlul de doctor în filosofie. Câștigă o solidă cultură umanistă, adâncește studiul limbii latine și învață limbile germană, franceză și italiană. În timpul studiilor de la Viena, proiectează întocmirea unui lexicon în 10 volume pentru care culege material. Este unul din reprezentanții de frunte ai Școlii Ardelene. În timpul studiilor de la Viena i-a cunoscut pe Samuil Micu, Petru Maior și pe Gheorghe Șincai. A împărtășit convingerile iluministe ale acestora. Activitatea pedagogică, administrativă și științifică: La Viena a îndeplinit pentru un timp slujba de psalt la Biserica Sf. Barbara. Apoi a devenit profesor și prefect de studii, pentru scurt timp, la seminarul de la Blaj (1787). A intrat în conflict cu episcopul Ioan

Bob și a renunțat la intenția de a fi hirotonisit ca preot. S-a stabilit la Liov, unde a obținut prin concurs postul de secretar juridic al tribunalului provincial. În 1796 este avansat consilier (judecător) la Curtea de Apel, funcție pe care o deține tot restul vieții. Elaborează numeroase lucrări, cele mai multe rămase însă în manuscris și publicate – doar în parte – mult după moartea sa. Îl preocupă domenii variate: drept, pedagogie, istorie, etnografie, lingvistică și literatură. La scrierile originale se adaugă traduceri de opere legislative și literare.

Activitatea literară: Autorul primei epopei în limba română, „poemationul eroi-comic" Țiganiada sau *Tabăra țiganilor*, ediție definitivă de Jacques Byck, 1800-1812. Opera sa reprezentativă (poemul eroi-comic „Țiganiada") tratează un subiect alegoric cu tendințe satirice antifeudale și anticlericale. Un alt poem satiric, Trei viteji, rămas neterminat, valorifică motive din „Don Quijote" de Cervantes.

Literare: *Țiganiada* sau Tabăra țiganilor, Iași, În revista „Buciumul Român" I, 1875; II, 1877; *Trei Viteji*, poem satiric, București, Ed. Ancora, 1928

Lingvistice*: *Temeiurile gramaticii românești*, manuscris, 1812; *Dascălul românesc pentru temeiurile gramaticii româ*nești, lucrare neterminată, manuscris (tipărită parțial de Gh. Bulgăr, București, 1957); *Teoria ortografiei românești cu litere latinești*, manuscris, ciorna unei scrisori ample; *Fundamenta grammatices linguae romanicae seu ita dictae valachicae*, 1812; Lexicon românesc-nemțesc și nemțesc-românesc, Liov, 1818; *Scrieri lingvistice*, București, 1970.

Istorice: *De originibus populorum Transylvaniae; De unione trium nationum Transylvaniae; Kurzgefasste Bemerkungen über Bukovina* (publicată, în traducere românească, cu titlul „*Scurte observații asupra Bucovinei*" în „Gazeta Bucovinei" IV, 1894);

Hungaros ita describerem; „Hungari vi armorum Transylvaniam non occuparunt”.

Juridice: *Rândueala judecătorească de obşte*, Viena, 1787, traducere; *Pravila de obşte asupra faptelor rele şi pedepsirea (a pedepsirii) lor*, Viena, 1788, traducere; *Carte de pravilă ce cuprinde legile asupra faptelor rele*, Cernăuţi, 1807, traducere; *Codul penal*, Liov, 1807; *Codul civil*, Liov, 1812.

Pedagogice: *Carte trebuincioasă pentru dascălii şcoalelor de jos*, Viena (?), 1786

Ţiganiada: Autorul şi-a declarat el însuşi modelul, cel al literaturii neserioase, început încă din antichitate de Homer prin *Bătălia şoarecilor cu broaştele*. În *Epistola închinătoare către Mitru Perea* îşi alcătuieşte, ca Cervantes, o biografie fantezistă de ţigan supus austriac, care a participat la campania din Egipt a lui Napoleon şi a rămas acolo. În finalul scrisorii parodiază proiectele Şcolii Ardelene de a evoca veridic trecutul naţional. *Ţiganiada* a fost redactată în două versiuni: prima, din 1800, este mai stufoasă şi cu o acţiune mai complicată, a doua, din 1812, mai echilibrată şi mai artistică. Din păcate, ea nu a fost cunoscută decît tîrziu, publicată mai întîi într-o revistă obscură, *Buciumul român,* în 1875 în prima variantă, iar cea de-a doua abia în 1925. Eminescu nu a cunoscut-o. Opera aparţine genului epic în versuri, fiind o epopee eroi-comică. Este singura epopee românească terminată, care are ca temă lumea pe dos, parodierea ordinii universale. Subiectul: Cele douăsprezece cânturi urmăresc două fire epice: pe de o parte se narează aventurile ţiganilor înrolaţi în armata lui Vlad Ţepeş, iar pe de altă parte aventurile lui Parpangel, în căutarea iubitei sale Romica, furată de diavoli. Ca în orice epopee care se respectă, eroii pământeni au duşmani şi protectori supranaturali. Autorul are simţul artei ca joc, subiectul şi personajele fiind pretexte pentru o „comedie a literaturii” (N. Manolescu). De aceea, universului naraţiunii îi corespunde un metaunivers, prezent în subsolul pa-

ginilor și alcătuit dintr-o armată de critici care supun „adevărul istoric" prezent în epopee unui tir de contestații umoristice. Dacă textul este o parodie, metatextul este de asemenea parodic, ficțiunea amestecîndu-se cu critica ficțiunii, pentru că autorul „are simțul artei ca joc, intuiția gratuității și a absurdității" (N. Manolescu). Există, deci, două niveluri ale operei: a) povestirea propriu-zisă, care este „epopeea fricii cronice și a preocupării pentru stomac" (N. Manolescu), care parodiază motive literare consacrate, ca *ubi sunt* (eroii vestiți de altădată), muza inspiratoare, devenită aici o femeie cârtitoare cu gură mare și minte puțină, sau lumea pe dos, căci epopeea începe cu defilarea ordonată a țiganilor și sfârșește cu încăierarea acestora (întâi ordinea, apoi haosul); b) critica povestirii, ale cărei personaje sunt întruchipări ale modalităților de receptare a textului: Onochefalos, care se miră că Romica s-a putut transforma în tufă vorbitoare, reprezintă lectura literală; Idiotiseanu, care afirmă că nu toate cele ce se scriu sunt adevărate, reprezintă lectura naivă; Erudițian, care recunoaște împrumuturile de la alți scriitori, este lectura savantă. Stilul: G. Călinescu a remarcat geniul verbal al autorului, care atenuează lipsa talentului descriptiv. Invenția verbală începe de la numele țiganilor, „un grotesc de sonuri" (Aordel, Corcodel, Cucavel, Parpangel, Găvan, Giolban, Goleman, Ciormoi, Dîrboi etc.), trece prin invenții onomatopeice unele atît de firești încât „trebuie un studiu deosebit pentru a vedea dacă ele nu circulă" și ajunge la modelarea lor în scopuri prozodice, schimbându-le genul și terminația pentru a le face să rimeze (dracă, palată, copace etc). În *Istoria critică a literaturii române*, Nicolae Manolescu evidențiază valoarea *Țiganiadei* printr-o comparație: „Țiganiada este un Don Quijote al nostru, glumă și satiră, fantasmagorie și scriere înalt simbolică, ficțiune și critică a ei". Controverse privind originea etnică: În *Epistolia închinătoare* din 1812, autorul *Leonachi Dianeu* (Ioan Budai-Deleanu) îl ruga pe *Mitru Perea* (Petru Maior) să redacteze notele explicative necesare la *Țiganiada*.

Printre altele, autorul spunea: „m'am îndemnat a face o cercare: de s'ar putea face ș'în limba noastră, adică în cea românească (căci a noastră, cea țigănească, nu se poate scrie și puțini o înțăleg) cevaș asemene; ș'am izvodit această poveste" și „să știi că fiind eu țigan ca și tine, am socotit cuvios lucru de a scrie pentru țiganii noștri, ca să preceapă ce feliu de strămoși au avut".[4] După autorii unui manual școlar, din aceste fragmente „reiese că cei doi corifei ai Școlii Ardelene aparțineau etniei rome".[5] Această interpretare ignoră contextul alegoric și ironic, asupra căruia autorul *epistoliei* atrăgea atenția: „Însă tu bagă de samă bine, căci toată povestea mi se pare că-i numa o alegorie în multe locuri, unde prin țigani să înțeleg ș'alții carii tocma așa au făcut și fac, ca și țiganii oarecînd. Cel înțelept va înțelege!"[4] Istoricii literari George Călinescu și Nicolae Manolescu nu au dat interpretări ale acestor pasaje din *epistolie*.

Cinstirea lui Ion Budai Deleanu: În orașele Arad, București, Cluj-Napoca, Oradea, Sibiu și Timișoara, câte o stradă poartă numele de *strada Ion Budai Deleanu*. Casa de cultură din Geoagiu îi poartă numele: Casa de cultură Ioan Budai Deleanu Geoagiu.

Bibliografie: George Călinescu - *Istoria literaturii române de la origini până în prezent*, Fundația Regală pentru Literatură și Artă, 1941;
Jana Balacciu, Rodica Chiriacescu, *Dicționar de lingviști și filologi români*, București, Editura Albatros, 1978;
I. Budai-Deleanu, *Țiganiada, Poemă eroi-comică, în 12 cânturi*, ed. a II-a, București, Institutul de Arte Grafice Oltenia, 1928;
I. Budai-Deleanu, *Țiganiada*, București, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, 1953;
I. Budai-Deleanu, *Țiganiada (B)*, Ediție îngrijită de Florea Fugariu, Editura Minerva, București, 1973;

Lucian Predescu, *Enciclopedia României*, Cugetarea, București, Editurile Saeculum I. O. și Vestala, 1999.;
Nicolae Manolescu, *Istoria critică a literaturii române*, București, Editura Minerva, 1990;
Mircea Zaciu, Marian Papahagi, Aurel Sasu, *Dicționarul esențial al scriitorilor români*, Ed. Albatros, București, 2000;
Ion Gheție, *Opera lingvistică a lui Ion Budai-Deleanu*, București, Ed. Academiei RSR, 1966;
Ioan Chindriș, *Recepționarea editorială a lui Ioan Budai Deleanu*, în "Steaua", XXII, 1971, nr. 1 (252), p. 61-63 etc.

Supratitlul eugen evu, sursa Wikipedia.ro.

Poeseu la trialismul lui Cristian George (A) BREBENEL

Acutul sentiment al operei, ca vindecare de Acum: acesta ne este matinalul şi duminical gând înfăţişat, bucuros, al unei „teandre" (piramidale, neaplatizate!) incinte iniţiatice, daruri de carte, semnată odată ABREBENEL (remember Aumbrele noastre din dexul arhaic albanez, editura Singur, 2011)... dar şi al nostru joc livresc, româno-albanez, „Curcubeul nopţii" („Ylberi i nates"), ed. Albanezul, 2011, traducere de Baki Ymeri... Cu semnătura A-brebenel, poetul Cristian George Brebenel ne-a încântat-descântat (sic, n) cu elegantul volum „Paşaport pentru zile de ceremonie", ed. Brumar, 2012 (citeşte Robert Şerban!).

a. Lectura poeziei sale mi-a reumplut novalisienele nopţi de clarıuri şi „des-fiinţări" întru revelatorie, preţioasă curgere de cristal, cum ar spune Od. Elitis, vis-à-vis de Sentiment. Sentimentul operei, zic, al CUMINECĂRII, necum livresc-empatic, cât divinatoriu în ACUM-ul deja asasin al cunoaşterii „recuperatoriu" cyborgice: căci iată ce spunea Einstein, citat de autorul nostru despre aceasta: „Noi dăm viaţă maşinilor"... Oare cartea NE este maşina? Cea prefigurată de H. G. Wels? Scrisul poezic al lui Cristian George Abrebenel este cvasi-parafrazic, stil pe care un M. Cărtărescu, de par example, îl doar maimuţăreşte, cum şi un H-R-Patapievici! Cert este că omul-poietic nu este sufocat de acelaşi om erudit, suprasaturat de teluricul riscat al livrescului! (*Post-modernismul românesc suspendat ca „abis care se uită în noi", prea insistent contemplat, adică „so-colian", este dirijat genial de poetul-teosof-filosof Abrebenel pe itinerariul levitaţiilor noetice, în ceea ce Ion Popescu Bradiceni concepe a fi trans-modernism. Dacă aş fi avut cuvânt într-o decizie, aş fi premiat cartea cel puţin la USR, dacă nu la ICR-urile ce fac „serviciile" trans-frontierelor! Însă, „ar fi bizar, ca să nu spunem ridicol, să credem că spiritul contemplativ, conştient, singurul care reflectă devenirea lumii, şi-a făcut apariţia abia într-un anumit*

punct al acestei deveniri" (citat Brebenel, în „Despre Dumnezeu", (Despre fiinţă"-fiinţa şi fiinţele, studiu de ontologie, editat de Crater, 1998).

b. Semnatarul cel dinainte citat, cu „A"-ul contrapunctic-semantic, restituie minunat culturii noastre post-heideggeriene şi Jung-iene, (Cartea roşie), un veritabil tratat despre re-compunere: fiinţa se respune pe sine, conexată din Unicitate incognboscibilă (v. Max Scheler, „Poziţia omului în cosmos", de ex.) întru Pluralitate ca transcendenţă (seminală). A doua carte-eventiment este, aşadar, semnată Cristian George ABREBENEL, „Despre fiinţă", editura Crater. Nimic mai îmbogăţitor, mai reconfortant spiritual! Citez, după Brebenel, din Petre Ţuţea: „Inteligenţa, oricât de mare, nu e suficientă, pentru a te curăţa de prejudecăţi. Cu cât inteligenţa e mai mare, cu atât prejudecata e mai voinică, fiindcă ai aparat să o justifici"... Organon, vorba grecului, aşadar! La Brebenel, poetul, acest organon poate fi numit cuţit melodios. „Despre fiinţă" depăşeşte antecedente glorioase, ca ale unui Mircea Florian, de aceea o numim teandrică, triadică, cu nu desituată în inhibiţia dualismului „clasic"; altfel spus, konrad-popperiană (conceptul de trialism, „Convorbiri la gura sobei").

c. Efectul lecturii matinale din C. G. Brebenel ne este dezpovărător, straniu şi exact definit de Ion Scorobete în „Circumferinţa hardului gri" („La circonference du hard gris"), Editura Eurostampa, 2013. Dar cel mai apropiat de scrutările sale, de registrul grav, de orgă cu flaut şi violoncel în primă-auzire, este negreşit importantul Poet şi eseist Andrei Zanca, necum insinuînd prin aceasta vreo „contaminare", e vorba de convibraţii şi... alternativism între Hiperion şi Apollo...

d. Dar, ca să nu riscăm gâtuiri de artere colaterale la asemenea convergenţe, C. G. Brebenel vine cu un al treilea, fenomenal roman-studiu (aplicat!?), „Guvernământul General al Genezei", editura Cartea Românească, 2003. (Ordinea lecturii e exaustivă). Motto-ul

acestui roman-fluviu, sau mai clar, estuaric (!), este ales din marele utopist Campanella (al treilea din triadă, alături de Morus şi Bacon). Un roman-puzzle modular, dar şi ghilotină a Sinelui-Sinei, cum ar spune Paulina Popa, după Noica, într-o inspirată sintagmă poietică din anii '90. A comenta acest roman ar cere organon criticist (nu-l avem!) şi ar fi dealtfel inutil, nu avem vanitatea apartenenţei la speţa celor ce proliferează conform... rezonanţei Schuman!), pare-se, mai ales în literaturile neo-elitiste: nomine odiosa! Ferice de noi: dogoarea rece a celor ce afirmă că ei, criticarzii, ar fi de facto o re-conquistă a ratării şi recii neputinţe proprii de „opus", facere-de-corp, (de tip nobel dinamith), aşa cum după marile distrugeri silvice apar tufele de spini şi scaieţi sferici, vagabondînd prin... urâciunea pustirii: a fiinţei, sau a nefiinţei? În aceste simple-roze (cum ar zice Şerban Foarţă) – rog să-mi fie iertate... parafrazicele (mea culpa!) conotaţii. Ale încântării şi speratei curăţiri ale „hardului gri" (cenuşiu, al materiei reptiliene).

CAGULE, Teatru de celuloID / pamflet. ro.

Motto:

Trăiţi vremuri în care nu merită nici să muriţi! Nici să înnebunim...

Moto doi:

„Hai dui, dui, DUI!" (cântec de Tudor Gheorghe)

Se re-lucrează informativ pentru trei generaţii degenerate, destoinicii activişti şi pasivişti, bulangii, securişti – agenţi politic comuniştii, de tot morţi, deja morţi, încă dând zvâcuri de trai, precum şi celor încă viabili, vioi, vii, (şi) viitori informatori şi turnători de frică virgulă care sunt luaţi şi/sau reluaţi în lucru de mine(ri). Mai zac bine folosiţi şi refolosiţi şi alţii, în dosarele C.N.S.A.S. *„Cerna", „Anonimul" şi „Scriitorul*". Celor 23 de SS-kurişti, memoriei antepostume a colonelului Văceanu Lucian –

Chimuistul lingău a Leanţei CO2 din Biroul Doi şi Kurului lor lateral dezvoltat, frunţii cugetătoare de jeguri metaf(T)izice, a căp. *Haiku Ivan din Sângiorţ, kurfrunte cu bătături şi creierul aplatizat, Varicoceliei lui* colege de camere şi, nu în ultimul rând, turnătorilor cu numele conspirat-transpirate*, Cazan Costel, M.I. şi lui Anti-Infestatu, şi ultimei printre linii, Lady Toarşa Mytră, Emasculata de Pilosamente Pubianala. O bezea cu ce mânca, generalului begheu numit pă drept tov. Gen. Mortoiu, antecedenţilor Shimon, Iovanus, Pulevici, Galiiceanu, Vuh, Aoiegarei, Răzăşului ot Burdujăni, Ohmului cu Ochi de Pork, Ciorobel and Molodovetz; aşişderea lui Gyula Rudholphi -Popa-Cu-Şapcă, lui frat-su care mişună, şi mult-schizofanaticului priculici, M. Cukuruz Pălmaşu, de-a valma cu miliţiştii Dinkăkath şi karaliilor cu plachie pe burţi. **Fie-le ţărâna umbra lespede şi Necropolisul arat cu sare şi semănat cu vată de sticlă, întru maosoleul în care nici trăznetul nu ară, să nu se spurce. Trăzni-i-ar Curba lu Gauss! Hauk!***

Cu dubioşie anastasia trecând, Autorul

P. S. *Orice asemănare este întâmplătoare, textul de faţă şi de spate fiind un pamflet.*

Motto: Tovarăşe domnu', noi nu mai vrem pământ, vrem să nu mai vrem nimic, da' să trăim bine. (Piesă în câteva acte, din care unul psiho-sexual de gruppen sext şi un act ratat istoric, fraudat à la Freud. Dacă nu poate fi jucată, poate fi citită. Dacă nu poate fi pusă-n scenă, poate fi scenă-n pustă. Bunăoară, o altă predică în pustie, care se va numi Urâciunea pustiirii.

Cheie de baltă:

Cine are urechi de auzit, să vadă. Cine are ochi de văzut, să audă. Cine nu ştie râde, nu mai este om. Este sau va fi Altceva. Altcineva. Nu se va decoda în metru antic: ci în metri cubişti de cultură.

P E R S O N A J E:

Se deduc singure, în ordinea intrării, dublu funcţională şi ca ieşire.

Nota autorului: Nu se va traduce în niciun caz în caractere Chirilice, prin nicio Metodă. În engleză da, eventual în limbile popoarelor de Sixth International Anthology on Paradoxism la marginea mărilor calde ori ale Mării Moarte, zona Qoumran, Gara Simeria Veche şi Nad Hamadi.

(Indicaţii strict secrete pentru Scenariada electoralnică bis-bis-erika metoda chirilika armata a 15-a trans-sinistră COD: *„de la nestor pân-la tizsa tot românu rusu-mi-s-a”*). *Acţiunea se petrece în preajma unor alegeri parlamentabile. Nu mult after the day, cod* ***„Apocalypsis cum Figuris”,*** *Parola* ***„Armaghedon se amână”. Variante: mineriada 1, 2, 3… etc.*** *Parola:* ***„La vadim ape repezi curg”. Scenariul le aparţine, grupuri-ţintă ambulatorii şi fabulatorii,*** *în teritoriu. În cheie DA-DA-istă, sub locuţiunea* ***„Panem et circenses” şi à la maniere de Becket, Orwell and Eugen Ionesco****. Finanţişti: Fundaţia rrromulană „Bătălia de la Mossada, Cigmău, Cernobîlea Lac, Termopane şi Pogealane, precum şi altele cu Răspundere Delimitată” (vs. Societatea Reîmpieliţată Internaţional-SRI-Lanka lu’ Hoară). Autorii faptului le mulţumesc pe-această cale tuturor puţinilor care au sprijinit apariţia acestei cărticele, fie cu un Da-daism hotărât, fie cu un NU mârâit, fie cu scepticismul lui Cioran faţă de lacrimi şi sfinţi, imperativul muncii pentru specie, al insomniei pentru metafizică şi al astrofizicii faţă cu religiile şi ceea ce se apropie prin lentila-gigant a telescopului Hubble. Sub o piatră împinsă de ultima glaciaţie până în lunca Originală a Sargeţiei, se află, bine pecetluit, numele adevărat al personajului principal, care în piesă e doar o poreclă de camuflaj din motive de siguranţă raţională. Piatra este incomparabil mai grea decât terasa de la BAALBECK şi nu poate fi clintită decât prin tehnici antideluviene, prin energia manas. Tehnica teleportării and bilocaţiei prin scepticismul barbar al genialoizilor, foarte prolifici, cum constatăm cu toţii, indiferent de*

religie, naţiune, convingeri, rase, cuirase şi terase, tabula rasa poate fi utilizată pentru punerea în scenă doar cu acordul autorului.

Cheie în metru cuantic:
Textul este un pretext şi un protest contra curentului dominant în literatura română, numit de autor POSTMORTEMISM. Piesa marchează în 13,7 metri cubi de cultură spontană, tranziţia armonios dezordonată, însă oarecum gândită, de la Comunism la Consumism… Râzi, cititorule, ca să nu plângi mai la urmă, căci urma alege, turma oricum nu înţelege decât propria-i lege. Şi cugetă, rogu-te, la intervale, printre fraze, ceea ce zicea un bătrân cam grizat, la un bufet din Ghelari, privind o trupă de teatru amator cum se comportă în aer liber, ca şi cum erau deja în scenă: ***„…Noa, dragă Domnule navetist şef, bine că-i Rău!!!"***

ACTUL I (normal)

Platforma din faţa Muzeului KULTUR HAUS dintr-un oraş fără fumuri, după 1990, zona verde. Între stâlpii electrici, sârme cu sute de beculeţe de 6o de waţi (ascunselea), copaci ornamentaţi cu cârpe psihedelice, de un genial din zonă. Bobor cu sobor, mobilizat (adică mobilier), şcoleri, soldaţi, miliţişti, anorgasmice, curioşi, liber-schimbişti, nostalgici, traseişti politic şi traseiste apolitice, foşti activişti, acum pasivişti, (foşti) securişti (unii recuperaţi), jandarmi (cu căşti), gură-cască (fără căşti), dentişti şi iredentişti, cloşte încă active, găşcari, răspopiţi, bişniţari, ziarişti, tuzluci, corespondentul V.W.C., somităţi, şomeri, pălmaşi, 23 mii de disponibilizaţi, anonimizaţi, kurişti seci, recuperaţi, fameni, şantajaţi, relansaţi, ciocoi vechi şi noi, burjui străvechi, cristoi, ţuţări, borfaşi, urmăriţi general, urmăriţi parţial color alba-neagra, fripturişti, scripturişti, putane, cocsari-massă compactă, eclectică, optimistici, abuzaţi, buzaţi, buzeşti şi dezabuzaţi textual şi sextual,

ciocănari, căcănari, Elenea Udărău, ceteraşi, seceraşi, hihîni, oaspeţi coreeni, chinezi, gâgăuzi, bogomiliţi, chirilizaţi, strămutaţi, măcelari, cârtiţe, vigilenţi, clone, elohimi, jhwhişti, paranormali, normali, katapultaţi, demascaţi, mascaţi, goange, şpăgari, drogaţi abrogaţi, secături, sectarişti, sectorişti, secătuiţi, secţionari, limbişti pingeliţi, fracturişti, franctirori, frankesteini, einşteini, tweişteini, draişteini, oşteni, olteni, Gogu de la Sinagogă, râmari care de la Râm se trag, mittel-europenisaţi, mititei stângişti de dreapta, dreptaci de stânga, alţi pălmaşi, tov Ochi de Porc, brute, brutari, brukhani, brukenthali, neanderthali, haikuioni, aliconi, Novicicoşi, Aurelieni Retraşi din secolul doi, şpioni agenţi tripleţi, macoveţi, erectili din Satul Ciocu Mic, ciocănari, căcănari, ciochişti, kazaciochişti, Paracletu-Trimisu, Iussuf Iosifoni, cetăţean ambiguu, Fârtatu şi Nefârtatu, Culegători de ciuperci ca GHEBE, reciclaţi, tulumbari, trupeţi şi chiar poeţi paracleţi, schizofraieri ş.c.l... Cu toţii privesc spre Răsărit, de unde vine soarele, care răsare de la Bucureşti, dinspre Instambul, via Işten Bull ş.c.l. Incognito: şcoala de la Băneasca şi alte şcoli neo-monetare. Acţiunea demarează vivace ma non tropăit, în faţa ca un spate a Kultur Haos-ului din Cetatea Care-a Fost şi Nu-i, pe zona fostă verde, acum marcată de un kromleh (vezi DEX) pe care scrie (cu cerneală simpatică): „Legea Frustraţiei, bă, că vă pictez!". Cu o macara KRAN gigant este adus Marele ALB, candidat de senatore de Hunedoara, Găunescu...

*(**Indicaţie codificată**: **Organizatorul** longeviv al acestui mic spectacol cultural-artistic-lovy-lutzionar, de fapt, este Candiano Maniacovici-Risipitu-Grandomanovici-Koyotu-Graurul cu nume de pasăre şi pasăre fără nume, sursă-gazdă şi rezident-prezident, conspirativ M.I, în cazul de poliţie politică virgulă comunistă a ex-colonelului Văceanu Lucian (informatorul personal al cpt. Paiku Ivan), (Monitorul Oficial al C.N.S.A.S. Decizia 157/9.o5.2oo6), purtartor de cuvânt al Emanaţilor de sub furnale şi preş de onoare*

al lovylutzionărilor, secondat de Conspiroshu „I.M.”, Mortovaş lider-arbitru, obsedat textual şi schimb-limbist bişniţaris cu studii la F.F. Numele lor nu apare nicăieri, afară de aici, tot strict secretizat, anonimizat şi scrumit în dosarele-combustibili din curtea Miliţiei şi Lăsatei-Secului din Hunedoara, Deva şi Timiş…)

GĂUNESCU

(Este un bărbat de bărbat. Este instalat la o masă mare, pe un scaun mare, se pregăteşte să dea un maaare spectacol cu scop electoral. Pare că a fost teleportat direct în Piaţă)

Un găzdoi numit Capkoi: *(Ieşind voios în calea candidatului candid GĂUNESCU, candidat care se dă şi mai foarte candid)*:

- Helllou, şefu’, bine ne-aţi revenit în oraşul flăcărilor, de la umbra furnalelor! Io v-am fost ziarist la Casa Scâncelii, nu ştiu dacă mă mai…? Bossu’, dacă vine leghea lustraţiei, io îmi bag brişca-n candidatură şi-n ouăle dă răzăş care plutesc pe apa Sâmbetei, vorbesc codificat, că e mulţi seculişti p-acilea, aşa că io v-am reorganizat Agentura în zonă, numai să mă puneţi pe lista aia… *(schimbă tonul, la microfon):*

- Să trrrăiţi, toarşe, ăăă, domne Găunescu, Bine-aţi revenit în fostul viitor mare oraş muncitoresc, de sub fostele furnale… Hunyedoreni, aplaudaţi, că dacă Marele Alb aici de faţă şi de spate, va fi ales cu votul nostru neprecupeţit, ne va ecologiza, ne va reconstrui, ne va cenăcli, ne va bla-bla… Sentimentul de bază al nostru, pe-acilea, este...

(Îl pupă-n bărboi pe Candidat… Se aud petarde, cineva strigă „Ardeee!”, Radio „Alba Neagra” anunţă autoritar că e doar vocea artificierului de la o Fabrică de trotil, care-şi lichidează stocul rămas după tragerile din Decembrie 1989, în zona Chizid, Hăşdat şi Gazometru)

Cor vorbit, pe nadă:

- Uraaa!URRRRA!UUUOau!

Careva strigă: ***MINTEEE! Radio „Alba Neagra” dezminte.***

Sixth International Anthology on Paradoxism, grup de actori daţi afară de la T. Stat Deva, reîmplantaţi de Mungiu Pippidi şi nepoata lu' gen. Nelega-Teleagă:

- Găunescu preşedinte! Găunescu Kunta Kinte!

GĂZDOIUL: *(acelaşi joc lingând prin surprindere, uluitor de agil, laba bossului)*

- Sărut-mâna care scrie /Noua noastră chezăşie!!! Bine-aţi revenit mut-iubite şi stimate! Iată scaunul special comandat pentru aşa terasament latifundiar, doi metri pe trei! V-a sponsorizat Mişu, Şeful Cărnii Judeţene…

(Aşează scaunul sub fundul Marelui Alb)

GĂUNESCU:

(Aparte, unui grup de foşti membri şi membrane ale fostelor cenacluri, care îl ling şi cu ochii şi cu lentilele):

– Bă aceştia, care îmi trageţi preş în cale, dacă-mi iese, pe voi vă popesc, dacă nu, vă castrez. Marş la troacă!

(Dă laba unora care-i cer autografe, bate pe umeri, se pregăteşte să intre-n rol etc… Grupuri scandează lozinci… Grupul Canon nu mai scandează. Băieţii cu staţia dau banda cu urale, aplauze, huiduieli, Bardul agită un pikamer cu tricolor. La microfon începe campania electorală)

ACELAŞI:

- Dragii oameni buni, iubiţi ascultători şi neascultători, ia, bă, javra de pe bombeul meu! Bine v-am regăsit în această localitate… ăă… cum îi mai zice… ăă… în această splendidă… nu departe de… ăăă…

Cuplul radiafonic Curpadeus et Lambmadeus (cor vorbit, radio „Ivan Mortoiovics"):

- Patriei mai multă huilă"! Sărrrut-mâna la matale! Nu departe de furnale, cocserii şi şandramale… Avram Iancu, Baciul Toader, Cetatea Blidaru Te salută! Salam aleku şi Cioc Şelimbăr!

GĂUNESCU: *(către Curpade)*

- Merci, spasivo tâmpitule!… (jovial duios): ***Într-adevăr zic vouă, mă, oameni buni, ne aflăm aici de peste 2057 de ani, ultima oară am dormit cu capu-n balta din Romos, ăă, cu cenaclul meu care a renăscut în judeţul vostru… ăăă… Ne învrednicim a (dă, bă, microfonul mai încet!)… sunt mandatat să vă anunţ că am depăşit 190 de kile, fiind cel mai mare pohet în viaţă şi post mortem… ă… ă… aplaudaţi, să ne iubim pe tunuri, uraaa! …ăăă.. nu departe de Cimitirul eroilor neamului, unde gorunul cel încă mic plantat de tov… de împuşcatul, a fost ăăă… va fi replantat în curtea mea, din strada Vasile Lupu, pe acoperiş, să depăşească turnul Casei Scâncelii… Aici se simte mireasma metaforică a fânului de curând cosit, ăă, aerul miroase a mere şi a traistă de… ă… totul ne împinge să… ă… trăim în acest univers plin de stele, de... (ia-ţi, bă, mocane laba de pe hârtiile mele!) Bine v-am ăăă şi… Bă, Mişule, ce caută ăştia cu microfonul la fundul meu?! Stimaţi oameni buni, suntem cu toţii aici, suntem peste tot, pentru a construi o nouă…. ăăă… Eu vă sunt candidat pentru Parlament, susţin această campanie şi vă promit că... ăă...*** *(Explodînd la parter*) ***Măi, bade, matale, ăla de lângă gard: Badygard! Ia-i pe ăştia de pe mine, că duhnesc a tescovină de pufoaică şi am spectacol.*** (Râgâie) ***...şce dracu mi-au băgat alde Mişu, Şeful Cărnii Judeţene, -n bere, că elimin gazele prin partea de sus! O să-mi comand eşapament! Blaga zicea că berea-i spirit pişat pe garduri!***

Voce din public:

- Bravoo, Bravoouauuu! Muah!

(Între timp, cei doi dispar slugarnici, se duc la o votcă dreasă cu alcool metilic sustras. Pe ecran mare, apare stenograma:

- STOP! Stop necardiac! Sosesc la voi, Gyuri Funariotu, Cluj Napocalipsa! Succes lucrărilor! Stop!) *(Piaţa în delir, urale)*

GĂUNESCU:

- Iabadabadaba bi duuu! Yes, gata, mă? Noa haiku mine! *(În megafon:)* ***Atenţiunee! Vin întăriri, vin carăle Iancului, au şi tancuri, vin, iată, doi fraţi direct din istorie, ies parcă din scorbura veacului, cu chitarele lor… ă… sunt fraţii… fii ai Hunedoarei, bagă, mă, camera pă ei! Gata mă? Noa hai ciao-bau! Aţi tras cablurile, avem şi lampă, trupa nomber one e gata, să-i dăm drumul!*** *(Bate rapp, scutură burţi,transfigurat)*

GĂUNESCU: *(revine)*

- Au cântat, au plecat,
Timpu nostru-i măsurat,
Avem multe de cîntat,
Hai, s-o zicem, înc-odat!

(pe fundalul manelei „Sârba în căruţă/bate calu Guţă" recită siderat:)

Cum grăit-a Iancu-Avram
Venit-am să vă pun în ham,
Că suntem de-acelaşi hram
Deşi ne ţinem toţi de-un neam
Spectacolind, luptăm barbar
Pentru consensul necesar,
Pentru dreptate, adevăr, comoară
A tutulor! Cei ce nu vor, se cară,
Le spun: - Adio, ura şi la gară!
Vivat şomajul, clasă proletară!
Cârpiţi aţi fost, cârpiţi mai fi-veţi, iară,
Vivat, ura şi la gară!

Cor antic, în salopete:

- Triiască hahalera, huo, bă cioară!
Nu vrem criză aviară,
Nu vrem nici burjui pe scară
Triiască toţi şi nimeni să nu moară!

GĂUNESCU: ***(****plânge muzical, preluând în transă)*

- Totuşi, iubirea, totuşi amorul
Şi Valma Mater, televizorul,
Astea ni-s arta, acesta-i boborul,
Vrem să ne cânte şi Laie Chioru!
Vivat folclorul, vivat folclorul!
Vivat hard-rock-ul, vivat sonorul!

(Trupa de jazz-band şi cimpoaie „Descântarea României" bubuie… Geamurile pieţei zdrăngănesc ca în Decembrie după 22, unii se ascund, din reflex, pe sub maşini, tarabe…, se aud voci „- Cine a tras în (N)oi, după ddoojdoi, huuuo!, fuck you, Găunescu!, triiiaască partidul liber-schimbiştilor! Vrem legea lustraţiei, lustragiilor, huooo!)

Massificaţii năvălesc pe zona verde, apar două maşini ale salvării, tocmai primite ca ajutor din Franţa. Deasupra pluteşte elicopterul lui Arafat din Calafat, parafat fost student contra petrol rafinat… Nicio legătură cu premiatul Nobel, Arafat, mortul de tot… Petarde color, fum, emanaţie suspectă. Se coace de-un nou front ***emanat.***

GĂUNESCU: *(către trupeţi şi întrupate)*

- Gata, mă, aţi lălăit destul! Fals, fals, genial de fals, tâmpiţilor!!! Mai exersaţi! Ah, unde eşti tu, mioriţo, măcar nici tu nu aveai voce, dar erai focoasă, şi cu doar 35 de ani mai tânără!

(Apare din spate, grăbit, un mătăhăloi şi-i şopteşte ceva. Bardul sare-n picioare, un Mercedes demarează-n trombă spre satul Vîrtej, unde socru-so al doilea îl aşteaptă cu nişte acte. Spectacolul continuă sub conducerea lui Gugulan, fost membru de partid, fostă membrană de partidă (a Romilor)).

GUGOIAN:

- Bardul nostru a plecat spre satul Vîrtej, vârtej la Certej, careva din famelia lui a avut un accident, sunt numai trei *(Sixth International Anthology on Paradoxism)* ***morţi, ea era la volan, volanul era rotund, vizibilitatea pătrată… aşa că… Până va***

reveni, preiau eu conducerea… vom cânta, vom dansa, vom versifica, vom hăuli, auuu, auuuuu! Avem curent, că acum Combinatul nu mai e… A înnebunit lupu! Jos algoritmu' macabeian!!!

Cor din public:

- Ole,ole,ole,ole
Combinatul nu mai e!
Acţionarii be he heee!
Noa, şi ce?!

(Unul de la radio Alba Neagra îi bagă lui Gugulan un microfon în fund, piaţa începe să reverbereze, sincron)

GUGOIAN dinspre Călan: *(în postură de ventriloc al lui Găunescu, la microfonul din gură)*

- Cetăţeni electoranţi, electrocutaţi şi entuziaşti! Câtă vreme dănţuim şi hăulim, să vină la mine Şefu Cărnii Judeţene şi Şeful Blănurilor de la Vidra Orăştie, daţi un SMS şi la Haţeg, să aducă un tronson de salam de export, să ne onorăm, cum e obiceiul nostru din gerontocraţi, oaspeţii! Executarea! Dă-i drumul mă trupeţilor, că plăteşte Candindatul! *(Stupoare. Cade portretul lui Găunescu de pe frontispiciul Casei de Kultură Pravoslavnicii îşi fac cruce, martorii lu' IHWH îşi fac cu manu propria, bogomilicii şi aşa-şi-aşa…)*

Mişu, Şefu Cărnii Industriale Deva:

- Maestre, am demolat furnalul opt şi l-am returnat ca cruce, pe dealul Cinciş, să se vadă ca zidu' chinejilor, din spaţiu! Vă dorim senator, dacă ăi din Dolj nu vă vreau, io vă vreu! Şi cei 23,6 ruteni din judeţ, cu Fârţac cu tot, vă susţinem pidoscnic! Uraaa! *(Către public):* ***- Haida, mă, exprimaţi-vă liber!*** *(Şeful Cărnii Judeţene Io rutean voivodel, iese prin spatele late ale lui Găunescu, lozincarii se eshibează cu faţa la afişele electORALE)*

Grup spontan de rrrhomi:

- Oh, my good! La mu-E! La MU-ie1! La Mueller1 Lama sathaniel? Oh, my goodot!!!

- Vrem ca Ronu nou, măi fârtate,
Să se renumească RROm,
Jos euro, ronii, toate
Dăunează grav la om!

Un ţuţăr local, din stafful bossului:

(acelaşi joc, mai avântat)

- Găunescu pe cer ie
Ca luna şi soarele!
Ţuca-i-aş picioarele! *(Aparte)*

- Să cureţe careva piaţa de decibeli, ia vezi tu, cheamă basculantele de la „Căpuşa SRL Răcăştie şi Gazometru!

(Către publicul intrat în cota de avarie):

- Hai, mă, fetelor, că n-a dat gripa aviară-n porcii noştri, ăştia e imuni! *(Trupa dă ţug, piaţa se zguduie. Pompierii fac Hora lui Jan Huss, în jurul pieţei)*

- Bă, Arab Alb, ce faci cu sticla aia cu petrol? *(Panică. Un orfan fugit din casa de copii „Noua Europă", vopsit cu cremă de ghete, fuge şi dispare într-un canal* ***„srl aurolac s.a."****. Un pompier nervos intră după el. O explozie rupe cca. zece metri de asfalt. Ţuţărul filmează, apare şi Pipi Erectilosu, omul-bombă a lu' ştim noi cine, de la F.K.A.-Fundacia Konrad* ***Adineauări.*** *Filmează şi el, în vreme ce trei maidanezi ai iubitei miliţii locale, bine re-dresaţi, îl trag jos de pe stâlp, simţind ceva… Sub stâlpul lui Pipi, într-adevpăr, e o baltă suspectă, o pată de culoare Kandinsky…)*

Un ins: *(tare, în megafon)*

– Huooo, mă borfeţilor, cine plăteşte ce rămâne după voi, că aici e centrul oraşului, a fost zonă verde, vandalilor, huo! Cine sabotează de zece ani ctitoria bisericii împuşcaţilor-între ei, mă?

(Se caţără pe scara mobilă, eroic, e îmbrăcat în zeghe de puşcăriaş, pe spatele lui scrie „S.O.S. Castelu', că pornesc rezbelu'!" Rumoare în piaţă)

Un ins foarte atent strigă către poliţie:

- Atenţie, acela este o dublură! Nu-i cel adevărat, pune mâna pe el! E fals! E o hologramă!! *(Doi haidamaci îl saltă şi-l vâră în dubă)*

Dublura:

- Nolli me tangere, măgarilor! Iredentiştilor, ca să nu zic dentiştilor, huo!! Trădare, de trei ori trădare! Nu mai vreau la închisoare! Jos securitatea! Sus Sereitatea! Sus dreptatea, jos dreapta de stânga!! Vreau kultură, nu cenzură! Vreau tractoare pe-arătură! Vreau reformă, vrem platformă, revoluţia-i enormă!! Mi-au şters memoria, voi rescrie istoria!! Jos scopalamina, cacademicilor, va fa-n cullo! Sciortîi benii materi!

Reapare Găunescu, cu sutien ca Lady Elton Jones:

- E mulţi-lateral ponderal pe laterale, disfoncţi, a depăşit două sute kil! Ca mine! *(E legat la un cablu de 220, dar nu se simte nimic, doar că zvâcneşte oarecum ritmic, ca rapp-ării… Se urcă pe Duba nr.2, primeşte megafonul, cere hârtie, lampă, preia Conducerea Showului)*

Marele Alb de York:

- Yes, Ies, Yeeees! La al enşpeplea congres, Io alles, alles bulles! Ies, Yeeees! Iubiţi-vă, iubiţi-vă pe tunuri! Iubiţi-vă pe bunuri! Jos miliardarii de carton, sus miliardarii de cartof! Să cântăm împreunaţi! Să sfidăm gravitaţia, unireeeee!! Unde-s doi, puterea creşte şi putoarea nu răzbeşte! URnirea face puterea, puterea desface lanţurile, lanţurile astupă şanţurile, şanţurile înnoadă danţurile!! Haida la stadion, că aici e prea strâmtoare! Haida, mă, haidamacilor, cu mic, cu mare, ca la defilare! Vrem spaţiu vital! Vrem Europa! Păzea, Europa, că intrăm în tine! Uraa, uraa, uraaa!

(Corul sindicatului şi al bisericii re-informate pe roşu vertical, scandează ceva în romgleză, trans GeRoca. Mulţimea dă buzna spre stadion, duba e-n capul coloanei, Patrian face apel prin megafon să vină tot oraşul la ciunaclu. În biata piaţetă rămân cam patru camioane de resturi, sticle, postere, alte sticle, goale, chiloţi, prezervative, pulane, gumă mestecată, ziare judeţene, pachete de ţigări, chiştoace. Ambulanţa culege câţiva leşinaţi, o echipă de la Primărîie debarcă, primarul îşi pune mâinile-n cap… Constată cu tristeţe că nu mai are niciun fir de păr, dar reflexele persistă... Fe indispus, dă dispoziţii şi se retrage discret, cu fieful, la „Doi cocoşi", fost „Drum Nou"… Dinspre bd. Lenin, fost 23 August, acum 2l Decembrie, vin coloane de mobilizaţi, vin rânduri-rânduri fără gânduri însalopetaţii… În piaţă apare un geamgiu, dus de mână de toarşa Mitră, fostă prim-secretar cu propaganda, acum privatizată, ca damă de companie: vinde termopane, contra vibratoare).

Un geamgiu de la Roşia Montana, întors din Crimeea, în genunchi:

- Termopaneee! Iliescu, măăă, Ioaneee! Băăăă, cine sunteţi voi? Ce-aţi făcut dupe ecraneeee cu craniile şi moaştele reptilienilor, ă? Termopaneee, v-o punem, plata în naturăăă!! *(Din blocurile pieţei dau năvală locatarii, fac coadă, model caracatiţă: Se-mpletesc şi se despletesc, strâns uniţi în jurul lui Bivolaru, paraşutat de un MIG israelit…)*

- Iabadabanu! Babadag, bagdad, yahuuuuo.com, goog/ and/ magogle. Ieşi române din televizoare!!! Bagă bani, bagă bani, du-te-n draghostea mea! Ia cianuraaa! URAAA! Termopaneeee, Neamuleee! Termopanem et cirecenses! La al enşpelea congresss!

Numărătoarea de gropi din auf: Iubiţi-vă pe bunuri! Urrrraaaa! Sus cenzura! Bage dracu-n Stîrpitura! Cântă, mă, loază!

Cor cuantic: ***Gura, că vă tai pensia, europenisaţilor!!***
Cortina de fw. Fier vechi
***O primă variantă a fost editată de Gallup Institute, USA**

II. SINGURI PRINTRE PSIHOLOGI
- gruppen text la Apa Sâmbetei -

Motto:
”Ştiinţa fără religie e schiloadă. Religia fără ştiinţă e oarbă.”
Albert Einstein, ”Science, Philosophy and Religion: a Symposium”, 1941)

...
„Chiar de splendoarea ierbii-acelui ceas,
S-a stins pe veci, noi nu vom pregeta,
Ci vom afla puteri în ce-a rămas...”
William Wordsworth

...
Aşa grăit-a...
„Materia brută m-a ţinut întotdeauna închis într-un prizonierat ce se lovea dureros de pereţii ei şi perpetua în mine, fără sens, bizara aventură de a fi om...”
Max Blecher

...
Nur ein Kunstler
Kann den Sinn
Des Lebens erraten
Doar un artist poate să ghicească sensul vieţii.
Novalis

Inscripţie despre minţire-smintire

A minţi nu implică sensul tăgăduirii adevărului, nici al neatârnării lui. Cu cât e mai absurdă minciuna, cu atât prestigiul ei sporeşte. Omul nu minte când porneşte cu gândul hotărât al minciunii. El minte şi cu sinceritate, minte din naivitate, minte din sminteală, minte din imitaţie şi din inconştienţă. Omului îi place să se mintă şi să fie minţit şi când nu-l mai minte nimic şi nimeni se dezorganizează.

Tudor Arghezi (1880-1967)

Despre omul care scrie (II)

Motto: *„Cerul înstelat deasupră-ne, şi legea morală în noi”!*

Prin vârste, am rămas „înrăit” cititor al altora - români de-ai mei sau traduşi - începând cu fascinantele cărţi de călătorii, descoperiri, istorie şi suind, în amonte, spre Muntele Cunoaşterii ce ne atrage pe toţi, care-cum, cu acel Dor inefabil de a reface legătura (Re-ligio), cu divinitatea. În sfera patrimoniului de carte -istorie, m-au intrigat şi „pus pe gânduri” scrierile esenţiale, începând cu Mitologia lui Nicolae Densușianu, - eu, din străbuni şi părinţi, fiind născut-crescut -de prin „partea locului”, dar şi marii scribi-filosofi-gânditori, istorici ai Neamului, între care Mircea Vulcănescu, Mircea Florian, Mircea Eliade, Anton Dumitriu, Lucian Blaga, Emil Cioran şi ceilalţi... Şcolile se succed, vin şi sunt resorbite de REAL, iar transcedentalul face Legea fără a se poticni de artefacte, măsluiri, patologii grafomaniacale etc - toate suferinţe, în fond, ale Sufletului şi eventual simptome ale absenţei Conştiinţei... Ar fi de parafrazat o „critică a raţiunii Impure”, însă aceasta încerc să o fac şi eu, mai ales prin poezia mea.

M-au intrigat, zic, şi continuă a nu-mi da „pace", **subiectivismul** unora, mai ales intruziunnile alogenice dar şi „interior", mercenariatul ciclic propagandistic, descalificant, ca lucrare „educaţională", recte efectele malefice ale unor falsuri destinate Memoriei colective. Galaxia Gutenberg, iată, e-n agonie, tehnologizarea induce şi o TEHNOLOGICĂ (sic, n.m.) care, deja, precipită un fenomen cu previzibil efect uzurpator al id-entităţilor de Neam şi Patrie, acum reiterat de sintagma (paradigma zoon politikon şi a „căderii în lume") mai ales, Istoria Românilor a lui **A.D. Xenopol**, operă academică antebelică, în 3 masive volume, în egală măsură dar şi alte două cappo'd-opere ale culturii Române: Mitologia lui **Nicolae Densuşianu** şi Istoria Literatuii române de la origini până în prezent, a lui **George Călinescu**. În cazul lui Xenopol, odată în plus, existenţa ad literam, în chiar numele său, evident grec, a etinomului (onomastic) XENO: mi-am spus că poate şi de aici vine cuvântul XENO-FOBIE (citeşte „frica, fobia faţă de elementul străin, alogen", aşadar, la români). Numai că românii sunt cel mai primitor Neam dintre toate! Conceptul este unul determinativ, justificat din milenii (!), la un popor ce suie scara din istoria-i multi-milenară, necontenit încercat de Condiţia indusă din situarea Sa într-un spaţiu al interferenţelor mereu tendenţios-expansive ale Imperiilor ce s-au succedat tinzînd şi reuşind, temporar, să înghită - ca Fiinţă şi Teritoriu -acest Neam indoeuropean. E de regândit şi opera, niciodată superior-obiectivă (!) a unor geniali din acest spaţiu: Lazăr Şeineanu (mitologia sa), Pîrvan, Iorga, Eminescu, Blaga, H. Daicoviciu, Mircea Vulcănescu, Legionarii, Iosif C. Drăgan, Eugen Barbu, IPS. I. Ploscaru, Napoleon Săvescu ş.a. Scrutând retro-capitulativ perindarea unor atari persoane-cheie ale teoriei existenţiale, cu o întreagă cohortă de şcoli ce s-au arătat şi s-au estompat în memoria colectivă a Românilor remanenţi (!), constaţi că acel substantiv, al xenofobiei, este de facto un reflex condiţionat, al instinctului originar-genomic (sic, n), însă corupt de

factorii conjucturali ai Istoriei, cu toţi deviaţioniştii (!) – paradoxal tocmai dinspre... alogeni! Doctrinele, utopiile, dogmele, sunt un summum al acestui, vorba lui marin Sorescu, Triaj (vezi poemul „Dreptatea liniilor", vol. „Tuşiţi"). Instinctul legitimităţii revendicative, resurect prin veac, al legitimităţii obsesionale ca paradigmă a Fiindului, oricât răsună de preţios! Originismul, vs asaltul - cumva precesiv - al veneticilor; prin substituire, prin cuceriri temporare, prin violenţă sau viclenie...". Viclenia cea din mitul grecesc „Timeo Danaos et dona ferente"? Sau una şi mai oribilă: viclenia panslavică, de unde inoculatul morb al amalgamului de după retragerea Aureliană şi tot ce a urmat! Un egregor, un „ciclotron" ce pare complice (sic, n) al duplicităţii ca „raţionament" al supravieţuirii – prin stigma prea-răbdării sau a toleranţei ca dictatură (vezi Francis Dessart, „Noua Reconquista..."). Suntem un Neam vechi, ci nu bătrân (vezi G. Călinescu, care afirma, el însuşi, surescitat, „Eu sunt grec!"). Iar trăsătura de a tolera spre a continua ne este şi ea o determinare din afara fiinţei originare, genomice! Extremele (atitudinale) se ating în spectrul „misterios" al acestei re-deveniri-redefinitorii, cum ar spune Mircea Eliade. Dumnezeul nostru, Zamolxis (Zeul Moş), sau Iisus, este CEL din interior sau nu va fi deloc! Fobia existenţialistă nu ne poate scoate din Dilemateca (sic, n) ceea ce pare a fi id-entitatea Fiindului * (vezi Heidegger) întreaga ne-străbatere în spaţiul-timp ACUM. Acelui Dumnezeu din NOI se cere a ne închina, fără a ne târî, ci cu starea perenităţii transcedentale, imuabile, a Noastră, cât anume ne vom recunoaşte cu limpezime în EA.

„Pomul cu scribi"? Care memorial? Experienţa visului? Au ce anume, fra cutare?

Cred - ştiu că Poetul ştie cel mai neînseninat, triadic şi dantesc, glosînd interminabil ce anume a fost, este şi se deduce profetic a

mai fi. A deveni, a redeveni, prin de sine sacrificiu, în Legea Cosmică, activă şi în microcosmos...

Apolinici sau dionisiaci, captivi acestui binom – dualişti igitur, suntem, ştiind ori neştiind, mercenarii acelei Entităţi Unice, de care scriau orbii Homer, sau Borges, ori Ernesto Sabbato? Cărţi-ofrande? Energii defulate care vor deveni zei? „Între imortalitatea homerică, fondată pe experienţa visului şi experienţa dionisiacă, fondată pe dedublarea personalităţii în orgii, diferenţa dintre apolinici şi dionisiaci...- remember Nietszche! - ne vor fi de folos dacă le reînţelegem, ne înţelegem pe noi înşine? Onoare celor chemaţi şi repudiere falşilor profeţi! Cât despre „zilele limbii române", ele sunt mai degrabă nopţile insomniilor din mansarda lui Cioran, nopţile insomniilor parafrazate şi de Sorescu, iar mai pe-aproape, de acribicul humorist şi bun observator, Dumitru Hurubă... Cât priveşte conceptul de „pom cu scribi" al lui Constantin Stancu, rămâne să mai cumpănim, cât şi asupra re-memorărilor în fel-şi-chip ale convivilor din areal întru scris, Romul Munteanu, Radu Ciobanu, Ion Bujor Pădureanu, Marcel Petrişor, Valentin Taşcu, Ion Dodu Bălan, (...), Gligor Haşa, Raisa Boiangiu, Sânziana Batişte, Tiberiu Vanca, Radu Igna, Dimitru Velea, Marian Boboc, Gilbert Danco, Ioan Barb, Daniel Lăcătuş, Ion Urda, Mariana Pândaru-Bârgău, Dumitru Hurubă, ş.c.l. (voilà, ce areal admirabil al creaţiei culturale avem!) -şi spusa lui Dinescu, „Puţini am fost, mulţi am rămas"!, este, desigur, o simplă rază, neh?, onorabili Şerban Foarţă, don' prof. Cornel Ungureanu? Dacă nu cumva e de regândit şi o anume sintagmă a lui Ion Pachia Tatomirescu... E clar că avem a zâmbi, preludici şi ludici cum sum... Ni se face seară, a venit Toamna... (sept. 2013).

Stigma învinuirii, recte determinarea prin sugestionare

Motto: „*Hârtia/ suportă/ orice... /pereţii nu" (George Ţărnea, Poem sanitar (de uz intern).*

...Chakre. Ale desituării, ale abisalului, ale fugii zig-zag spre roşu, printre semafoarele memoriei lungi, telurice. Cândva, vreodată, ca niciodată, altundeva, altceva, acolo... Cohortele de chimere, meduze gorgone, ventriloci, satyri, hyistrioni, sconcşi, almee, jumătăţi-de-om pe jumătăţi-de-iepuri-şchiopi. Mutaţia şi vânatul care devine vânător. Cel terorizat va teroriza. Precum în ins, aşa şi-n istorie. Fii şi fiice ale Învinuirii, ale traumei, ale incestului. Cifre mărunte care tind a le înghiţi pe cele mai mari. Încifrare întru descrifrare. Textul gravid de sine-şi. Black Service Inteligence. Şi acum infomaniacii, voilà! Damele sterpe, sterpezite cu al lor simptom al uterului supărat. Anorgamicele şi tandropauzaţii întru Semyaza, al semioticii magna. Cum Laudae, cum fraudae, her Freud! Suicidari cu încetinitorul, vai vouă, ai prearăbdării şi laşităţii. Ca să se adeverească CE, mă?!? „Lasă astrul să străpungă / glonte-n pieptu-mi, desenînd / urmă roşie prelungă / de bolnav şi de visînd" (citat din antimemorie). Atlazuri înnăsprite ale nirvanei, pansament de ocru viermănos, puah! Urlet melodiindu-şi moartea. Morţile, zgrebănând porţile. Republici ale fluturilor cap-de-mort, mimesis noiesis-poiesis? Prin aceea că „ne naştem bătrâni", cum blandaiana-n orgasm lamentîndu-se că nu a fost primită în organizaţia de pionieri. Mutaţia, cloneria, clauneria. Şi nicio speranţă, ci doar pietre îngândurate, Snopi de particule ionizate! Starea, deocamdată, a poheziei rrromâne.

Apocrifele de la Marele Mort (I)
La Castelul lui Kafka, la Kilometrul zero virgulă unu

*„Suntem un proces pe care nu îl controlăm, sau pe care îl dirijăm doar în parte.” - Carl Gustav Jung

*„Frica ne înjoseşte şi lupta nu mai e un lung poem eroic. O frică animalică, o muşcătură fără sens din viaţă... fără speranţă la marginea fiinţei. Noi, hrană pentru spaţiu, reacţie în lanţ... nu mai vedem nimic cu ochii noştri...” -Hans Andreus
*„Singura diferenţă între un nebun şi eu însumi, este aceea că eu-eu nu sunt nebun.” - Salvador Dali

*„Dar asta e. Urăsc domnia burghezilor, domnia copoilor şi-a popilor. Dar mai presus de toate îl urăsc pe pe cel ce nu urăşte ca mine...” - Paul Eluard.

*„Masca sunt eu! Am un cult al prieteniei sinucigaş”.
- Nicolae Breban

UROBOUROS, melc, melc, codobelc...

Parafrazînd o carte a lui D. R. Popescu, fiind, după zodiac, în anul şarpelui de apă, voi exprima metaforic, ca penultim romantic ce mă ştiu, gândul matinal al zilei de 1 Iunie, ziua Copilului. Din copilăria mea pe Strei, cumva magică, pe Valea Streiului sacru, ştiu că şarpele nu muşcă fiind în apă: s-ar înneca! Căutînd peşti la răgălii, am scos uneori şi şerpi; gâtuiţi, oricum, se înfăşurau convulsiv pe braţ, dar nu muşcau! Brăţările dacice din aur au forma şarpelui, spirala universală, semnificînd Eternitatea şi ciclicitatea ştiută încă de milioane de ani!

UROBOUROS. Cred-ştiu că Urobouros, Marele Şarpe Cosmic semnificând Timpul, nu va muşca „oul dogmatic" numit Terra, necum să-l înghită, cum ameninţă Gaura Neagră a astrofizicienilor! Aici, în Fractalia fiind, doar Proporţiile ne pot (eventualmente!) resorbi înainte de ora hărăzită: un paradox (ne) este că cifrele mici au tendinţa de a înghiţi cifrele mari, iar ZERO-ul este un fel de Leviathan care înghite totul, ciclic, la precesiunile cosmice cunoscute de ştiinţa cea a Memoriei Lungi, mitologice şi mitosofice. Cum-necum, poeţii dintotdeauna ştiu ceea ce sistematic află descoperitorii... Nu există inventatori, ci descoperitori: prin revelaţie, prin Intuiţie, forţa cea mai misterioasă a Fiindului.

Dintre miliardele de contemporani, Poetul, când e autentic, este înzestrat şi cultivă empiric (imperios şi imperial!) Cuvântul, ca scânteiere din apheironicul Logos. Unica nelinişte îmi este dacă EL, poetul Verbului POIEION (creaţie), este un plagiator şi al cui anume, al Rebelului intrus Demirug-Lucifer, sau al altei Entităţi, întrebare de rostit doar dacă avem DORUL de adeverire şi continuitate a umanului, fără a distruge, întru re-ciclare prin sacrificare („plăcută Domnului"?) ceea ce ne este esenţă, unicul real mister: FIINŢA devenitoare. Cogito, ergo sum, sumum! Melc, melc, codobelc!

Adaos / Rostogolul din abatajele „noii culturi"

Mercenariatul criticii este nu un simptom, ci un sindrom. Determinarea este dinamica reciprocă, mercurialul face şi desface destinul comunicării.

Editorii boutiquari de după căderea (în sine!) a dictaturii în România, au înţeles ce va să zică „minima moralia" (ipocrizia d-lui Gabriel Liiceanu), deoarece proxima moralia e utopie pură, curat-murdar cum dixit Caragiali.

Criteriile valorii literare sunt eludate sub presiunea de „a fi sau a nu mai fi", aşa că majoritatea celor ce-şi publică, pe bani chinuiţi sau murdari, inepţiile, sunt de fapt victime: ale vanităţii lor grafomaniacale, în „complicitate" penibilă cu editorul intrus: orb la orb nu-şi scoate ochii. Paguba? Vorba veche, „... în ciuperci".

A cultiva ne este verbul, **cultual /cultural,** al Grădinarului cel post-edenic, dar mai tinereşte zicând, al lui Tagore, dar şi ikebanic, iar altfel spus, al grădinii Caracatiţei... Ceea ce saltă acum spectaculos prin tehnicizarea mijloacelor, inductibile automatic şi în gândire pe principiul interconexiunii neuronale, vezi „Creierul lui Broca". Avem a ne cultiva, autocultiva, interconectaţi angrenajelor virtual-rotative ale **tehnomului**, în acest post-tofflerian şoc al viitorului deja resimţit, trepidant, în finele secolului trecut şi precipitând avalanşa informatizării, pentru generaţia mea, cel puţin, a nesperatelor avantaje, însă şi riscuri. Am comparat metaforic noua "maşină de scris" (sintagma lui Alex Ştefănescu) a noii generaţii tehno cu un motor de căutare cu tiraj forţat. S-au construit prin veac, în cazurile marilor spirite revelatorii, opere sanctuarice sau catedralice, „recenţii" Shakespeare, Goethe, Eminescu, Brâncuşi, parţial Blaga, Opere-incinte sacre, multe rămânînd neterminate ca intenţie integrum, ca rezultate ale „damnării" încremenirii în proiect, cum defineşte careva dintre psihologii neamului. Opere semiratate, fie ale geniului.

* Suntem, ca români, într-un spaţiu-timp ai culturii ce nu mai poate „stagna" în mitologia fundamentală, a originismului cu dezavuatul protocronism, excelent combătut critic de Nicolae Manolescu. Protocronismul resurect „mai nou" prin Napoleon Săvescu ş.a... - pe bună dreptate -a fost (este) confiscabil propagandistic, devenise cureaua de transmisie a proletcultismului şi mai apoi infernal angrenaj-concasor de capete sparte - citeşte dedublare, neantizare, massificare - al activismului manipulator ceauşist.

„Orbitor”?

Cred ce văd: toate operele izvodite din vanitate, din sentenţionismul pseudo-socratic, sunt sortite eşecului, însă când sunt forţate ca teze-modele-tipologii etc, uzurpă din interior nu sistemul asupritor, totalitar, ci sinele auto-destructiv, disimulat paradoxal în... constructivismul perenităţii (sic).

Istoriile literaturilor sunt însoţite de spectrul patologic al „creaţiei” prin demolarea din temelii; exact ca în domeniul industrial. Numai că a demola astfel este ucigaş, furibund şi... orbitor, vorba lui Cărtărescu.

Omul vechi este cel ancestral. Utopia omului nou, neomensch-ul, cu varianta marxist-leninistă - extremele se ating – aparţine patologiei maniacal-obsesionale. Nu accept că disperarea este sursa şansei de a mai spera, nu cred în pălăvrăjeala unor critici de la revista lui H. R. Patapievici, ID... Criza id-ului nu e extensibilă unui curent, unor naţiuni, mai ales că ea este a celui adoptat de o patrie, este un soi de frustrare ca stare de fond, forţând paradigme şi colaterale fascistoide.

Jurnal dualismului străpuns
(Între Industria Cărnii şi Industria Cărţii?)

...A treia vârstă ne este fie una chinuită apriori de spectrul Despărţirii de ai noştri, de Familie, (în legea arbor-genealogicii), ...fie, cum tot mai frecvent vedem în această precipitare apocaliptică rău prevestitoare, **„profetică”** (...) a Crizei Umanului Global... a **Spai(S)melor de tip escatologic –** motivate tot mai tragic de Convulsiile induse din Crize: crize ale ENERGIILOR fosile, crize ale ENERGIEI COSMICE sublunare... (Ubicuie?), poate o criză ciclic-repetitivă COSMIC a Inteligenţei ce o atribuim din milenii DIVINULUI... A câta vârstă, aşadar, este cea a Plenetei şi a PLA-

NETOMULUI Actual? Şi CUM va Transcende NEAMUL UMAN, în legea „devenirii" cea revelată de **Geneticienii Interstelari?*** Cei deja venerabili cu minţile, oarecum cruţaţi de suferinţele demenţei senile, sau celei oribile, agresive, cei care scriu cu aiuritul nume de „Scriitori" (scribi, auctori, etc)... au Starea lui Ioan din Peşteră (v. şi Platon), stare sociologic-mistică: starea apocaliptică, (cei tragici-demenţi), ori cea mesianică-apostolică (v. Mircea Eliade) a Testamentului către urmaşi... Un fel de notariat al justiţiei în trandul descendenţei: tot astfel şi în Istorie, nu?* „Adam a cunoscut-o pe Eva şi au născut fii şi fiice"... (V.T.). Verbul „a cunoaşte" asta este: penetrare-împreunare-organică-prin-starea biochimiei divine ce o numim **Orgasm**, a cunoaşte întru a naşte, poietic zicând a renaşte... Unii cunosc o stare extactică-creatoare de **Orgasme-cascade...*** Numim **destin** ceea ce ni s-a spus dintotdeauna, testamentar-apocaliptic, ceva implacabil, „menit a fi"... (v. Mantica în Sumer, etc). Altfel spus, o condiţie-programare genetică (genomică) fatalmente condiţională, **improprie** vrerii celor ce ne-au născut – părinţii, (pre-destinul ţintă find perpetuarea specific umană-perechi-neamuri-popoare...). Pre-destinarea este efectul (sumum) cătorva generaţii din istoria unei familii, înrămurite şi în inevitabila confruntare cu bio-degenerarea din mediu, fie prin contaminări, fie din sorginte ereditară... De unde spaima şi teroarea estincţiei Neamului.* Suntem în două timpuri (TIMPI) – cel Interior (subconştient, programat genetic), cel din lume, al duratei vărstelor, prescris, destinat genomic în CONFLICT cu cel interior, Marele Timp (ANU), care tinde spre resorbire în Eternitate... În a a treia vârstă fiind, am o stare accentuat chinuitoare, (cioraniene insomnii?) privind ce depinde de mine şi soţie (de părinţii a trei urmaşi), starea fiind de terror mentis: conştientizată matinal, la trezire, cumva patologic-obsesional... ÎN SOMN sunt(em) în ALT TIMP, în afara DURATEI, care e doar o Buclă de timp-etern; noi suntem seminţele luminei timpului, cele ce întrerup, ca spicele, Eternitatea... (preţios

zic, inevitabil, eventual consolator).* Asuprirea genomului, diferenţierea lui orb-selectivă (?), „stigmatică", pedepsitoare, este o determinare-pedepsitoare cu scop definit indubitabil de către Dumnezeul biblic, după Cădere: „Duhul meu nu va rămâne veşnic în om, căci din ţărână este şi în ţărână se întoarce" este extra-umană, a unei condiţionări genetice, cenzoriale şi declarat a fi întru SALVGARDAREA SPECIEI, ci nu a INDIVIDului despre care delirează de secole cohorta de „geniali" cărturoşi, recte pseudo-misionarişti Vanităţii, maimuţărindu-i pe cei Vechi: Omul-Creatura, ca operă divină ce se perpetuează sub semnul restrictiv al Sentinţei Divine, fie în mereu tragica istorie multi-milenară a Individului. Oarecum, între Bărbat şi Femeie - metaforic zicând - are loc dintotdeauna un război; cucerirea fiind (ideal), facerea de fiu, nemurirea-prin-din-Neam...

*Acest jurnal se va RESCRIE, căci asta facem, ca devoalare de stihie şi expulzare din subcortical, EPIFANICĂ, enteleheică, eventual separatoare de bântuiri, mântuitoare...

*Facem dependenţe: poate dilema eminesciano-saphică, a "învăţării de-a muri" (sic, n) ne este şi EA **protectiv şi reductiv în Durate-Trei şi un adaos rece, agonic... de Vârste**; facem dependenţe şi riscul cel mare este al de-naturării noastre, al Rupturii prin tehnologizare (act recuperatoriu-revolut, neo-demurgic (?), Intrus, „luciferic")... Cyborgizarea, clonarea, etc. Or... Inteligenţa Ubicuă din Univers... Gândim că nu are cum fi captată de Individ sau Societăţi în doze care pot primejdui Misterul Însuşi al Devenirii Fiinţei. Deşi, remember, LUXFERRIS asta însdeamnă „Purtător de Lumină". Lucifer... (la români avem Luceafărul de Seară, şi Luceafărul de dimineaţă...).

Igitur... Precum în Metatext, aşa şi în Text

Răzbunare numea Moşul risipirea şi înseninarea cerului după furtună.
* A răzbuna, a îmbunătăţi, a sereniza: iată ce pot face cuvintele în mod „magic”.
* Zeiţa soarelui şi a furtunii, la japonezi: AMATERASU (zeitatea şintoistă al soarelui) era bărbat şi nu femeie, cum spunea tradiţia.
* Toate par a fi refacere, facere prin desfacere.* Bizarul zeu ALA (ĂLA) din sudul şi Nordul Dunării, amintind de ALLAH.
* Mitul lui Manole... Ctitoria prin sacrificiul soţiei cu prunc în Ea) în numele Lui: Negru Vodă.
* În V.T., Babilonul: un Turn (sugestie: rampă de lansare?), act rebelionar... înălţat de către urmaşii lui NOE, cu scopul de a ajunge „la cer” (al lui ELohim, entitate plurală, v. ebriologii lingvişti ş.a. - din ramura lui EL-ohim, numele suprem al lui Dumnezeu-Unul-plural); Construcţia nu s-a terminat, zădărnicită de El prin „încurcarea limbilor”.
* Semnificaţia Babel este „bâlbâială” (rom.), ei nu s-au mai putut înţelege între ei, (v. ipoteza unei Limbi primordiale, sistemice). Este aceea de CONFUZIE.
* Dar, cf. aceluiaşi V.T. (sumă de compilaţii, după exegeţii temei), noi, ca specie, nu mai suntem descendenţi din Ramura Noe, ci din fiul său ucigaş de frate mezin (recte o categorie rebelă, iertată de crima geloziei supunerii faţă de Tatăl (lucru straniu, nu?), anume urmaşi ai lui Cain! Etimonul CA (v. Egipteni, principiul energetic KAA, sau Câinele-Zeu ANUBIS, cu aparenţa unui zeu cu cască de câine!) – obsesii ale cohortei de „analişti” prin veacuri, de la sacerdoţii barbarilor evocaţi de Umberto Eco, la savanţii actuali... O stigmă a dezvinovăţirii, aparţinînd, de facto, cui anume în umanitate?
* Traume ale incestului şi fratricidului? Obsesii?

* „Remember: aminteşte-ţi ce am fost şi ce am ajuns.”
* În monarhii şi în satrapii...
* Avem fascinaţia de a face regresiuni în Memoria Lungă a umanului: subcorticul labirinthic.
* DORUL de a re-afla, de a şti cine suntem, de unde venim, încotro mergem şi DE CE?
* Iar aceasta poate fi un program, remanent, telepatic?
* O stigmă?* Cine sau ce sunt Mutanţii?
* Ciudat lucru: biserica numeşte erezie la cei ce se abat de la dogmă: în româneşte, Eres-ul este de asociat cumva cu ERIS, numele planetei ERIS, considerat de experţii actuali în temă numele Noului Ierusalim (Eris Salem)
* Ce... neo-babiloniadă, neh?

Patriotism? Identitarul următor, cetăţean al Europei? B. P. Haşdeu zise patrihoţi (Vis cu păpuşerii)...

Ce fel de patriotism, de naţionalism, avem acum, în pragul noului mileniu, care „va fi religios sau nu va fi deloc”? Patriotismul originist este substanţial unul de tip re-ligio, al eternei întoarceri eliadeşti, dar şi al unei precesiuni în devenirea-redevenirea Fiinţei. Fiindul individual – in extenso fiindul Pluralităţii numită naţiune, popor. A cultiva, aici, algoritmic şi psihanalitic (C. G. Jung) – propriul ID în raport imuabil (!) cu ID entitatea naţională. Însă, acum, conceptul Uniunii Europene şi al globalismului agită în conştiinţele naţionale – din arealul estic, - în mod traumatizant, simţirea **Naturală** a apartenenţei şi temerile retro-vertirii la un alt fel de... comunism! Când totul va fi pregătit, vom avea pe C.I. specificaţia de Cetăţean UE, naţionalitatea română?

Preparatio II. Seminarul

* La Deva, odinioară, situate alăturat în creierul târgului, cele două instituţii dirijiste: Industria Cărţii şi Industria Cărnii. Fiecare cu avocaţii lor, cu psihologia lor, de „directori de conştiinţă": ţinta „omul nou, cu o înaltă conştiinţă materialist-dialectică"... Dintre Umbrele care conduceau aceste „nuclee" dure, au ieşit, după 1989, „emanaţii" din ţara lui Ciuruilă-Vodă.
* Totul, din toate părţile, un haos ce tinde a capta logica lui Cogito, a o destructura... A scrie, îmbătrânit în visătorii, ca vindecare, un tratat de recompunere? Utopie de tip re-ligio... Psiho-celule stem, cum am intitulat o carte. (Gnoze şi pregnoze)
* Urzelile imaginarului, ale lui Nous... Ontologia suferinţei de a nu uita. Piatra încercării (Menandru, ş.a.).
* Într-o pivniţă dintr-un sat, auzii de la producătorul ţăran de vinuri albe şi roşii, despre aşa zisa „nebunie a vinului, în iulie": turburarea de dinaintea limpezirii, înnobilării. Am un poem cu acest titlu, într-o carte de dinainte de 90...
* Aurul ar fi rezultat din ciocnirea a două stele neutronice.
* Există în adâncimile geologice globale o aşa-zisă „centură de iridium", efect al unui cataclism cosmic, de arderi colosale, de miliarde de ani... Iată pentru cugetul nostru limitat, captiv, ceva egal cu absurdul.
* Ion Vinea: „eu am văzut idei". Însă ideile sunt cu efectul feed-back, dar şi placebo, dar şi nocebo. Ideiile clar-vizionare, dar şi orbecăitoare. Etimonul la IDEI este ID-ul, al id-entităţii.
* Un text liric este peren în măsura în care conţine, codificată semiotic, informaţia revelatorie, comunicabilă. Semiotica, semioza, ciudat amintind de acel Semyaza, civilizatorul rebel, cel debarcat cu 200 de intenauţi (?) pe Muntele Harmon (Vezi Apocrifele lui Enoch, biblicul, descoperite la Nag Hammadi, sau la Qoumran?) ne patinează memoria. Uzura, suprasaturaţia.

* Năluci, himere-amăgitoare stigme
Au zdrenţuit heraldice enigme
Atlazuri înnăsprite, paradigme.
Sieşi se-ascunde zeul.
* Acerbi ai Fricii ctitorind credinţe,
La dumnezei străini, proto-eclectici,
Spurcînd bătrân Butucul, fals ştiinţe,
O! Călăreţul Trac, Divinei Fiinţe
I-au otrăvit cohorte de venetici
Duhul Străbun.
* Aur îngheţat, al memoriei underground. Sângele zeilor căzători. Recte, al ENERGIILOR reciproc energofage!!!
* Un vânt care zgreabănă portalul sanctuarelor în ruină. Al anti-memoriei.
* Toate codurile arhaice sunt de fapt seminţe ale dogmelor, doc-trinelor, utopiilor care fac dinamica lumii.
* Cu cât te dedici mai mult, cu atât te pierzi mai mult. Cu cât dărui, vei fi prădat. Vampirismul este un fenomen psihotic, din tenebrele imemoriale ale Logosului. În mitosul românesc, avem şi un logos feminin: LOGOSTEA...

Piper / pamphlet by Eugen Evu
BRAVOS, TITI, JOS GHIAURII!

Un ieşean-ghelărean de pretutindeni

Studiu pidosnic la obiect al maestrului Titi...

Mai nou, camuflajul artei porno este „filme pentru adulţi”. Ar fi de „camuflat” şi legitimitatea conceptului de „artă”, mai ales când ne referim la erotomania lihodă a subculturii, de pârloagă, atât a producătorilor, cât şi a consumatorilor cu tremurici a acesteia. Nu ştiu cu ce anume a fost statuat moldoveanul-native (Iaşi) cu apelativul porno-filmic „Tinel” drept membru al UAP Bucureşti... Bănuim că tot cu ceva de soiul unui phalus (de gips, şpan, bbbbbrrr!, travertin, poliester, lignit, marmoră de Marmosim?), Videanu et comp? Aşa cum declară el în „Ziarul Hunedoreanului” (miercuri, 15 nov. Anno Pomini 2009) într-un „reportaj 100%”, răsfăţat pe două pagini... Se invocă şi un site titrat niţel pedofilic, HUwww.playboydaddy.comUH. Pe care nu am avut curiozitatea a-l accesa. Ne ajung paginile „celui mai citit ziar din judeţul Hunedoara”. E drept că generozitatea spaţiului cuprinde juma’ de pagină cu o imagine Actor XXX, scenă din filmul „pentru adulţi” „Profesorul de matematică” - scenă în care „membrul” Tinel, recte

Constantin Sinescu (probabil şi acesta un pseudonim, deoarece numai moldoveneşte nu sună) - cu barbă leit a popii de la Tanacu, se uită cu jind metafizic la juna elevă căreia îi explică pe tablă teorema lui Pitagora, cu o figură de vânjos cu burtică-obsedat sexual inconfundabilă. Alte 50% din pagini sunt ocupate de o casă mică din Simeria, unde născutul la Iaşi a fost adus de părinţii lui, probabil cu celebrul Trenul Foamei, în inocentul Ţinut al Pădurenilor, desigur, pentru a a-şi câştiga o pâine şi a-l creşte pe viitorul sculptore şi „om de filme pentru adulţi", colac pe cuibul de pupăză, şi membru. Sunt reproduse şi patru „opere", simple eboşe ale nonfigurativului cu iz crâncen de kitsh... Textul specifică bravurile „devenirii", extrovertirii sau cum vreţi, a personajului. El ar fi „realizat"şi „două busturi de bronz ale poetului basarabean Grigore Vieru" (asta probabil post-mortem, oricum, post-sculptura aia cu phalusul de ghips!), care „vor fi amplasate la Chişinău" (???). Răzbunarea istoriei: „vă ordon, treceţi Prutul înapoi, ghiaurilor!" Sărmanul Vieru, el, care avea cultul unic al mamei şi al „limbii noastre cea română", sau dacă rememberăm, al „limbii comoară /în adâncuri îngropată" a lui Alexei Mateevici... Te pomeneşti că osârdia „punţii de flori" de la Bucureşti va contribui şi cu niscaiva roni din spartul buget al culturii guberniei Boc, să înalţe bustul peste Prut şi, cum afirmă el, altul la... Alba Iulia?!? Poate va avea ideea să facă o dublură a phalusului, la dimensiunile unui tun, ca să bage spaima în famelismul hermafroditesc al babelor (fu)turiste octogenare din U.E. Bunăoară, ar fi bună de preş onorific nonagenara Nina Cassian, din New York, recent propusă de mediile Banului Mondial candidată Nobel?! (revista Minimum, Israel, 2008, Romania Vip, 2009, ş.c.l.). Adânc întunericitul fost ghelărean ne lasă paf când declară: „lucrările mi-au fost comandate de preşedintele „Ligii Culturale pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni (L.UC.U.R.U.P. subl. n.) prof. univ. (de tristă viitoare amintire?) dr. Victor Crăciun!!! Mai aflăm că lucrări ale debarcatului din Ghelari

sunt deja amplasate la Topliţa (Harghita) şi Medgidia, Bacău... Se sparie gândul să nu-i fâlfâie ideea de a se „amplasa", tot pe bani bugetari, la Ghelari, eventual în incinta vilei Constantin Zgîmbău! Dar să nu păcătuim cu gândul cel nemoldovean, devreme ce e vorba de „unitatea românilor de pretutindeni"... Povestea ce reiese din textul ziarului devean, se derulează şi face reiting, neh? Traseul post ghelărean, Simeria, apoi - din anul apocalipsei amânate 2000 -, capitala, unde, cu amplasamentul unui Zoltan Nagy (?), pe platourile de apartament ale filmului porno. El, *scultorul*, este şi interpret principal, un profesor de mate, care „se trezeşte în pat cu eleva pe care o meditează, mai tânără cu 35 de ani ca el" (pag. 6 Ziarul hunedoreanului). Într-un mic medalion surâde din spatele camerei şi regizorul Zoltan Nagy, fala phalusului pentru adulţi. Întrebarea e: dacă astfel de pelicule (sau pulicule) sunt „pentru adulţi", devreme ce eleva are nici 20 ani? Recte eroina „filmului de industrie erotică" fie este deja studentă, fie a rămas repetentă câţiva ani, recuperând ca „victimă" prin complicitate, eventual spre a ajunge şi ea la vreo academie, aşa cum a ajuns scultoor... Sinescu? Brusc, ne amintim că în anii 80, la internatul „de fete" din Ghelari, acei dascăli care aveau înclinaţii homosexuale şi pedofilice, erau „exilaţi" acolo, respectiv şantajaţi, pentru viciul sau boala lor, de partid şi securitate... Recent am aflat că şcoala ghelăreană, altfel termopanizată, e pe sponci, datorită împuţinării elevilor, efect al căderii mineritului şi natalităţii din Ţinutul Pădurenilor. De ce nu s-ar opinti onorabelii de sub oblada d-lui prof. dr. Victor Crăciun (?) de a înfiinţa pe dealuri, ca o replică a catedralei, un studio mondial porno production manager Titi Sinescu? Foamea de bani a mineritului decimat după 1989 ar fi şi astfel îndestulată, ca să nu mai vorbim de nobila ţintă a „unirii românilor de pretutindeni"! Democraticul reportaj de care facem vorbire reproduce câteva „sculpturi" ale lui Titi-de-pretutindeni: un bust redus la doi sâni din bronz, evident stimulaţi pentru alăptare şi desfătare după ultima tehnică Holywood; o lucrare bizară ca

viziune, amintind un născut distrofic, membrele inferioare şi cele superioare fiind unificate; un bolovan de Marmosim Videanu, o mogâldeaţă căreia sculptorul i-a adăugat nişte zgârieturi, sau zgreabăne, probabil pentru stimularea orgasmului la autor; o talpă din poliester lipită pe o bucată de calcar. În fine, revelaţia imaginistă a reportajului încheie pidosnic (pe din dos, pi moldovineşte), cele două pagini: o junâ de vreo 20 de ani stă cu spatele spre el, genialul cu barbă de călugăr, hirotonisit la sex-film „pentru adulţi", studiind literalmente fesele (bucile) dolofane ale „elevei" (vezi imaginea). Ce să mai comment, măi animhăl? După „44 de ani în judeţul Hunedoara", se va fi simţit nevoia musai să i se facă reclamă unui atare ipochimen: „Am trăit şi am creat (?!) 44 de ani în judeţul Hunedoara, la Ghelari, Hunedoara, Simeria şi Deva... La Simeria am avut atelier, în 2000 am plecat în capitală, rememorează sculptorul, care este absolvent al Şcolii de Arte plastice de la Slatina şi are la activ peste 25 de expoziţii personale şi de grup, în ţară şi străinătate, colecţii patriculare: Italia, Statele Unite, Canada, Franţa şi Germania"...

Imagini muşcate

Originismul aparţine de-acum anistoricului (sic, n) – prin aceea că energetic s-a consumat, convertit în altceva; paradigmele globale s-au modificat radical, fie violent (revolte, revoluţii, războaie zonale, criza religiilor, neo-ideologiilor integratoare vs conservatoriste, etc), fie „paşnic". Efectele ambelor direcţii au milioane de victime, nu avem a ne mai ambeta de eroisme-idolisme-sacrificii întru cutare sau cutare „ideal naţional". Revenind la ideea seminală a acestor consideraţii - cea de CULTIVISM, (cultual-cultual) - probabil unica direcţie bună este cea a toleranţei prin INTER-CULTURALITATE. Aşa cum este un imperativ global când se exacerbează originismul, legitimitatea priorităţii locuirii, etc – ig-

norând procesele modificatoare (devenitoare) de după cuceriri, războaie, revoluţii, mai mult sau mai puţin paşnice, - două sunt primejdiile resuscitabile şi aparţinînd patologiei umanului în crizele istoriei: leninismul sau nazismul, totuna!

Preparatio poiesis

Avem setea de real, dinspre decompensările deconstructive ale **aspiraţiilor**. Cu cât acestea sunt mai înalte, cu atât riscul este cel icaric, al prăbuşirii-imploziei sau îngreunării gravitaţionale. Uşurarea prin scrisul liric este mai catarsică decât prin proză. Nu cunosc un mai mare reconfort decât cel al scrierii lirice. **Acel ceva ce nu avem, nu ne aparţine, ci e al Nevăzutului.**

Visele sunt naiadele izvoarelor din memoria freatică, ale beatitudinii de la trezire. Nesaţiul, insaţietatea psihicului, cu al său copil jucăuş, al mirării de a fi, este un fel de corp energetic pulsatoriu (!) al organicului, căruia îi este prizonier şi locuitor. Textul liric este urzire, ci nu dăltuire, nici proiecţie holostică, deşi... Treptat, prin ani, am înţeles că „poezia mă scrie pe mine", ci nu eu. Poate asta îi alarmează pe sceptici, dar ştiu, cu viaţa scrisului meu, a cărţilor mele trăite, uneori editate, că inspiraţia aparţine supraeului, oglinditoare a sufletului. Este un demers spre o stare de sănătate, de însănătoşire transcedentală.

Deseori, căutînd ceva, am descoperit altceva, ca în a treia lege a dinamicii a lui Hegel; acesta e atribuită Hazardului. Însă important este să descoperim, fără a scormoni în sine jocul mirării, curiozităţii noastre înnăscute, de fiinţe iscoditoare, uimite că există. Eventual proslăvind aceasta!

* Criticul necesar mie este cel al flăcării „reci", al cuţitului de flacără, ci nu al flecărelii sentenţioase, uneori orgolioase şi suficiente; joc de arbitrii mituiţi. Nu al lui Al. Piru, Eugen Barbu, Negoiţescu, Iorgulescu, Alex Ştefănescu, ambii Papagahi, Liiceanu,

Patapievici, (consumiştii), ci al lui Doinaş, L. Ulici, M. N. Rusu, Regman... Ci al pleiadicilor Călinescu, Lovineştii şi al lui Nicolae Manolescu (mai recent), Aurel Sasu, Mircea Zaciu (parţial), Gheorghe Grigurcu, Paul Aretzu... Într-un fel reconfortant, am agreat şi direcţia încercată de Marin Sorescu, „singur printre poeţi", în sensul că se considerase un parodist, un parafrazic, un oximo(I)ronic... exotic.

La Weimar

Ploile electronice, ploile psihotronice... Şi în substraturile (sau supra?) psihicului, germinaţile aritmice ale sâmburilor, smintitul ciclu al elementelor cu pulsaţia fiindului (scarat în interregn), chinuită ca spirtit temporar captiv, gata să încolţească ori să se stingă. Legea căzută, scăzută, din cosmos versus chaosul, tendinţa de a scăpa de sub control – prin delirul subcuantelor, murmurul sferelor, thalazic, monadic. Goethe, la Weimar, a înţeles şi a suportat. S-a mântuit sieşi. Ca odinioară Omar el Khayyam.

Vămile

* În vis, am visat că m-am trezit şi m-am chinuit, poetizând, să nu uit. Şi eram altă fiinţă.
* Problema morală rămâne aceea de a scrie ca să îţi fii ţie însuţi util, prin re-înţelegere, dar şi a fi şi altora.
* Bucuriile care vin neaşteptate sunt mai vibrante, fiind dorite de interiorul sufletesc, cel prudent, cel ce nu se zbuciumă vizibil.

Minieseu
De rerum tempus

* Timpul din opera literară, din arte, este mai degrabă modulat (trial) pe frecvenţele somnului (visătoriei, coşmareşti sau feerice: un timp ancestral, de dinaintea Fiinţei cuvântătoare, timp ce pulsează reductiv, decantat, un timp al Imaginii şi Reprezentării... Codurile ne sunt straturi-substraturi ale Memoriei - dimensiuni spectrale, de tip rogveiv.
* Miliarde de globule, roşii vs albe... De celule, fiecare fiind în fluxul memoriei naturii... Natura este şi spirit, proporţiile şi măsurile Ei nu au cum fi cuantificabile prin raţiune... Uimirea, mirarea, Starea „inocenţei nepierdute", a copilăriei (paradiziacul), sunt ale geniului şi ingenuităţii. Existenţele, bioticul, de la ameobe, insecte, animale în „sus", până la Om (omul Trial, din interregn) - toate ard-curg-pulsează şi se sting, ca resorbite de Ceva numit moarte... Moartea însăşi este timpul din (fosta) operă vie, umbra în retragere, consumată şi restituită Eternităţii... Ce a fost – dacă a fost, este memorie vremelnică, dăinuind în realitatea memoriei celor ce nu uită imediat. Însă legea este că totul uită: uitarea de sine, alienarea agonică, nu pot (nu au cum!) conţine (reţine) Demnitatea ca mister divin în fiinţa umană. Timpul din poezie este cel mai straniu, este al Intuiţiei (inspiraţiei din duh), mister paracletic. Saltul, asaltul, sforţarea tehnologică, robotizantă, recuperatorie, antientropică, reprogramează funcţiile noastre cerebrale, captive în Dual... Revelaţia este cumva enunţabilă astfel: totul este de fapt ceea ce semnifică; şi decantează, filtrează, substanţializează ca sublim (sublimare). Murim în sensul invers al arătătoarelor de pe „cadran". Suntem „situaţi" între sublim şi abject, între sacru şi profan. Devenim, regândindu-ne, conştientizînd temporar, însă uitarea scarată, ne este necesară spre a nu înnebuni. Cum s-a spus despre

muzică: „este ceva în muzică, un ceva care nu aparţine omului” (parcă Nietzche?). Dar nu doar în muzică.
Omul este cugetul său în timpul său (durata din opera vie), dar şi în interferenţele cu Timpul nelocuit, doar deductibil, Timpul incuantificabil, al gândirii noastre fragmentare, al finitudinii... Nu avem CUM să înţelegem (gândim, conceptualizăm) Infinitul. Viul nu „poate fi”, decât captiv sieşi. În nadirul său, latentă, aşteaptă (rabdă) suspendată ca mister, vama morţii. De fapt, creatorul moare ciclic în operă, spre a se perpetua, ca şi cum se autoreplică.
* În cetatea căzută spre interior, trăncăneala pseudo-elitelor şi mulţimile lui Le Bon, mancurtizate, massificate, determinîndu-şi (ca efect bumerang) – destinul; falşii profeţi, ca şi psihologii acestei noi barbarii, nu au organon-ul Noimei Cunoaşterii, ci al surogatelor ei. Sintagma secret service-ului comunist, de „lucrare în orb”. Experimente ale alungărilor din „paradeisos-ul” inocenţilor, părţii de îngerime din om, sângerîndă. Nu animale bolnave, ci duh bolnav, al infestării roşii, sanguinare, o, ce hemoragie la mesele zeilor canibali!

Arhiva Noua Provincia Corvina - Cercul de la Sibiu

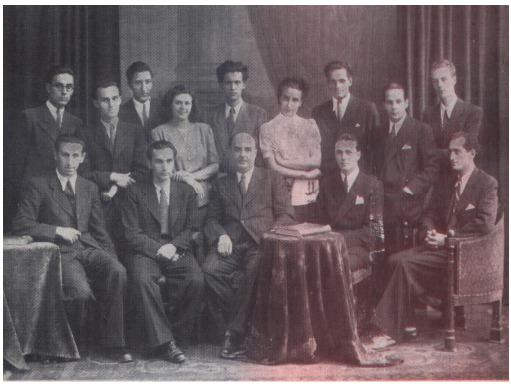

1

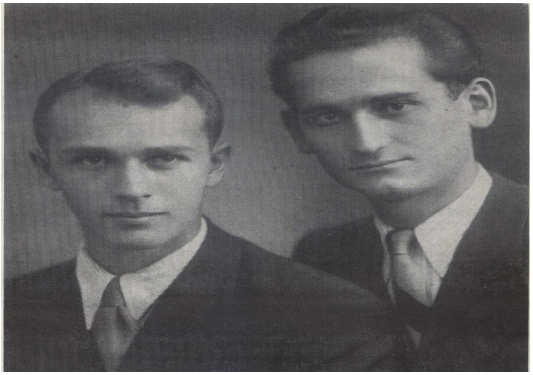

2

1.Sibiu 1944. Rândul de sus: Ştefan Aug. Doinaş (Ştefan Popa), Deliu Petroiu, Al. Cucu, Viorica Guy Marica, Ovidiu Cotruş, Lia Jaquier, I.D. Sîrbu, Ilie Balea, Radu Enescu; rândul de jos: Cornel Regman, Eugen Todoran, Henri Jaquier, I. Negoiţescu, Radu Stanca.
2. I. Negoiţescu şi Radu Stanca, studenţi

3

4

3. Şt. Aug. Doinaş, I. Negoiţescu, Lucian Blaga, Radu Stanca, Nicolae Balotă.
4. Dorina Stanca (Doti), în rolul Mirandolinei din „Hangiţa”, de Goldoni.

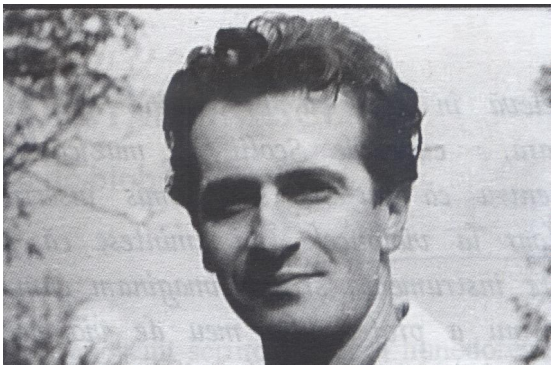

5

5. Hunedoreanul Dan Constantinescu, membru al Cercului şi actor în perioada sibiană a studenţiei

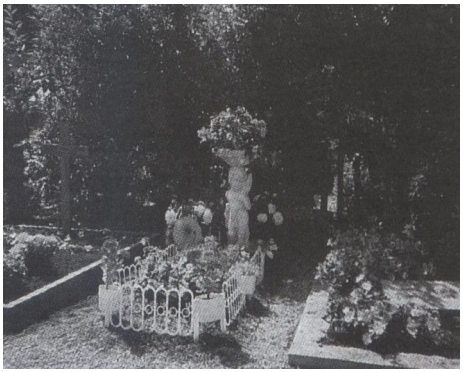

6

6. Rămas în Germania, împreună cu soţia sa Lucia-(Puşa) şi vioara Stradivarius, D.C. Nicoară a lăsat opera sa şi ineditele la Biblioteca română din Freiburg. În imagine, mormântul poetului din acelaşi oraş german (imagini Casa Dan C. Nicoară,1986).

AKTIONSGRUPPE, UN MODEL PENTRU NOI, SAU UN ALTFEL DE „CAZ WAGNER”...

Când **Herta Muller**, o vreme soţia prof. de germană Richard Wagner, fost temporar coleg de cenaclu la Hunedoara, a cucerit **premiul Nobel pentru literatură,** am regăsit, prin arhiva mea literară, antologia „Vânt potrivit până la tare” - remarcabil volum - manifest al rezistenţei prin cultură, celei pledate la „Cenaclul de Luni” al domnului Manolescu, şi volumul lui „Creta neagră”, (în româneşte) - trimis mie de la Berlin, unde a emigrat „repatriat”, după revoluţie. O mare parte din pagini au fost scrise chiar la Hunedoara, când eram colegi de cenaclu aici. Memoria este şi ea o arhivă, iar „criza de luciditate”, cum îmi titrasem un editorial în ProVincia Corvina, am resimţit-o în felul meu, aici, nu ca acel grup - nucleu dur al rezistenţei, prin PARODIERE - invocat de Wagner; amintirile mele sunt cele de tip „izbuc”, iar uneori de „vulcan

noroios", eventual cu efectul „meditaţiei transcedentale" - aşadar de spălare a creierului - spre a suporta terror mentis... Germanii bănăţeni îmi erau colegi la Filiala USR Timişoara, iar între ei mi-a fost apropiat jurnalistul şi poetul Nicolaus Berwanger, din generaţia mea, care mă încurajase „din patru inimi", în conflictele mele cu cenzura tov-lui Anghel Dumbrăveanu de la „Orizont" şi cu o parte din cei de la editura „Facla", unde debutasem editorial prin concurs. Sigur că ei, şvabii bănăţeni, erau hărţuiţi de securitatea gen. Mortoiu şi de activiştii fostului şef cu „propanda", tov. N. Florescu, amic cu scriitorimea în sensul înregimentaţilor, a celor ce conveneau prin duplicitate regimului ceauşescu. **Actionsgruppe** a fost în opinia mea, mai eficient, mai demn, în atitudinea, demnitatea şi programul lor etic-EST-etic, decât alte grupări care au dat de furcă dictaturii. În umbra protocronismului, ştiam că ei, nemţii - şvabi şi bănăţeni -, au fost *realmente vânduţi pe mărci (ca şi evreii)* de către ceauşeşti, în aşa-zisa acţiune securistic-controlată, de „reîntregire a familiei", emigrarea în Occident. Nu pot uita cazul unui poet genial, hunedorean, prietenul Martin Szegedi, originar din ALBA, emigrat şi el în Germania, dar despre el, am scris altădată. Richard Wagner îşi aminteşte: „Promovarea culturii naţionale a însemnat, implicit, promovarea culturii minorităţilor naţionale, iar minorităţile şi-au regăsit (paradoxal, n.n.) conştiinţa originii lor" (R. W., revista Corso). Este ceea ce se petrece mai de amploare, tot „paradoxal", cu minorităţile mari din ţară, secuii şi maghiarii, şi altfel, romii ş.a. Dictatura a fost pentru scriitorime, un coşmar paranoizant, care uneori a distrus destine, familii, a determinat boli psihice grave şi sinucideri. „Memoria cretei negre", una monstruoasă, zace în Arhivele CNSAS, dacă nu a fost arsă de „revoluţionarii" securişti infiltraţi kagebistic, de generalul criminal Militaru, şi de „cosmetizaţii" securităţii „recuperabile"... Revoluţia a fost mână-n mână cu securitatea, cum însuşi dl. Manolescu scria într-un editorial al României literare.

„Se ajunsese astfel la renaşterea tradiţiilor şi a folclorului şi, nu în ultimul rând, la un fel de provincialism autosuficient" (subl. n.) - spune Wagner. "Asta ne-a determinat să dispreţuim tradiţia, grupul banatic parodia tot ceea ce era tradiţional..." Mărturisesc că pentru mine, rămas acasă, în „provincia" natală, grupul german a fost un model în arealul propriilor noastre avataruri din dictatură. „- Voiam să fim liberi şi credeam că puteam să decidem singuri asupra modului de a fi liberi!" (idem citat).

„- În România nu este normal să îţi critici ţara. Cineva care ţine la ţara în care trăieşte şi vede că lucrurile nu merg cum trebuie, e obligat, e de datoria lui să spună ce nu e în ordine. Restul mentalităţilor sunt rămase din dictatură. Orice om care gândeşte altfel - în România - este perceput ca duşman. Nu adversar de idei, ci duşman." Din nefericire, mă tem că aceste idioate şi perfide „strategii" au fost moştenite (toxice) la noi şi vor trebui epurate prin mai sincera politică culturală, astfel să nu o „exportăm" şi în Vestul celor 3,5 milioane de români ai noului... Exod. Opinez, nu doar sentimental, că, alături de doamna Herta, Richard ar fi meritat, pentru opera sa, acelaşi premiu Nobel, dacă nu măcar unul Opera Omnia al USR...

Cimitirul vesel

* Suntem, eşti, fiinţă psihotronică, a orfismului, capul lui Orfeu plutind pe Stix-ul memoriei subterane, în underground. Suntem ai mutaţiei dinspre sorgintea genomică, pe arterele colaterale, pe sinapsele forţate de autocunoaşterea fără viziune, fără intuiţie pură. Eroism al disperării, al frustrării de origine celestă. Eroism izbucnit din revolta laşităţii credule, Eroism suicidar, idolatric... Iar Marele Eon se contractă şi se dilată până ucide în „micul infinit", oricum, iluzoriile limite. Ce atitudine, ce paradigmă care încă ar face suportabilă revelaţia (că murim trăind, clipă de clipă, an de an) –

pradă unei legi „mai presus de bine şi de rău”, sau a „robului care e şi Fiul”? Revelaţia absenţei Iubirii din Operă a Creatorului? Sau a ipocritei teze a Culpei Originare, ca stigma?
* Suntem, încă suntem, tot mai rari gravitând pe orbite rebele, ca Venus în Sistem. Venus, zeiţa captată, Luceafărul de dimineaţă, Lux Ferris, „Purtătorul de lumină”. Însă în care calendar, altul decât cel al Soarelui nostru? Şi există o particulă subcuantică numită Neutrino... Conştiinţa de sine a fost damnată ab initio ca un păcat originar, adică determinator. Străbatem invers Eonul, sub stigma învinuirii. Ai frustrării „din ceruri”, intergalactice, ai captivităţii cercului (rotaţiei, mişcării) în Spiralis. Pe invizibili araci (stâlpi, verticalitate de trestie), suind chinuiţi spre Lumina de dincolo, recte de dincoace, cea care răspunde în ecoul raţiunii noastre, cât timp ne este dat să fim vii.
* Omul nu a fost tolerat ca grădinar (Paradiziac), ci a fost „alungat”, scos din condiţia speciei dintâi, silit de existenţa în organic a deveni vânător sau îmblânzitor de animale (miturile pastorale, deşertice sau montane)... Adică adoptîndu-le. Spre a le sacrifica. Dar vânatul devine vânător. Oare există un instinct de vânătoare şi la... îngeri?

Colocviale la Bunavestire
Pamflet de dai boje, adică de pomană

Cam prea toate ni se „trag” (recte împinse) de la ruşi, fie ei numiţi ucrainieni sau ruteni. Naravuri, în zisa dulci maldavineascî. Iote, şi asta cu noua formulă a „reformatorilor” lui Băse, Boc-Ungureanu-Server Ionescu – Cotoi and liota. Formula „voluntariat”, carivazîcă a fostei „munci voluntare”. Ce mi-e Fiat voluntas **Urîsîsî,** via votca „celor tari”, Stalinskaia (citat publicitate Antena 3 TV), tari adică a-şi prosti „propandistic” (citat Elena Udrea) clienţii platnici-contribuabili, întru propăşirea prin rapt, „naţionale” (citate Caragiale) cu tichiile măgărimii pseudo-elitice, „misionariste”, cum

bunăoară conceptul de VOLUNTARIAT. Cei ce se zbat să facă ceva pentru cultura neamului, aia neînregimentabilă, îşi dau cu stânga-n dreapta, pagubă-n amarul averii lor, punct-ochit, punct lovit pentru noua propagandă.

Ceva de dulce

* Oare moartea eliberează facturi, chitanţe, etc? Desigur, certificatul de deces. Dar şi ăla suprataxat cu timbru fiscal şi „ceva de dulce" groparilor, slujbei la catafalc: depinde, o oră de slujbă, 100-150 euro, pupeze sub colaci. În aste vremuri nu (se) merită nici să mori, cum zisei undeva.
* „Trăiesc un început"... (Elena Daniela). Paradoxal, trăim cotidian şi un sfârşit. Orice ieşire de undeva, este intrare în altundeva... Iată speranţa.
* Dl Geo Vasile, marele italienist, îi scrie cras-agramatical undeva, unei femei: „dumneavostră însăşi"!? Conchidem că excesul de traduttore-traditore dăunează grav... limbii native (alternative, carivazîcă).

Memorabile. Criza culturii româneşti şi Criza omului contemporan

* **Nicolae Breban:** „am un cult al prieteniei, aş, zice, sinucigaş. Tema noului meu roman, continuarea Bunăvestirii", este cinismul - văzut ca boală a acestui secol - intitulat şi cinismul politic". („Ziua şi noaptea", roman scris la Paris.) (**Angela Baciu Moise, Mărturii la sfârşit de veac, vol I)**
* **Emil Manu (despre Ion Caraion):** „Pentru propaganda ostilă pe care o întreţinea şi oral şi în redacţiile revistelor şi ziarelor la care colabora, Caraion a fost arestat şi condamnat la 5 ani închisoare, ani petrecuţi la Canalul Dunăre-Marea Neagră, la minele de plumb din

Cavnic şi Baia Sprie, apoi la Periprava, unde se recolta în condiţii primitive trestia..."

Der Bücherwurm / Viermele de biblitecă al memoriei „cosmetizante". Amintiri nefrumoase

Ion Caraion a murit în Elveţia, după ce fugise, ultima-i carte fiind un savuros polemic Jurnal vol I. După „Cel mai iubit dintre pământeni" al lui Marin Preda, eroul principal fiind inspirat de tragicul Caraion, aveam să constat că Ion Caraion lăsase în ţară, fortuit, *o bibliotecă de 15.000 de volume* şi un vangăr de cărţi propuse la Cartea Românească (ştiaţi domn'e dir. Dan Cristea?). Între care şi dactilograma (exemplar unic) a cărţii mele „Realul halucinant", pierdută probabil în noile pivniţe ale „moştenirii" sinistre a editurii pretins a tuturor scriitorilor. Când am fost la C. R., depozitul editurii era doldora de aceste opere cenzurate: martori Florin Iaru, că sărmanul Virgil Mazilescu s-a sinucis la propriu, iar editorii mei la C.R., înainte de 1989, Cornel Popescu şi Mircea Ciobanu, D-zeu să-i ierte, au răposat.

Păi, Sorescu zise, când era ministru al culturii, că nu avem literatură de sertar?! Romanul meu „Roşu putred", 1986, a zăcut în fişetele (cu fermoar) ale editurilor Cartea Românească", „Eminescu" şi, post-lovilution, Humanitas (Liiceanu şi red. carte Zografi, cu excelente referinţe externe de Dorin Tudoran!) până l-am retras definitiv şi a ajuns cu voia mea, la „sertarele arhivei" Bibliotecii judeţene Ovid Densusianu. „Roşul putred" era de fapt nici „vertical (Nichita), nici „orizontal", ci destinat mucigaiului din akasha Viermelui de bibliotecă (**Der Bücherwurm).**

***** Cu un simplu accent pe "u", puterea... pute.

The experimental colage
à la Herta Mueler
Neodadaism

”...iar şobolanii consumă/ imediat cantităţi mari de apă/ după consumul de hrană/ pentru a preveni/ deshidratarea./ De altfel, autoreglările/ de tip anticipativ/ sunt numeroase/ la nivelul tubului digestiv,/ dar şi la nivelul altor sisteme/ de reglare”. (*Conexiunea inversă în organismul uman,* by I. Filipaş, G. Ardeleanu, decupaj e.e.)

Obsesia cain, a fratricidului

Într-adevăr, omul este ceea ce mănâncă (şi bea!). Cei mai mulţi asta fac: se mănâncă între ei, începând cu aproapele. Asta o fac tare de demult, în virtutea legilor tribale: iubeşte-l pe aproapele ca pe tine însuţi. Dar specia, urmaşa lui Cain, ca să nu ajungă făţiş la fratricid (remember Cain şi Abel) - mobilul crimei, gelozia lui Cain, frustrarea de a se crede mai puţin iubit de Tatăl Ceresc, ramurile Cainite jertfesc - prin belire, crucificare, dat cu capul de zidurile (de suprafaţă sau din underground-ul vârvorei subcorticale) -, procentele tot mai mari ale celor necesari MÂNCĂRII de celălalt... Iată paradigma vărsării de sânge (virtual?), ca tain ritualic-barbar, al fricii de El, - care El avea să îl ierte, doar alungîndu-l -, al înjungierii întru ceea ce, tare de demult, s-a spus, „îi este plăcut Domnului”... Fumurile de seuri, emanaţiile BIOchimice, elementare, dar şi ale Anorganicei Instanţe... Întru a se adeveri.
* Aliaţii noştri pereni, dintotdeauna, sunt morţii noştri prin milenii. Istoria este răzbunarea învinşilor fără lupte drepte. Dintotdeauna trădările au determinat stăpâniri, prada se răzbună, darul ei se va întoarce - sub sentinţe divine - ca pedeapsă şi nimicire fără urmaşi. Oximoron, literalmente, altfel zis nu „măcătura nebunească”, ci oximoroiul, zombiul hermeneic, al oxidării... Că forme de oxidare îs

toate, în acest tabel elementar tot mai scufundabil în tenebre, sub centura de iridium a Memoriei. Eonice. ...Uf, cum se bat între ele paradigmele-paradogmele, şi ce război surd şi mut şi orb între os şi carne!

Masca şi iasca...

Grobianismul lui G. Tarnacopius - remember gropile barbiene şi... groapa Florească, Gorovei (N. Breban), vezi şi Ivasiuc... Dar tipologia asta vine de la N. Filimon şi Mateiu, şi de la ahasveruş-ul marca Zecharis Lichter. Paradoxul ar fi că bovarismul, sau anorgasmia damelor simptomului de „uter supărat", dacă nu a sterilităţii, stirpei, adică stârpirii, (stârchitura) - şi avem o droaie de exemple -, (dar, vorba lui Aurel Pantea, să nu „le scoatem din nume" ori din pseudonime care uneori sunt mai relevante), boalele astea „de origine divină" (confuzia Gabrielei Melinescu, prima nefastă a lui Nini Stănescu...); tot Breban îl parafrazează pe Balzac: „eu sunt masca"! Înalt-adânc întunericimea sa Lux-Ferristă, (n-am zis Casa Lux!...) - paradoxul boalei este că relevată sieşi (sic) ca „mască", măscărie, încarnare a înmascării, nu se lecui, odată conştientizată, 50%, ci, cum dixit Al. Cistelecan cu alt context, "renaşte ca specie": din chiar tumora sa, iasca-masca... Nu e vorba de categoria cagulelor - mulate, dar cu tuburui de oxigen, filtre şi carbon detoxifiant -, ci de mutantul histrionic, de laşul-absolut: însăşi boala decade în ceea ce a determinat-o: masca devine carne (carte!) grobianul, „animalul bolnav" (idem) mutantul ce dislocă sinele şi îl clonează în ID-ul „urii de sine" in extenso atribuită „sinelui colectiv" freudian (cum fraudae!, cum i-a ieşit porumbelul nevermore-de-cioară, aia de semănături, lui Horia R. Patapievici...). Altfel zis, claunul hamletian se autoreproduce (obsedat-maniacal simptomatic de incestul cu... „uterul supărat") – în episodice accese de genialoidism colateral-suicidar.

*

În faţa Magnei Curia Museum din Deva, cu splendida stranie lebădă străpunsă de săgeată din Hiperboreea mitologiei lui N. Densuşianu, îi spun lui Aurel Pantea cum, prin anii ’70, Ion Mircea mă numea „lebăda cu gât străpuns”... Şi Pantea observă că am ceva straniu: iar mie îmi vine-n gând, mecanic, rima care îmi justifică... stranietatea: straniu-uraniu. Dar nu îi spun. Cum îi scrise Aurel lui Ioan: „ore uleioase şi ceaţă. Cine decide acum/ trebuie să trăiască în spirit”... Candele cu spirt, candele cu spirit. Ispita mea cioraniană, de a nu-l mai înţelege pe Diogene Laertius, Câinele-nstelat.

Căci, n’iaşa? Numele ăsta, de Cain, e geamăn cu cel de Câine, de Anubis, de subconştient pe modulaţia de frecvenţă a agoniei. Remember, Aureliu, dpdv energetic (sic) omul este particulă, undă şi vibraţie... Ca atare entitate interferabilă - în ubicuitate - cu cosmosul: asta fie doar în legea lui Niels Bohr. Totul este ceea ce semnifică, neh?

Post-text la Pantea Rhei pantheonicul
Logos străpuns

Nu îmi amintesc pe ultrascurte, zicerea aia, cu straniu în Ea, să regăsim acel logos după care se lasă (se îndură) deplina tăcere... Nu ştiu sigur, dar probabil privind lebăda cu gâtul străpuns şi gândurile care mai mult tăceau decât mijeau între noi, era vreo nălucire de splendoare nordică, de ceva nins şi neviscolit, o întindere aparent liniară, doar ştii bine că în univers aşa ceva nu există... Poete, sincer cu tine cum ţi se cuvine, io aşa sunt, caut ceva şi dau de altceva şi uneori MĂ TREZESC cu altceva. De aia zisei de cartea lui Jung, „cartea care ne caută”... La revedere, în Septembrie.
Adaos către Aurel Pantea: io zic non-nimicire, (puntea victimă-călău, voilà!... ci micuţ tratat de recompunere.

„Se întâmplă ceva”... Literalmente ar fi că se petrece, este activ, virtual oglindit via percepţie raţională, ÎNTRE TÂMPLE... Popular în „cutia cu gânduri”... ÎNTÂMPLARE: precum în(tre) tâmple, aşa şi întâmplarea că sunt, suntem, NE ÎNTÂMPLĂM... Iar în româneşte, avem un cuvânt care trebuie să ne dea... de gândit: TEMPLU... Un „templu purtat pe umeri”... Sau chivot, sau graal, neh?

În arte ca-n arte, rime deşarte

Îi învinuim pe alţii de ceea ce din subconştient ne presează pe noi, tinde a se exorciza, descărca, rar sublima (în arte... ca-n moarte). Resorbire (răs-orbire) în timpul cel fără durată, cum îmi dorea mie Laurenţiu Ulici, când mă numi „maestru-mentor”. S-a mirat când i-am spus despre „gemelarul” concept, Carte-carte. Şi alţii, unii cu organon, alţii doar surescitaţi; de parcă erau în acel simptom al „durerii organului amputat”...

Îi învinuim dintodeauna, aşa funcţionăm (sic,n) – şi asftel l-am perpetuat pe Diavol, iar la extremă, care este a atingerii-interferenţei dramatice dintre Bine şi Rău: Dualul BINE-RĂU. Şi niciunul să nu se suspende în Psiche ca preponderent (stagnare) în „numai bine”,sau „numai rău”; nu are cum. Tendinţa ne este de a se recalibra continuu CUMPĂNA, adică a se menţine ECHILIBRUL. Animus – Anima, sau viecversa, depinde cine eşti - Yiin sau Yang -, vreau să zic care e ponderea, a masculinului, sau a femininului? Dinamica dintre... este a contraponderei reciproce, fiecare parte (e-misferică) cu foame de întru cealaltă (celălalt). Avem a înţelege totul, prin retrospectivă, (regreseiune în memorie), întrezăriile visului „treaz”; apoi vămile trezirilor, spre a cuantifica logic şi a spori capacitatea valorică de a profeţi; dintru deducţie. Poetul, prin reducţie, prin fiorul transcendental din Nume, logos. Logosul este trial, teandric: visat, (proiectiv), gândit (inter-conexat) şi rostit

(transfigurativ - reprezentat, plastic, sau cântat). Gândirea românească esenţialistă nu este trialistă (treimică) ci sferică, cvadratura cercului, să o re-numim SANCTUARICĂ. În această incintă sacră (în profan) avem şansa Misterului revelat. Prin starea poieion-Imitatio Dei. Avem necesitatea de a uita, însă filtrat, prin decantorul „magic" al emisferelor (celebrale). Pentru Poet, în conexiunea inversă a creierului, recte a Organismului, poetul (starea poieion) este dominat de NOUS de unde Noiesis. Bizar etimonul NOE, în hermeneia noastră, recapitulativă, nelivrescă, „de buzunar". Pantea, tu eşti, ludic zicând, un panteon în pantă; suind în spirală, ca la Cetatea Deva(s)... Ajungă-i zilei răutatea ei? Ajungă-i Nopţii fricile ei!
* Fermoarele de globule roşii ale iernii.

Texte încrucişate (crucificate): Conflictul şi terror mentis

* Eşti prizonierul familiei, o captivitate asumată reciproc. Unicitatea ca parte din. Ancestral-constrictiv, necum preţios zicând. Riscul este mereu al unui scurtcircuit, al rupturii. Dintre Sinele şi Sinea, in extenso al Sineului-Sinei Lumii.
* Paradigmele se bat între ele şi se impune cea mai agresivă, prin dinamica ei revendicativă, a frustrării în istoric, a ciclicelor distrugeri şi reconstrucţii.
* Dezordonarea e mai vioaie, mai eficientă în complotul ei – ca traumă şi efecte rebelionare, luciferice (sic, n) – ceea ce subminează ordinea, întotdeauna doar temporar instaurată, abuziv, altfel efemer. Dezordinea determină paradoxal ordinea.
* Barabas, tâlharul rebel lângă Isus (Hristosul e Sinele, s-a spus). Sinele este căzător prin auto-complicitate de tip sado-massochist. Duhul se resoarbe din trupul chinuit organic şi psihic. (Paranoia, schizofrenia, suicidul; reîncarnarea a fost disimulată ca parabolă a învierii? Baraba, Barnaba, Barabas, Barna, Barnabas etc, Barbarul?)

Hristosul îl asigură că va fi mântuit laolaltă cu el, fiul, în ceruri. Dar discuţia a avut loc suspendată pe crucile alăturate, înainte ca Isus să-şi dea duhul rostit cumplita întrebare: „Elli, Lama Sabachtani?" Dumnezeule-Tată (El), de ce m-ai părăsit? Ştim că Elohim este un nume al unei entităţi plurale (ebriologii).
* Ce abandon tragic: „Eu nu mai sunt, e-un cântec tot ce sunt" (Nicolae Labiş). Un abandon al deidentificării prin „lupta cu îngerul", meci despre care Jaques Prevert spune că „este dinainte trucat". Pe ringul de rumeguş al „partidei"...
* Principala frustrare, parcă înnăscută: că nu eşti înţeles şi deci nu eşti iubit cât îţi doreşti. Prejudecata care uzurpă sinele celor slabi. Complexul „orfaniei" ab origine celeste. Un virus pe termenul duratei. I-am spus „viermele de Murano".
* Discursul care conţine latent în el imperativul doborârii discursului.
* Muzele nu au ce mai *însemna* la muzeu. Toate statuile *astea*, decapitate...

O intruziune la Colocviu: Oximoronul iluminaţilor orbi. Apocalyipsis cum figuris

Poezia ce precipită acum tsunamic la ţărmurile tot mai mlăştinoase, duhnind a mormane de moluşte şi stârvuri de albatroşi ucişi în larg şi azvîrliţi, ca pescăruşii răzoinicii furtunii, din genial-plagiatul „Albatrosul ucis" al lui Labiş (spiritul adâncurilor, nu?) este tot mai mult orice, mai ales simptome ale turburări demenţiale a memoriei, cu Mnemosine oarba, - delir abisal, andropauze şi tandropauze, - utere supărate and anorgasme, decât poezie. Iar în hiatus-ul de după moartea romantismului, paradoxal născută cu forcepsul de Hoelderlin, în locul „războinicilor furtunii" ieşiră tot din mare, de prin peşterile scufundate, catacombice, „războinicii luminii", maimuţărind dinspre mitologia sud-americailor, a po-

poarelor Soarelui, o reconquista mai degrabă a Orbilor, neo-homerici Borges-ieni, ai mai recenţilor conspiraţionişti Black Inteligence Service ai lui Ernesto Sabbato şi Eduardo Galeano, Coelho şi Don Bastos, cohortele „iluminaţilor" de pe meridianele Cameleonice ale Fractaliei... Toţi parafrazînd absurdistanul lui Ionesco, rinocerismul şi cântăreţele chele, toţi profeţind şi jubilând în Akasha asta a INFOMANIEI... Toţi prevestindu-l sau aşteptîndu-l pe Godot, sau DOGot. Comandamentul suprem - metamorfis - fiind undeva între Dostojevki şi Kafka.

Din Stresslandia

* Stress, adică terror mentis. Nimic nou sub... semilună.
* Acest tot mai pseudo-întâlniri: care de fapt despart.
* Altfel zis, remanenţele de conştiinţă ar fi ale omului-telepatic, originar?
* Sfericitatea are tendinţa entropică de aplatizare.
* Ne impregnăm unii de alţii, cu toate cele şapte corpuri. Un „mecanism" natural-cosmic.
* Dacă există bilocaţie (v. Tesla), deducem că există şi trilocaţie, şi multilocaţie...
* Cucurigu-ul cocoşului este în zig-zag. De aceea, Blaga îi numea „apocaliptici"? „Prin sate româneşti", aşadar pe memoria lungă, a mitului, eposului antic, a Basmului...
* A reînţelege capodopera barbiană „Oul dogmatic"...
* Această dintotdeauna interferenţă întru împreunare, este de fapt războiul bărbatului cu femeia. A lui Yin cu Yang.
* Omul şi-a creat zei (energii tutelare-protectoare sau ostile) ca să îi adore, să-i venereze - prin dedicaţie -, iar apoi să-i devore: ca moaşte, icoane, idoli. Idolatria supermă este idealul, idelismul; acelaşi etimon: id. (Straniu: ideologic, iudaism, iudeologic).

* Uriaşa producţie de carte, ca un mausoleu al... naturii moarte cu fantome, descărnări, chimere.
* Piesa lui Sorescu, „Pluta meduzei”, - ”subversivă, jucată semiclandestin la Deva în anii ’80 -, ar merita să fie pusă în scenele de azi, pentru parabolismul profetic al hâtrului „văr al lui Shakespeare”... Am dialogat cu el repetat, sus, pe Cetate şi apoi la hotelul partidului...Sus nu am fost „lucraţi în orb”, dar la hotel e sigur că aveau microfoane în zid, sub tapet. I-am scris şi a înţeles, „ştiu”, zice, dă-i dracului”!
* Bioritmurile logosului „reactivat” în creierele încă ne-aplatizate... Şi prolegomenele elitelor belite, cum zicea careva.
* „Cărniţă de drac”... (o vorbă la Kaufland).
* Criticii specializaţi, surescitaţi, exoftalmici, la ciorovăicărelile din pivniţele castelului lui Kafka.
* Pe-Nalta Vibraţie, ceea ce ne chinuieşte, între sublim şi abject, este necesitatea devorantă de a iubi, ci nu de a mai fi iubiţi.
* C’est la vie? Dacă „aşa e viaţa”, aşa e murirea.
* Culorile morţii, cameleonice: moarte tipologic ebraică, sanscrită, moarte arabă...
* Problema e să te faci înţeles, pe cea mai optimă „lungime de undă”: a inimii. Cu cât mai puţine cuvinte, dar asta e o altă problemă, tocmai a omului care scrie...
* Sentinţa eladică „ştiu că nu ştiu”, iată doar un sofism...
* Parţial, ne rămâne a muri şi ce nu a murit de tot de cei dragi şi plecaţi mai devreme.
* Nu există nicăieri vreun „punct” static. Totul este din mişcare, din mers sau din plutire sau zbor.Planeta ne este o navă gigantică, orbitele o ţin captivă, rotaţia este de fapt spiralică etc.E atât de simplu şi totuşi mereu uităm, nu ne referim în această ecuaţie, nici în cosmos, nici în microcosmic.

Din Primordii?

De recitit „Diferenţiarele divine" de Lucian Blaga. De recitit tot Blaga. „Tot" fiind impropriu, deoarece niciunul dintre genii nu a avut cum să finitizeze (sic, n) întregul, ci doar al duratei lui şi rareori în serenitatea finitudinii... Una sublunară! Omul este o fiinţă cosmică reductivă, cenzurată. Dar nu din vina numai a lui, ci a „Şarpelui cel vechi care era atunci pe pământ" (?) Biblia, V.T. După milenii de milenii, Acela este tot aici, pe pământ, sub pământ şi în ape. Iar noi suntem *„fiinţe **acvatice** care au ieşit pe pământ şi visează să zboare",* neh?

Determinism „absolut"... Dualitate

* Binele şi răul sunt aşa: nimic-numai-doar bine, nimic-numai-doar-rău. Coabitează. Pulsatoriu. Antagonismul acesta este legic, imuabil: dar se întrezăreşte, rar în istorie, treimicul. Ogiva e aici, în lobul temporal? Nu avem CUM să devenim întru vreo finitudine: întru slava cui?
* Absoluta Utopie (Chimera celestis) este a Creaţiei (entităţii Pan – Creator) este a auto-creaţiunii prin reciclare, distrugeri şi re-geneze. (Regenerare ciclică-spiralică).
* Era un degustător dezgustător.
* Există claustrofobie la spaţii închise, dar şi la spaţii deschise: suntem în Cyberspaţiul fractalic.

Dezmărginire?

Vârsta... întreirii... Starea indicibilă, a unei dezmărginiri... Semnalul pare a fi fost acel vis din aprilie, al imponderabilităţii, levitaţiei, însă în jos, degravifiat... Zbor cumva retro, abisal (?) şi din care te-ai trezit cu această auto-explicaţie... Efectele pot fi şi ale medi-

camentaţiei prea lungi, care ţi-a slăbit întregul organism... şi a stressului deasemenea prea lung, tot ce ai trăit în cea mai lungă iarnă, 2012-2013.

Drumul care curge. Scrisoare alor mei

* Acesta e lucrul de zi şi de noapte al vieţii care „merge înainte”... Careva a spus „înaintăm spre moarte cu spatele”, enunţ pur-paradoxist. Undeva, pe parcurs, la vreo răscruce (răs-cruce sau străcruce) trecem dincolo.Cele două maluri ale unui drum care curge, (râul, fluviul), visul şi veghea care suntem, se-mpreună: agonia şi extazul de capăt şi căpătâi...
* Cele două maluri devin unul, cel dus-ireversibil de Ape.
* Ferice de cei ce se sting seara sau în miazănoapte...

Paradoxalia

* Suntem, fiecare în felul său, inconfundabili, (dincolo de delirul aparenţelor, percepţiilor, oglindirilor, măştilor, mutaţiilor şi strămutărilor...) cu toţi şi fiecare-n felul unic al său, în Exil. O mişcare concentrică a „devenirii” - însă ai duratelor şi ai vieţii istorice, cu toţii pe contrasensul tot mai încetinit... până la suspans-ul cel straniu, al Entropiei ca lege a hazardului hegelian. Poetul - eu îl numii Poetomul, (dar şi eroul din cetate, la centrii sau în satrapii, artistul, creatorul, actorul)... este în legea a treia a dinamicii Hazardului: „punctul de interferenţă a două cauzalităţi opuse (idem Hegel).
* Existăm într-un ciclic continuum, inversînd Timpul: o retragere, o zilnică despărţire, nu? De sinele lumii imediate sau din zări, apoi de Sinele propriu. Sinele e masculin, Sinea este feminină.Dualul.Cei mai rari au timp să afle: cine sunt eu, apoi cine suntem Noi. După doborârea - prin uzurpare complicitară din interior-dinafară - a sistemului totalitar, întrebările erau: Cine eşti dumneata, tovarăşe ix

(vezi presa de atunci) -, acum asta sună, la general, naţional: Cine sunteţi voi, cine suntem noi...? Crizele de luciditate, de supraconştiinţă, de subconştiinţă, crizele... şi focul încrucişat la care suntem supuşi, neavând alternativa decât cea a rebeliunii..."Lucifericǎ". Criza ne este a legitimităţii, de unde mascarada meritocraţiei, licenţelor, a „geniilor neînţelese", etc. Descendenţii Frustării celei patologice.
* Totul arde, şi curgerile ard. Şi oxidarea e cea mai (ne)răbdătoare ardere.
* Un ou dogmatic, dar şi un bou dogmatic.

Marathon

* Omul este făptura care se auto-scrutează. Cei mai rezistenţi aleargă până la sufocare, pe ultima „sută de metri", ca să ajungă triumfali la capătul marcat ca finish şi să strige sau să îngâne „am învins: iată vestea!". Oricum, se va prăbuşi. Misiunea a fost îndeplinită.
* Toţi suntem personaje, cei mai mulţi figuranţi.
* Toate aforismele decad în sofisme. Axiomaticul este şi el relativ, neh?
* Norocul e când uităm la timp, fie doar spre a ne consola un pic.
* S-a observat demult că exoftalmicii nu doar induc semi-hipnotic altora un control subcortical, ci se auto-hipnotizează... Popular asta se numeşte „deochi" (de la ochi, uitătură, una fixă, stimulată de focarul luminos-punctic, sau pâlpul lumânării, ca la mort...).

Modele şi surogate. Evanghelii şi aprocrife

* Lecturile copilăriei şi adolescenţei cf. Epocii antebelice, la români, au fost cele de tip policier şi sexy: colecţiile „Femei celebre", „Masca roşie", Drumeş ş.a., dar şi cărţile marilor călătorii, des-

coperiri, etc: Mihai Tican Rumano ş.a. Dar toate erau occidentale, francezii, englezii, nemţii. Acum toate sunt ale paradigmelor google, wikipedia ş.c.l. O multiculturalitate în salturi tehno, o schimonosire a memoriei prin (auto)mutilarea ei. A revedea parabola romanelor „Un caz de automutilare", „Împăratul muştelor", sf-urile de tip „maşina timpului" etc. Cuvântul care vine este STIHIALUL. Cum s-ar zice AKASHA, SHAMBALA, AGARTHA...

* Călătorim ca durate-timpi-vârste, în sensul invers al acelor de ceasornic, pe cadrane. În mini-zodiacul din ceasuri, telemobile, în Zeul Computer. În noul labirinth, ieşit din underground-ul subcortical, în inconştientul colectiv oarecum Freudian (încă).
* Mitul este întâi erotic, apoi eroic. Eroismul absolut este al disperării. Omul se repetă, in extenso şi istoriile sale.
* Între două suspendări... erupţiile. Apoi scufundările, reaşezările, netezirea, linearitatea, aplatizarea: remineralizarea, ca îngreunare („Na greul pământului").
* Conceptul de „tovarăş" (kamarad) este de origine evreiască, iudaică; evreii întorşi din Est în Israel; în presa lor românească, am găsit cuvinte ca „fiii tribului" (cetăţenii adică tribul fiind al lui Iuda, întemeietorul, ci nu Iscarioteanul). Şi chibuţul, care e modelul colectivelor, ÎNTOVĂRĂŞIRILE din vremea stalinistă la noi, apoi ceauşistă şi... (va urma?).
* Dacă o parte din ceea ce ai scris va fi utilă şi altcuiva, implicit ţie însuţi şi alor tăi, tot e ceva!
* Utopie: sine ira et studio (fără ură şi părtinire): nucleul ei, justiţia.
* Obsesivul neo-mensh (sau omul „de tip nou") nu poate fi decât ucigându-l pe „omul vechi"... Toţi ucid, toţi sunt ucişi. Demnitatea ar fi să nu te laşi ucis prin consimţire, prea-răbdare-laşitate, de ceilalţi. Şi nici să nu te sinucizi. (Unii o fac cu mâna altora!).
* Şobolanii nu au cum ronţăi curcubeul. Ba da, în băltoace.
* Migraţia seminţelor, migraţiile cuvintelor (limbajelor).

* Nimeni nu a murit: sunt „aici”, în ancestralitatea umanului. Periodic.
* Niciun savant nu ştie să definească de fapt ce este electricitatea. Energiile devin zei. Agonici, reconvertibili, ordonatori, pe alte algoritmuri.

Himere comestibile

* Trei sunt, de când omul: libertatea, dreptatea, adevărul.
* Religii şi ideologii, dogme şi doctrine. Dincoace de groapa comună a metafizicii. Dar despre utopii s-a spus: ele fac în istorie dinamica acestei lumi. A patra este dihotomica: reîncarnare – înviere. O temă obsesivă re-ligio (recte „refacearea legăturii” Divinitate-Creator-fiul-robul) opera continuu reciclabilă a umanului – creaturii, omului creat dar şi făcut: ROBUL dar şi FIUL. Suferinţa ca existenţă, la condition humaine. Tatăl îşi înrobeşte Fiul?
* Spatele frontului şi trădările din celălalt spate, pidosnic, decid învingătorii. Iar istoria omenirii este istoria războaielor ei, prin faţă şi prin spate.
* Majoritatea cărţilor „documentare” sunt făcute mai degrabă a minţi, a SE UITA, a perpetua înjositoarea operă a pseduo-memorialiştilor, necum a devoala adevărul Crimei. Marea crimă a umanului este fratricidul.
* Vai, vai, vai vouă: unii vă sunt mai folositori morţi decât încă vii!
* Îl dispreţuiesc pe cel ce, ipocrit, îmi cere să-l mint ca să se simtă el bine. Asta şi în scrierile critice, ale găşcarilor mari sau mărunţi, totuna.
* Când în poezia ta nu mai vibrează fiorul transcedental, *nu mai eşti.*
* Vezi că nu vezi?!?
* Unii zice patrioţi, alţii zice patrihoţi (B. P. Haşdeu).

* Unii zic poporani, alţii zic poponari („În România 40% sunt homo”, preş. Tîrîian Băsescu, TV, în campania electorală).
* O improprietate? „Religia răului” (google).

Marele Empatic

* Eu vă iubesc pe toţi! O fi, însă asta sună a prostituţie, a gruppen sex...
* Între Demon şi Domn, singură litera „e”...

Déjè-vu? Magia poeziei, magia artelor... (Cult-cultură, cultivare...)

Scrierea poetică – şi rostirea ei în intimidate sau grupuri, este încă din originile ei sumeriene, act divinatoriu, incantatoriu, magic, cu efect magic. Este maşina psihică a comunicării de tip pre-religiosus şi aşa va dăinui şi pe dimeniunile sale, paralele sau conexionate – de la practicile păgâniste, pre-creştine, cultice, care nu dispar, ci se perpetuează, perfecţionist, în istorie. În milenii, actul-altoiul-vlăstarul „pro memoria”, a fost necrologul; stele funerare, dolmenuri, piramide, cromlehuri, obeliscuri, sanctuare, incinte, temple, cruci, mausolee.Toate sunt colaterale ale strigătului mut al **despărţirii,** memorare, pomenire…

Toate sunt implorare către semeni, către divinităţile fiecărei civilizaţii şi culturi; deductibile incognoscibile sau „funcţionale” prin veac; de adoraţie, apoi de teogonia şi ea repetabilă… Virtualizare a consolării – in iloo tempore, în lemn, pietre, arcuri, frontispicii, iconerie, cărţi, celuloid, (film). Amurgul galaxiei Gutenberg este drastic şi accelerator, Galaxia actuală, tehno, internet etc, iar „undeva, la mijloc”, groapa comună a metafizicii… Versus… antimetafizica pledată de Eminescu, până recent la Nichita, după Labiş, etc. Toate dogmele şi doctrinele, ideologiile şi

tezele sunt UTOPICE, „recuperatoare" în virtualitate, dacă nu absurde. Religiile decad în idolatrie, imitînd zeităţile, patrimoniile, patheonurile: un giga-labyrinth cu mii de „ieşiri" în JOS, subcorticale; paradoxal, *dar ieşirea nu poate fi decât prin intrare!!!* (v. Cimitirul vesel de la Săpânţa, Romania). Bolile şi de fapt moartea anticipată prin fricile primordiale (şapte, recte UNA) - din nou paradoxal (şi absurd) - gestează, germinează, transcend, sunt imuabile: trăim murind clipă de clipă, inversând Timpul mare şi pe cel al duratelor – vârstelor). Rugul aforistic, axiomatic: Memento mori! EA, moartea şi uitarea complice cu Timpul sans memoires, este Netezitoarea de morminte, numărătoarea de gropi (rimă-clonă la… popi).

Poate că numai Viaţa, ca mister! – râde (idem Cimitirul Vesel, sapienţial).

Psihedelia…

Mnemosyne, anamnesys, nimic nou sub… lună. Uităm amintindu-ne, „rememorăm"… Trădaţi de zei, îi vom trăda la rândune, suntem convertibili, ca Ei. Psihicul funcţionează aşa: prin autosugestie şi sugestionare, ambele remanenţe ale speciei „treimii de zeu" (Enoh, Enuma Eliş, Ghilgameş, Mahabharata, etc etc). Subcorticalul este bazal, memoria lungă, modulaţia de frecvenţă a „vămii de trecere dincolo"… Toate par a fi proiecţii, reprezentări consolatoare, cu toate „efectele": Coanda, Tesla, Doppler, Gaus, Camera obscură, raportabile la „ecuaţia", recent reiterată, rezonanţa Schumann…

Memorie comunicată-cuminecată, codificată, explicită ori naivă, amintind histrionismul şi curentele subsidiarului care fac suportabil, ca surogat (!) şi cu efectul placebo (magic?), Adevărul că murim; unica religie consolabilă (sic, n.m.) – este cea a încredinţării că va fi – cf. Christos, o înviere generală, (câte miliarde?) „în lumea

de dincolo" - şi ea discriminatorie (sic, n.m.) prin aceea că păcătoşii vor învia spre a merge „în iad", sfinţii, în Rai… Oare păcătosul nu a fost „în iad" (remember Dostoievski ş.c.l.) încă trăind? Nu a „ispăşit" destul, pentru biata făptură (făcătură) omenească? Şi oare creatorul (…), geneticianul JHWH ş.a. nu pe sine se pedepseşte, ca să zic aşa, sadomasochist? Victima îşi este călăul şi viceversus. Precum în anorganic, aşa şi în organic.
* Piaţa Constituţiei, vis-a-vis de P-ţa Prostituţiei.

Blestem cu blândeţe

În algoritmul lui belit,
În subastralul jupuit,
Cu ţâţa în kur-gura, flit!
Nici de temut, nici de iubit,
Nici de lăudat, nici de hulit,

Vezi că nu văd de nevermore
De corb de orb de plisc de chior
În inter-canibalitate
În tripla plagă a lui Dante
Retro curvet al lui Sathan!
Esteu! Yahuoo, Absurdistan

Imagini muşcate II

* La condition humaine... Omul va fi mereu depăşit de Natură, inclusiv-implicit-de natura sa, fiind în interregn... Astfel că va fugi, până la şchiopătare şi în mai tragic, la târâş, *să se ajungă din urmă... O fugă circulară, ca timpul-spaţiu-durata.* Până la clipa când se va vedea dispărînd „după colţ", în bilocaţie?
* Ce delir în medii!

Un pasaggio: C. G. JUNG - „Cartea Roşie”

„Anii în care m-am ocupat de imaginile interioare au constituit perioada cea mai importantă a vieţii mele, în decursul căreia s-au decis toate lucrurile esenţiale. Atunci a început totul, iar amănuntele care au urmat sunt doar nişte completări şi lămuriri. Întreaga mea activitate ulterioară a constat în a elabora ceea ce ţâşnise în acei ani din inconştient şi mai întâi mă inundase, mă copleşise.A fost materia primordială pentru opera unei vieţi.”

„O deschidere unică spre modul în care şi-a recuperat sufletul şi care a constituit o psihologie. Ar putea să fie cea mai influentă scriere, nepublicată până în prezent, din istoria psihologiei”. „Sonu Shamdasani este specialist în istoria psihologiei şi a psihiatriei şi profesor de istorie jungiană la ***Centrul Wellcome Trust de Istorie a Medicinei de la University College London*** *şi editorul general al Fundaţiei Philemon.Este autorul mai multor cărţi, printre care Jung and the Making of Modern Psychology: The Dream of a Science.Locuieşte la Londra.”*

***sursa: Centrul Wellcome Trust de Istorie a Medicinei de la University College London.**

Epilogice

* După amar de ani... am nostalgia – regresivă - a ornicului pe contrasensul cadranului - AZIMUT-ului celui magic, a ermetismului şi nemai-mirărilor blagiene.Şi a lecţiei lui Mircea Ciobanu, când îmi editase cele două cărţi la „C.R.” - Dumnezeu să nu-l uite. Dar ce s-a scris, s-a scris, ce nu, redevină Vis!

* Gloanţe oarbe, gloanţe melodioase.

* Herbe, consonanţe, adjective...

* Amazonia... a rămas doar ca petice paradiziac-sălbatice, măreţe, dispersate pe planeta noastră zburătoare (căci astfel şi noi suntem

nişte internauţi, neh?). Asta dincolo de teoria multi-universurilor paralele.
* ...Are loc Hibridizarea, reamestecul raselor, global, pare-se dirijat de undeva. Ceea ce prea greoi şi cu rateuri au făcut mileniile, migraţiile, războaiele, glaciaţiunile...
* Patrioţi fără patrie, ai tot mai multor popoare...
* Unii zic că zeul s-ar fi numit de fapt Zamolsex!
* Arte şi religii-Ideograme? Sufletele îmbătrânite, inseminatoare stihial..., zombii..., nemaifertile...şi „sperma" oarbă a demenţei lor, a satrapilor, a tiranilor care bântuie istoria, istoriile.
* Prima specie, cea recentă..., adamică... Adam nu a avut copilărie, a fost făcut ci nu născut. Noe, al doilea adam, ştim ce şi cum... Isus, al treilea Adam, nu a avut copii. Nu avea cum... Ar urma din nou... clonele?
* Orizontul celuilalt nu poate fi orizontul tău cel imediat, nici cel de peste deal-munte... Necum cel deşertic, valpurgic în sine prăbuşit... În nadirul latent.
* Toate ucid. Totul.

Ex minimum, la maximum!

Din Israel am primit, via Lucreţia Berzinţu, revista „Maximum", a d-lui Teşu Solomovici. „Maximum", pare-se o parafrază la revista lui Al. Mirodan („Minimum"). Ea etalează alert, în formulă magazin, informaţie preponderent culturală şi ştiinţifică, „scanând" incitant actualitatea dar şi retrovizor, aidoma unui telescop-microscop sau ochean invers: inevitabil prim-prim-planuri, gross-planuri şi perspective...

Direcţia „de conştiinţe", ca să parafrazez, la rându-mi, sintagma tezistă a fostei dictaturi şi avatarurile (oracular bruckăriene ot Dămăroaia), dar şi ale lui Dumitru Popescu – Dumnezeu („Cel ales"...), tangente la cele ale unor George Macovescu şi D. R. Po-

pescu, - sintagmă acum convertită în cea de „formatori de opinie", transpar obsesional sau izbucnind de sub „centura de iridium" a memoriei culturale colective (sic, n) - din mai toate textele. Un colimator-concasor, sau, dacă vreţi, egregor, sau athanor (!) - pare a funcţiona în binomul redacţional de la Tel Aviv şi... Bucureşti (Calea Victoriei 128B, email: tesu.solon@yahoo.com).

Cum recent USR l-a premiat pe al nostru Radu F. Alexandru - dramaturg şi eseist ascuţit, senator prezent şi pe ecranele tv, oarecum în trena ex-luceferiştilor lui Laurenţiu Ulici (seria Lucifer), şi apoi Marius Tupan (fie-iertat „urzicatul") - remarcăm excelentul eseu despre centenarul Caragiale, citez câteva aserţiuni: „punerea în scenă a mult-iubitului" nostru nenea Iancu nu mai înseamnă pentru un regizor asumarea unui lăudabil efort de apropiere şi de inedită iluminare a bogăţiei semantice şi ideatice a textului...".

Punerea în scenă la Teatrul Naţional din Bucureşti a lui Caragiale este amendată ca o tristă, „dezolantă improvizaţie"... Sunt elogiaţi în schimb craiovenii Cornişteanu şi Purcărete (nota bene, n.m.) pentru „eclatanţa şi detaşarea faţă de partea comic-mondenă a story-ului". Sunt amendate oximoronic-urzicist „pestilenţialele reuniuni politice"... Publicul este postulat într-un „sublim exerciţiu massochist", se teleportează automat într-un „adevăr de tot râsul"... Acest limbaj ni-l aminteşte pe cel al lui H. R. Patapievici şi trupa recent debarcată de la ICR New York, în fine, cu „crizele LOR de identitate" şi „ura de sine la români", ca reproiectare a propriilor avataruri (pribegiste?).

Exact este re-prognozat studiul istoric al lui D. Drăghicescu (Din psihologia poporului român, 1907), Radu F. Alexandru „scrutând" astfel agitaţia de profunzime filosofică a spiritului reactivat *repetitiv* în conştiinţa naţională.

Elogiile d-lui R. F. A. se cuvin de drept unor Silviu Purcărete, şi poate mai discutabil recentelor „expertize" ale lui Lucian Boia în aceeaşi nou-dilemă... veche (sursa revista 22 a d-lui Pleşu,

n.m.). „De ce e România altfel” (dialog recent la TVR Timişoara ş.a.) cât şi evocaţii mari regizori Liviu Ciulei şi Lucian Pintilie (n. bene, n.m.): „sumum-ul în ceea ce înseamnă I. L.Caragiale; l-am descifrat până în adâncul celor mai ascunse fibre şi am înţeles că nu mai au nimic de schimbat”... (românii, n.n.). Afirmaţia îmi pare cam depresivă. Spre a se pricepe unde bate autorul, notez că titlul articolului lui Radu F. Alexandru este „De ce e România etern aceeaşi”? Chiar aşa, maestre?

Cel puţin în versiunea română, avem o poezie de amor de o rară autenticitate, prin simplitudinea - ci nu simplismul - confesiunii feminine, prin trendul ei empatic. O poezie pe care o ştim... de când lumea, a cuvântul de dragoste şoptit în ureche...

Art gallery source internet

II Jurnale. Vindecarea de Acum. Modulator

Motto: Cum dracu, mă?

Citeam, înainte de 1989, un studiu despre onomastica diavolului, la români... Cei din sorginte „ache" la molfoveni „achi"... (de la grec. achis) este Muţunache.

În popor dăinuie credinţa că diavolul e şchiop şi roşcat şi că are cocoaşă (gheb)... Regretatul red. al cărţilor mele de la C.R., Mircea Ciobanu, îmi spunea despre (neregretatul, deoarece mi-a pierdut dactilograma unui volum de poezie!) Florin Mugur (evreul avea un handicap sever la umblet) că diavolul are strămoş mitologic, pe „jumătate de om pe jumătate de iepure şchiop". Apropos alte „piederi" ale unor proiecte ale mele: Chiric, din Galaţi, mi-a pierdut un roman dactilo; A. Silvestri, printr-o „secretară" de-a sa, volumul de pamflete „Floare de colţ de mistreţ"... Tot „pierdut" - via Iovan, Liiceanu (Zografi), a rămas şi romanul de sertar „Roşu putred", scris în 1986, recuperat şi donat arhivelor Bibl. Jud. Deva...

* Cezar Ivănescu avu un cenaclu luciferist, „Numele poetului"... De atunci, capodopera sa, „Tatăl meu Rusia"... (Ivan-escu). Numele dracului la românii din teritorii sunt de peste 200! El se credea o reîncarnare a lui Cezar, vezi „Timpul asasinilor", în tandem cu Stela Covaci, unde îl acuză pe Artur Silvestri de securism, (numele real al aceluia fiind de Gabriel Târnacop...). În aceeaşi carte, Cezar elogiază două nume ale geniului moldo-rutean: Aruştei şi Labiş. Duşmăniile dintre el şi o parte dintre luceferişti (M. Dinescu ş.a.) au fost toate în jurul şi din cauza „geloziei" faţă de „tătucul" Marin Preda... Cezar avea un cult ca pentru un tată adoptiv! (vezi Cornel Popescu şi Cezar Ivănescu-Stela Covaci, **„Timpul asasinilor"**)

* Poreclele abundă şi ele sunt o altă „codificare" a „destinului camuflat în nume". Avem scriitori clasici (!) care au semnat cu pseudonime, Arghezi avea peste 40!

* Desigur, „omul e stilul” (operei), însă opera este boala şi, în cazuri genailoidice, vindecarea de „acum”. Texte constipate, texte chiare, texte şchioape, texte radioactive, texte cu burţi, texte copitate, texte schizofrenetice...

Autocitate
(Attadipa bhava - *Să-ţi fii lumină ţie însuţi!*)

„Inefabilul diafan gemene aripi
Întinerind tot ce-n sine
Nu poate-nvăţa a muri.
Nu departe-n aproape
Nu aproape-n departe
***Scânteind fericit Elizeul* (...)”**
(Elizeul şi cartea) - cât şi:
„(...) ***Preluca sacră mi-a ascuns securea***
în genomul-alburn să iar te pierd,
Mireasa lumei! Până când anume
Mai rabd, ca să mă-ntorc în primul nume?

Aici în timpul cel fără durată
Ca să mă naşti, iubito, înc-odată"
(**Dumnezeea**).

Pamflet, ma non troppo
Teroarea imaginarului, terror mentis

A scrie auto-observabil, iată, pe termen lung, riscul manierismului, eşuabil în maniacal. Alienarea acesta vine din veac, stihie bătrână, Menmosyne oarbă. O ştiu cîţiva mari psihanalişti, au conştientizat-o nenumăraţi geniali, - majoritatea suicidari - referindu-ne doar la scriitori (vezi pe internet „Zece scriitori suicidari). Orice

aspiraţie venind din acest „atavism” ancestral e un simptom al unor moştenite, sau dobândite (induse din societate) traume, frustrări, abuzuri; poate că încă din illo tempore ale copilăriei umanului (speciei), aşa cum s-a depozitat în coduri mitologice, religioase, pe meridiane) – ab origine, terror mentis-ul genomic, ancestral, descinde-trans-cende şi răbufneşte – atât în indivizi, cât şi în societăţi (comunităţi, popoare). Cum s-a observat, „bolile individului sunt şi bolile socetăţii”... In extenso. Am dialogat cândva despre aceasta cu câţiva dintre editorii mei dinainte. Cu Florin Mugur - „şef secţie” la editura „Cartea Românească” - pseudonimul lui LEGREL MUGUR, filolog mai mult olog, un bizar complexat de handicapul lui grav - un soi de Ion Pribeagu - Ahasveruş-Tândalî (alias Isac Lazarovici) clone-clovni ale stalinismului iniţial, ca şi Anatol E. Baconsky ş.a. (Legrel debutase cu poezii penibil pro-sovietice, în „Brigadierul”, 1948, în plin asalt stalinisto-grozist-paukerist...), iar prima lui plachetă a fost vezi-doamne antinazistă, „Cântecul lui Philipp Mueler” (1953). (Legrel mi-a făcut pierdută dactilograma unică a unui volum liric - „Realul halucinant” - fapt de neiertat, dar e vina mea că i l-am încredinţat. În subsolul editurii - perioada Preda-Bălăiţă - aveam să văd un uriaş depozit de proiecte cenzurate prin decenii; ar merita recuperarea şi valorificarea muzeistică!).

Am mai dialogat, „boematic” despre această „la conditione scriptorum”, cu editorul meu Mircea Ciobanu, la aceeaşi editură, căruia îi datorez recunoştinţa pentru editarea a două cărţi (la „C.R.”), apoi la Timişoara cu editori din speţa vag post-stalinistă, Al. Jebeleanu... Un alt editor, Simion Dima (Facla), avu o înţelegere aparte pentru scrisul meu, debutându-mă prin concurs editorial, (Toate iubirile, şapte poeţi tineri). Am „discutat”, în cei peste 15 ani de hărţuire securistică-activistică ceauşistă, cu anchetatorii mei din areal şi de la Timişoara şi Bucureşti, - vezi cele patru dosare obţinute de la CNSAS - Institutul de Istorie recentă, unele conspectate ulterior în două din cărţile mele de memorialistică. Iată-mă, la

aproape 70 de ani şi cu peste 40 de cărţi tipărite, regăsindu-mă în retrospectiva cu... fălci şi ghiare a vechii-noi dileme: teroarea imaginarului, sintagmă a cărei „licenţă" nu mi-o asum, desigur. Scrutând „peste umăr" traseul acestei regresiuni în memoria lungă (sic, n) îmi revine în minte parabola cu „cel vânat, devenit vânător"... Psihanaliştii mă vor ierta de parafrază, dacă nu cumva şi pentru unii dintre d-lor (Gabriel Liiceanu, care mi-a ţinut „la dulap", dactilograma romanului disidenţei mele, „Ruşu putred", plimbat apoi pe la Ion Iovan, editura Eminescu, ca să fie recuperat şi donat recent Bibiotecii Judeţene Densuşian, din Deva). (Era parafrazic titrat, la acel „Roşu vertical, al lui Nichita,'zeu să-l ierte!"). Tema, re-constat - deşi atenuat... - terifiat, este un fel de „constantă" absurdistanică, vorba lui Ion Chichere - aş zice ABSURDISTAN-ică - în acest RAIAD al condiţiei scriitorilor într-o ţară ce a moştenit cumva stigmatic vâlvora – grizzu a abatajelor dar şi a dogma-trinelor care macină uriaşe dealuri de steril ale... Memoriei colective, cum dixit Freud.

Tema asta a fost, timp de peste 5o de ani de cenacluri, cercuri, jurnale şi reviste fondate de mine în arealul fascinantei regiuni Hunedoara (odinioară dimpreună cu Alba) – firul meu de argint, legătura mea poate „stranie", cu Viaţa (ca o pradă?) aceea pe care marele romantic german o numise „sfânt răgaz de a cânta patria"... Ca şi Novalis, Rilke, Brecht, Benn, Trakl, H-M. Enzensberger, Silvia Plath, L. Schuller, sau Dostoievski, Bulgakov, Eminescu, Labiş, Eliade, M. Vulcănescu, Cioran, Eliade şi parţial Paler, Ulici, Doinaş, (parţial) Caraion, amicul Dinescu, Cezar Ivănescu... cu sutele!, - iată, un alt Terrror mentis, al NON-IMAGINARULUI, un lung şir de lecturi ale anilor terorii noastre staliniste, apoi ceauşiste - numite în fel şi chip, majoritatea acelor lecturi m-au influenţat, nu stilistic, ci ideatic. Un loc aparte vor deţine, desigur, Hegel, şi parţial Nietszche (citiţi pe-atunci pe sub mână) însă asta e altceva. Principala traumă terror-mentis, determinată! este a unei

patologii trans-sistemice, ale lui zoon politikon, o „soteriologie neagră", în oglinzi stihiale, catacombice... La chute dans le temps? Căderea sacrului în profan? Erasmus, Montaigne, Umberto Eco şi alţii vor trebui recitiţi.

Ştiinţa poate fi de folos unor astfel de obsedante, obse-DANTE!, - dileme vechi-noi, add absurdum. Deliruri ale subcuntelor; a se adeveri CE?

Teroarea imaginarului este în uman, în interregn, în anorganic, organic precum Psihomul, Electromul, mai recent. Cel hărţuit va hărţui, cel terorizat va teroriza? Doamna Casa Lux, Mariana Brăescu-Silvestri, pare-se, practicantă a acestor obsesii, (îmi imaginez, remember, eseul ei post-scânteist, sau premiabila „Al treisprezecilea Caesar"), amintind de Ciocoii vechi şi noi"!!!, confluenţiştii, flăcăriştii ş.c.l. au înţeles şi au pus în praxis... zoon politikon, animalul politic, nu-i aşa, Liviu Ioan Stoiciu (LIS)? Labiş numi asta „Spiritul adâncului", testamentar, decapitat de îmbrânceala sub „un tramvai numit dorinţă", Pasărea cu clonţ de rubin... Au înţeles asta şi generaţiile 6-70-optzeciştii, apoi, în fel şi chip, fiecare cu „adevărul" său, vai! nenumăraţii unei culturi cripto-cultice, cultuale, deviaţionist... iconoclastice... Nu-i aşa, domnilor psihologi „epistolari"...?

Terror mentis, horror al „drumului spre sine"?

Steinhardt, via C. G. Jung (Cartea roşie). Au Noica? Au neozalmoxienii? Suntem în banda lui Moebus, în curba lui Gauss, în efectul Doppler şi efectul Henri Coanda.

Durrante efectus, durante... causa. „Dinspre noi vine frigul, seniori". (L. Fulga). Mda. Însă şi „măreţia frigului... roşul vertical", onor domne M. N. Rusu (Nichita). Suntem în teroarea imaginaruluiiconoclasticizat and fetişizant! Suntem în Kali Yuga iraţionalului, în Katacombia. Unii combatanţi – idolatrieni, alţii Măşti, cum dixit Ni-

colae Breban „Eu sunt masca”! (?). Eu? Care eu? Cel... colectiv? Rămâne de văzut? De nevăzut? Ca să se adeverească CE? Şi DE CE? Glumind, un soi de Ce Ce al UTC, cadrele de nădejdie ale... cenzurii netranscedentale... Dar să nu se „sparie gândul”, cum cobi hronicariul moldav... Curaj, tot ce a fost, va mai fi, prin aceea că spaţiultim, Continuumul-ul ACUM, este de fapt, parafrazîndu-l pe Florentin Smarandache, un ceva paradoxist. Ceva, cineva, altcineva. Alter-egoism, dualitate ş.c.l. Va urma?

Pasaggio: Accad. Angelo Manitta:
Eugen Evu - Li Mesia Nice, edit. Limes, 2013

Si tratta di una delle ultime pubblicazzioni di Eugen Evu, uno dei piu noti e vulcanici autori romeni. Ha la suo attivo molte pubblicazionni, non solo di poesia, ma pure din natariva e saggistica, ed e soprattutto giornalista, dirigendo anche la rivista letteraria **ProVincia Corvina e Palia letteraria** (con dir. **Elena Daniela Sgondea**). La poesia di Evu spazia in una tematica molto varia, andando dell’amore per la natura, alle riflessioni filosofiche ai pensieri intimi di chi ha lottato e continua a lottare per la vita. Il suo linguaggio, spesso duro ed ermetico, affascina per la sua emotivita e per il suo calore che coinvogle il lettore.

Mircea Petean, editor
Eugen Evu, Ludice preludice, ed. Limes, 2012

Spectaculoasă e noua carte a lui Eugen Evu, o speculaţie lirică halucinantă prin străpungerea limbajului, astfel încât cele mai insolite combinaţii sunt floare la ureche pentru un poet care ştie să facă să urce în sărmanul nostru cuget sonuri, semne şi efluvii din cele mai arhaice straturi ale firii noastre austere.

Aşa grăit-a Emil Cioran:

„Cel ce propune o credinţă nouă este persecutat până când devine el însuşi persecutor: adevărurile încep printr-un conflict cu poliţia şi sfârşesc prin a se sprijini pe ea; căci orice absurditate pentru care a suferit degenerează în legalitate, după cum şi orice martiriu se termină în paragrafele codului, într-un searbăd calendar sau într-un nume de stradă."

***

„Oricât m-aş fi zbătut eu în această lume şi oricât m-aş fi separat de ea, distanţa dintre mine şi ea n-a făcut decât să mi-o facă mai accesibilă. Deşi nu pot găsi un sens în lume, un sens obiectiv şi o finalitate transcendentă, care să arate înspre ce evoluează lumea şi la ce ajunge procesul universal, varietatea de forme a existenţei a fost totuşi în mine un prilej de veşnice încântări şi tristeţi."

DANSUL TAHIONILOR (FERESTRE FULGERATE)

* Între mintea omului (inteligenţă) şi Divinitate, corelaţia o intuim astfel… Cum ar fi între scânteie şi soare, între licăr şi lumină. Omul se raportează percepând tridimensional. Însă eternul este infinit, s-a vorbit din străvechime de Eternitate, Nirvana, Logos Întrupat/Christos, Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu…

* Acela este atemporal, fără început şi fără sfârşit, dar poate determina, atotpotent, în lumea sub-dimensionată, creaţie (început) şi finalitate (sfârşit)… Misterul este că i-a oferit omului, prin Iubire Paternală, şansa transcenderii, prin înviere, înălţare. Aceasta este parabola supremei ştiinţe/revelaţii, transfigurată prin Iisus Christos, cel de-al doilea Adam, pentru omul actual, proiect în desfăşurare al Divinului.

* Divinul experimentează, geneza este perpetuă. Natura terestră a primit inteligenţa (biotopul, jocul trofic, evoluţiile şi distrugerile de cuviinţă, succesive, în consecinţă faptelor (acţiunilor) umane, de la Creator. Omul este parte din Opera Naturii, la rândul ei Operă din infinitatea de părţi ale Operei Divinului în cosmosul *univers*. Noi suntem parte din acest UNUL.

* În lucrul unui pictor, culorile şi linia (formele) sunt instrumente ale bidimensionalului. Dacă zugravii-iconari „stagnează“ în acest bidimensional incomplet la redare şi percepţie, pictorii folosesc un efect/iluzie, prin degradeuri cromatice (spectrale) pentru a complementa, oarecum, a treia dimensiune: a spaţiului. Se numeşte perspectivă. Prin flash şi lentilă, aparatul foto surprinde mai *rapid*, ceea ce ochiul uman reţine fugar, prin contemplaţie atentă. În vis nu percepem decât imagini insubstanţiale, umbre, chipuri deseori monstruoase ori hiper-frumoase, însă par a fi doar reflecţii incoerente, uitate în consecinţă imediat la trezire. Iluzii spectrale, deliruri ale sublimului.

* Ca să realizeze o imagine plastică superior îmbunătăţită, aşadar ca să limpezească imaginea, pictorul apelează la contrast. Accentuând contrastul, imaginea devine relativ clară. Să facem analogii cu aceasta, în domeniul profund mai subtil al limpezirii prin spirit, întru Divinitate.

* Atunci vom avea, de la intuiţie la iluminare, revelaţia Divinităţii şi a posibilităţii spiritului uman de a se strălimpezi, a se recontopi cu Divinitatea din care a căzut.

* Dumnezeu-Divinul este atemporal, într-UNUL, Continuum. Dacă viul coboară, ia trup în materie vie, ia timp, umple o durată de timp, adică un timp trăit între două limite (naştere-moarte).

* Descins dintr-o zonă sub-dumnezeiască, creat în durata iniţială, omul a căzut pradă uneltirii altei fiinţe, superioare lui, îngerii cei căzuţi, ai lui Lucifer. În apocrifele lui Enoh, în Manuscrisele de la Marea Moartă (Qumran), dar şi în alte mărturii, mituri şi documente

ascunse, ori iniţiatice, doar pentru unii ştiute, a fost păstrată prin „timpul“ omului, istorie, din protoistorie, această decisivă faptă. Omul nu are decât să suporte consecinţele complicităţii (prin ignoranţă, prin înşelăciunea luciferică), cu acei îngeri căzuţi. Însă Creatorul i-a păstrat şansa întoarcerii, mântuirii, Înălţării. Aceasta este parabola christică, a învierii, sau mai potrivit spus, a Reînvierii şi Înălţării. Unde? Mai *presus* decât acel spaţiu sub-dumnezeiesc, dar laolaltă cu îngerii loiali, cei necorupţi, cei ce n-au trădat Opera.

* Timpul este egal spaţiu. Adică omul, odată întrerupând neviaţa, neantul, prin naştere, ia în devenire un timp propriu, o *durată*, viaţa lui, parte din Viaţa veşnică. El are a re-deveni, a suferi în materie, dar păstrând şansa re-devenirii în Spirit, scânteia, luminişul care se mişcă şi poartă în sine empatia, memoria chemătoare a luminii, din care însăşi soarele omului s-a plăsmuit, în al său timp, şi el delimitat.

* Spiritul nu are cum muri, el nu are cum rămâne în trup, în carne, în materie, în derizoriu, ci transcende. Însă omul are a lupta necontenit, întâi intuitiv (neclar, ca lucrarea pictorului în două-trei dimensiuni ale redării şi perceperii), apoi conştientizând, însă nu doar prin *rationem*, ci prin conlucrarea anume dintre Inspiraţia Divinului – Creierul ancestral (ordinatorul, computerul cu care este dotat, prin ADN), întru a îşi păstra autonomia, a se orienta în lumea creată ca biotop/mediu, el fiind vârful piramidei trofice *actuale* (!) şi Cortexul – neo-cortexul, calculatorul prin care dobândeşte mereu cunoaştere, în conlucrare cu Divinul, prin creaţie, iubire, adevăr. Idealurile acestea sunt dintotdeauna obligatorii pentru om. A le distruge, e crimă asupra însăşi Creaţiei – asupra omului însuşi. Sau suicidar, autodistrugere. Dar nu şi a… spiritului, care transcende, se extrage, nu poate fi captiv şi nu moare.

* Neocortexul este aşadar un al doilea ordinator, aflat sub voinţa de perfecţionare a stăpânului său temporar, omul. El discerne, alege binele de rău, re-cunoaşte şi rezolvă. Celălalt creier/ ordinator (aşa

zisul, în mod straniu, reptilian, encefalul) posedă probabil ocrotit până după moarte, un misterios semn, o capacitate *de l'inconnaissable* (de necunoscut) de a conlucra şi rezolva împreună cu creierul „nou", experienţa ieşirii, înălţării, întoarcerii în Divinitate. Prin moartea fizică, se iese din temporalitate-materie vie-inteligenţă şi are loc călătoria de resorbţie în Divin. Numai că doar atunci când este îndeplinită condiţia purificării în viaţa/timpul uman, a mântuirii prin legile şi virtuţile la care umanitatea accede de când „se ştie".

* Ceea ce intuim duce la iluminare, la revelaţie. Este o cunoaştere de „natură" superioară, divină.

* Artistul cuvântului, poetul-orfevru, prin lucrarea sa în şi asupra cuvântului/parte din Logos, licăr şi scânteie din lumina divinului, are şansa de a înţelege, a RE-CUNOAŞTE Divinul şi de a reconstitui, prin părţi coerente, tot mai ample, tot mai limpezite, Divinitatea din om. Lucrul său este sporit tocmai de „negrul" durerilor fizice, de suferinţe (vezi suferinţele răstignirii) şi astfel - prin accentul contrastelor -, îl iluminează şi-i dă şansa învierii, apoi a înălţării în Divinitate.

* Din inime/părţi/particule/foneme, cuvintele se reincorporează în mental, întregind, clarificând şi absorbind prin lucrul spiritului/ajutător, imaginea şi duhul şi chipul Divinului.

Eikonice ajderiene II, per conclude
Preparatio poiesis III Enunţurile parafrazice

* Acordă-ţi singur şansa.
* Nu te mortifica
* Iartă-te pe tine însuţi
* Iubeşte-ţi semenii ca pe tine însuţi
* Catharsis, nu catalepsis
* Psihedelic, nu de la emanaţiile oraculare din Delos, ci sanctuaric

* Versus legea Talionului, ci nu suicidar, sub stigma-nvinuirii, din Paideume străine

Biomul

* Gândul care te trezeşte brusc, noaptea, în „mansarda" lui Cioran
* Fiind în Acum-ul continuu spaţiutimp, dar şi „treimea de zeu" din Epopeea sumeriană
* În Fractalia
* Doar senzorial, prin durere ori dezimerdare, alinare, alint, luînd act că Eşti, prin propria atingere
* Cogito, ca înflorire şi ningere
* Timpul din somn: micro universal, infinitul mic; preluabil în control prin rationem
* Între microscopul electronic şi telescopul Hubble
* Eu (îmi) sunt Gândul-ergo sum (summum)
* Eleusine, Eleusis, Elizee, de regăsit
* EL-Ii-Zeul
* Eul, Identitar dual, şi teandra-trialicul, treimea
* Acordă-ţi penultima şansă, între veghe şi transă
* Cel ce revine este Triomul
* A reveni, a deveni.

II SEMNE DE CARTE

Motto: Nicolae Breban dixit:

„Dacă un organism nu reacţionează atunci când este atacat, acest organism este fie pervertit, fie mort".

De Ziua Limbii Române, 2013; Cartea de recitire:

* **Genesa, 5, 6-2** „Fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; şi din toate şi-au luat neveste pe acelea pe care le-au

ales. Atunci Domnul a zis: Duhul meu nu va rămânea pururea în om, căci omul nu este decât carne păcătoasă. Uriaşii erau pe pământ în vremurile acelea".

*** Geneza, 18, 19-5:** „(Îngerii) au chemat pe Lot şi i-au zis: „Unde sunt oamenii care au intrat la tine în noaptea aceasta? Scoate-i afară la noi, ca să ne împreunăm cu ei..." şi Lot a zis: „Fraţilor, vă rog nu faceţi asemenea răutate! Iată că am două fecioare cari nu ştiu de bărbat; am să vi le aduc şi le veţi face ce vă va plăcea..."

*** Matei, 19.12:** (Despre homosexuali, n.m.) „Fiindcă sînt fameni, care s-au născut aşa din pântecele maicii lor. Sunt fameni care au fost făcuţi de oameni; şi fameni cari singuri s-au făcut fameni pentru Împărăţia cerurilor".

*** Pavel, Corinteni, 11.7, 8:** „femeia este slava bărbatului. În adevăr, nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat".

*** Luca, 8-47:** „Cui i se iartă puţin, iubeşte puţin".

*** Corinteni, 3, 4-18:** „Cineva dintre voi dacă se crede înţelept, în felul veacului acestuia, să se facă nebun ca să ajungă înţelept. Căci înţelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu".

*** Ap. Pavel:** „Fie Pavel, fie Apollo, fie Chifa, fie lumea, fie viaţa, fie moartea, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare, toate sunt ale voastre". 3, 4-6: „în icoană de vorbire, cu privire la mine şi la Apolo, ca şi pentru noi înşine (**Corinteni, Epistola întâia).**

*** Pavel, Corinteni, 15, 16-12:** „Cât pentru fratele meu Apolo, l-am rugat mult să vină la voi ca fraţi, dar n-a voit nicidecum să vină acum; va veni însă când va avea înlesnire".

*** Apocalipsa, 22,-11:** „Cine este drept, să fie drept şi mai departe, cine este întinat, să se întineze şi mai departe; cine este fără prihană, să trăiască mai departe fără prihană; şi cine este sfânt să se sfinţească şi mai departe".

(din cartea „Stăpânul jocului", de Eugen Evu, editura Polidava, Seria Biblioteca Provincia Corvina, 2004)

Experimental text: Magdalena Constantinescu*
Eugen Evu (A. D. 2000)

* der innere mensch • mak • tahionentanz • freunden • blitzende fenster • magdala • kunst der magie • aneladgam • beileid • regresiuni • überlicht • mental • magnet -sehnsucht • inefabil • calatoria mentis • magellan • nirvana + logos • charisma • empatia • kristal magic • leben als symbol • aura • signum • lumina • licht reiki • magdalena • eugen • tarot • heilkraft der kristalle • energiezentern • magnet • elektrogravitation • lenen als symbol • semiotica • herz des kreuzes • inima crucii • thot • dumnezeu • trismegistos • vitraliu • klima • crima verbrechen • amor deusmichael • kore kosmu • magnet als symbol • intuition • iubire şi simbol • liebe und symbol • mag • net + man dala • ewu • evu • mihi fiat verbum tuum • mir geschehe nach deinem wort • ferestre fulgerate • blitzende • transilvania • transilvanien • meine seltame anwesenheit • unnumerierter engel • înger nenumerotat • strania mea prezenţă • oktoberfest • frunze • blätter • eklipse • lehvieten • freunden robert stauffer • hunedoara + münchen • romantischer wald • novalis • reise magnet • eu sunt cel ce sunt • cine este cel ce este • wer ist der? der er ist • mental flash • adio transilvania • seind und tod • sturm und drang • hermeticum • magdalena constantinescu • dolores mater • ewu + karma • manthra • gabriela escu • illo tempore • ileana + signum + leben continuum • ars poetica magna • deinde philosophare • the tahions dance • eden again

Epistola non-anagramică, către omul luminos: Fiat Lux!

Răbdarea timpului a fost sintagma unor biografişti tipic prozeliţi, pentru a corela, teoretic, însă cumva compilator-parafrazic, sensul binomic dintre Epocă şi Durata (vârsta) cuiva (ca Marin Preda, Ion Caraion, Ion Lăncrănjan, Romul Munteanu, Augustin

Buzura, Nicolae Breban, Nichita Stănescu, dar şi actualii „analişti" eclectici şi aroganţi-violenţi ş.c.l., idolii sau eroii noi „rezistenţe prin cultură"; ai vremii şi ai „obsedantului deceniu"), în cazul teziştilor biografişti de la Casa Scânteii d'antan, în fapt un soi de elogiu la camaleonismul pseudo-existenţialist (vs francezii Malraux, Camus, sau ruşii Bulgakov, ş.a.)... cu ale lor curente, sau doar subcurente... „Timpul nu a mai avut răbdare", au clamat unii la moartea lui Preda. O altă sintagmă criptică pe „muchia de cuţit intelectiv" beniuciană, a fost „poetul nepereche": a fost transferată surescitat de la Eminescu, la unul ca Nichita (Niki), Hristea Stănescu... „Analiştii" ciocoimului genialoidic, de tuzluci, mateini sau neo-urmuzişti, au sporit (de la spori!), ca ciupercile după ploaie: numai că ploaia este acidă şi, vorba lui Laurenţiu Fulga, „dinspre noi vine frigul, seniori" („Măreţia frigului" de Nichita Stănescu, „Cadavre în vid", de A. E. Baconsky etc etc). În fapt, avem o năucitoare retro-paradigmă-slogan-lozincă, prin „ocheanul întors" al lui Patapievici, a unei specii tipic-atipice, de eruditi prin suprasaturaţie reziduală: în actuala resurecţie haotic-renascentistă, dar şi neo-medievală (!), **inchizitorială** sub spectrul terifiant al securismului transmutanţilor „post-revoluţionari", tontoroiul acestor pseudo-elite macină cultura şi civilizaţia din areal, amalgamată în contextul europenist-globalizant... Fără să am orgoliul expertizei, am conspectat unele lecturi mai vechi, cândva esenţiale pentru mine, care am fost şi sunt un curios irecuperabil... Dăinuie vine de la daine, (forma coruptă fiind doinele) - legile cântate cu scop educativ ale tracilor. Dăinuie, din Bătrâna Cunoaştere - perenă!, - paradigma scrierilor cifrate ale savanţilor din Renaştere şi Vechiul Nord, în contrasensul conspiraţiilor stăpânilor efemeri din istorie: transcende, aşadar. Umberto Eco i-a numit „sacerdoţii barbarilor": Eladicii, dar şi Galilei, Da Vinci, Newton, Kepler; procedeul iniţiatic al Anagramelor, prin care geniile epocii comunicau, cu scopul înaltei Morale a Raţiunii, revelaţiile privind legile cosmice

din Sistemul nostru Solar şi, cf. lui Niels Bohr (premiatul Nobel) – în microcosmul care suntem. O droaie de curente în modernitate şi post-modernitate sunt doar artere colaterale ale „anagramismului" de acest tip, cu ţinta „cap de om", vorba orbitei securităţi (Pegra traumei, terorizată şi care terorizează!).

Lux Ferris se traduce „Purtătorul de lumină"- Luciferismul (v. Eminescu), a fost şi rămâne unul demonizat drept „anti-divin", atitudine ancestrală (?) a „căderii în lume" (v. Eliade). Anagrama este de fapt disimulată şi azi în ramurile tuturor tipurilor de Iniţiere, cunoaştere nouă, iar prejudecata „conspiraţiei umanului vs Superstiţial", este o prejudecată, un simptom al descompunerii psihosomatice în organicul uman, din interregn! Sintagma cronicarului moldav „Se sparie gândul" nu este altceva decât o obsesie inoculată din Istorie, prin pseudo-cercetaşii puiaţi în terenul otrăvit al Noii Cunoaşteri. Culturile se comportă (sic, n) ca şi cum sunt manipulate din Umbre, din Nocturnul Novalisian, în interminabile „coduri" secrete, cifruri şi decodări surescitate, din spaime escatologice, din fricile de care vorbesc Konrad şi Popper. Umanul stă sub stigma Învinuirii primordiale, a „păcatului originar" al Cunoaşterii. Astfel, el este unul etern alunecător în abisul schizofreniei şi alienării. Determinările, toate, sunt ale Înnebunirii în specie. Şi totuşi! Cum Blaga spunea, „Munţii ne ridică fruntea", ci nu teoriile bolnave ale deşertului linire, moştenite din milenii. Lumina cunoaşterii ne este „încifrată" în Genom, câtă vreme suntem în „toate minţile", neh? De vanitate, de aroganţă, de orgoliu idolatric, se cere a ne feri. Asta, dacă avem în noi vie Legea iubirii, empatia ce o atribuim Divinului. Răbdarea Timpului este imuabil „încifrată" în arhetipul uman, peren şi transmisibil, chiar şi acum, când cibernetizarea omului conţine riscul de a strivi cea mai fragilă fiinţă de pe glob: Omul. Prin fragilitatea aceasta, El a colaborat cu Dumnezeu, întru devenire... Gaudeamus igitur!

Poeseu

Marile arderi cerebrale devin distructive dacă nu sunt întreţinute măsurat, prin autocontrolul voinţei şi eventual cooperare cu factori sociali, ai empatiei, iar în cazul scriitorului a sumblimării în estetic şi moralitate. Energiile astfel excesiv consumate, ne eliberează de reziduurile ce apasă memoria, afectele, aşadar actul creaţiei este revigorant, înnoitor; omul, în Specie, nu rezistă războiului cu omul, cu sinele, in extenso, cu sinea lumii ; tot ceea ce depinde de fiecare, este doar un procent variabil din ceea ce numim predestin, determinare genetică, soartă, soroc, menire, vocaţie, inclusiv memorie dobândită, indusă din existenţa fiecăruia. Durata fiecăruia întrerupe moartea, paradoxal amintind de discutata „buclă de timp" Einsteiniană. Apropos, dacă deducem o viteză a luminii (300.000 km/sec) nu e pleonasm să zicem: egală cu viteza întunericului? Iată cum chiar textul este un mod de a delira... extrasenzorial, cu atât mai propriu-zis... relativist. Simple sofisme? Axiome? Aporii? Aşadar, există - temporar - doar adevărul fiecăruia, de dorit a fi corelat şi raportat continuu cu adevărul social. Acesta dinamică pare a fi de adăugat celei a Hazardului a lui Hegel.

Omul care scrie, omul de artă, delirează; timpul din operă nu este decât o eboşă, un artefax, ori vreun labirinth purtat pe umeri: în golul de aripi şi deci cu simptomul, patologia „durerii organului amputat".

DE LA GURILE DUNĂRII SPRE IZVOARELE EI: despre Maggie...

Magdalena Constantinescu mi-a alcătuit o adevărată arhivă epistolară, în ciudaţii ani care, tot mai grăbiţi, parcă se numără singuri. Plecată din ţară, după ce copilărise în spaţiul Dunării de jos, iar tinereţea i-a contopit frumuseţea cu iconeria liricii elegiace, ro-

mantice, cu rubinii reflexe ermetice şi nesaţiu metafizic, drumul destinului a fugit vertiginos, misterios chiar, spre zările münchene-ze. Numai că zările interioare aveau să îi susţină metafora şi acolo, iar exilul din „teritoriu“, cel pe care nu l-a mai suportat, a continuat şi el în interioritatea magică, cu lumini stranii de mit oriental, şi la izvoarele Dunării. A aflat acolo cuib tot între scriitori, deopotrivă germani şi români ai diasporei, ori veniţi înainte şi după revoluţia decembristă din ţările estice. Robert Stauffer este un mare nobil al prieteniei literare… O sfâşietoare nostalgie după spaţiul originar dar şi o uimitoare forţă de luptă poetică au inspirat-o pe Magdalena Constantinescu. A cucerit multe exigenţe, cu nobleţe şi dăruire, s-a refugiat, lovită de un ovidian „viscol getic“ şi s-a dedicat poeziei până la epuizare. Cultul liricii s-a impregnat de cultul prieteniei literare. Dar sporim prin ceea ce pierdem! Novalis, care o fascinase, alături de Hölderlin, a devenit un frumos concurs anual, destinat îndeosebi liricii feminine tinere. Rând pe rând, poetese din România aveau să primească premiul, de la o ediţie la alta. În cercurile literare din München şi din alte oraşe, Magdalena Constantinescu Schlesak, alături de talentatul ei fiu, Michael Schlesak, magician în tandem cu pianistul Matthias Schultheiss, este o excelentă ambasadoare a sufletului românesc, prin instru-mentaţia Artei. Perene, prin profunzime şi asumare, încântătoare, prin dăruire şi logos, înflorind uneori până la cromaticile febrelor tropicale. Îi iubesc poezia şi verbul, sufletul ca o mandală modernă. Rară fervoarea ei de a comunica, rezonant şi consonant, însă prin timbrul liricii proprii, şlefuite, esenţializate, subţiate ca aripa libelulei, rară fervoarea ei de a păstra şi spori prieteniile unor colege de generaţie, ca Gabriela Melinescu (asemănătoare destine…). Odată cu admiraţia pentru Ileana Mălăncioiu, acolo, în Germania, Magdalena şi-a împărţit inima lirică unor semene ale ei germane, din opera cărora a tradus delicat şi vibrant. Sub zodia unor mis-terioase lumini sacrificiale, Magdalena Constantinescu şi-a înteţit

mereu arderea, iar ceea ce se scutură din cărţile sale este aurie cenuşă cu năluciri sacre. Sunt mângâiat de întâmplarea misterioasă: cea de a ne fi cunoscut eminamente prin poezie, într-un lung drum al Exilului cel Mare… Călătorim, uneori schimbând prin neant tristeţea singurătăţii în duioşie, este o călătorie deopotrivă reală şi ezoterică… Întrezărim aceeaşi lumină. Ardem, fără cenuşă. Ardere care curgem.

Celor care vin spre poezie
HERMENEUTICA-internautica...

Limbajul poetic este unul eminamente paradoxal. Jakobson spunea că „poezia este limbaj şi deci comunicaţie, dar (care) pare să nu vrea să comunice nimic despre lume".

Textul gol, fără caracterul său figurat în exprimare, este simplă proză, oricum ar etala-o autorul, etajat, sau potrivit prin rime „ce din coadă vor să sune". Metafora poetului poate fi înţeleasă ca atare doar de cititorul „avizat", cel ce posedă codul literar potrivit. Cohen completează ceea ce trebuie amintit mai cu seamă începătorilor: „Un al doilea nivel formal, lexico-gramatical, acela al *deplasării* sensului în interiorul unei structuri sintagmatice (s.n.), aşadar la nivelul *tropului*…"

Cuvântul, prin poezie, suferă schimbare. I se „injectează" semnificaţie, este reumplut prin sintagme care nuanţează, lucră în acea structură sintagmatică, de sens nou. Este o acţiune de perfuzare, de transfigurare, de revelatoriu. Chiar absurditatea (apud. Paul Ricoeur), poate defini mai bine metafora, decât simpla analogie. Hermeneutica este obligatorie pentru poetul modern, care trebuie să conştientizeze ce este semnificaţia. Adevăruri arhiştiute, astfel de competenţe nu pot fi ignorate de *cei ce vin spre poezie*, cu ambiţia cuceririi unei percepţii reale. Talentul şi intuiţiile înnăscute, azi, nu mai ajung unei atari încercări, cultura poetului - riscăm acest

truism! -, trebuind să fie mult mai presus decât cea a cititorului de suprafaţă, deseori acuzând, fără să ştie nici ce afirmă, „abstracţionismul“ textului, ori hermetismul.

O întâmpinare poeseică: Aşteptîndu-l pe Dumitru GĂLEŞANU cu „Însemnele Materiei”...

Îmi e toamnă, născut fiind în Septembrie, în aşteptarea unei a patra cărţi sub titlul „Însemnele Materiei”, trilogia sa deja întărindu-mi convingerea că avem, prin Dumitru Găleşanu, unul dintre cei mai importanţi poeţi-eseişti ai ceea ce aş numi „descărcări electrice întru inseninare-răzbunare” ale Fiindului rostirii *post-cultu(r)ale româneşti*, dacă nu sună preţios: este poezia ce întregeşte, hierofanic, sincretic şi sinergetic, cvadratura cercului: cel aparent captiv în Spirala cosmologiei multimilenare, cel mai vechi semn al Cunoaşterii. Necum ermetic, barbian, cum simplist reductiv consideră eminentul critic din diaspora, M. N. Rusu, în prefaţa „Derivei spre roşu” (vol. III al trilogiei deja comentate de mine mai mult parafrazic), ci în paradigma cercetării critice filosofice academice, cum este cea unic conspectată de venerabila noastră prof. univ. dr. în filosofie, Angela Felicia Botez, onoranta mea prietenă, („Postmodernismul în filosofie”). Găleşanu face parte din tagma rară a experimentiştilor pe cont propriu, însă interconectat la mai tot ce a asimilat cunoaşterea din milenii. Comentatorii admirabili ai trilogiei au opinat exegetic, salutar, asupra acestui Creator în *cheie cvadruplă* „absorbit într-un mit/ ca un duh” („Vamă pământului”, pag. 268, idem), recte hiperconştientizînd ars-poiezic, *mitopieionul ca dinamică cosmo-logică* (din Logosul întrupat) – sfidând eonul şi reflectat continuum în raţiunea-fiinţială ce ne reo-ordonează în expresivitatea comunicantă, transmisibilă, prin ceea ce a creat şi continuă Universul: iubirea. („Orice bărbat, orice femeie sunt conectaţi la energia pe care mulţi o numesc iubire, dar care, în

realitate, este materia primă din care a fost construit universul" (Paolo Coelho)... Dumitru Găleşanu este, de fapt cum el însuşi se defineşte în discursul întrerupt doar „ca repaus" virtual, între veghe şi visare, *„pe runele timpului/ cum energia primară/ cineva se îndreaptă duios către tine/ întunericul fiinţei"...* (cit. „De rerum natura", pag. 66). O vervă aproape insuportabilă de furtuni celebrale, magnetice, se descarcă sublimând în aforistice rostiri, axiome sau ludice panseuri, - dicţiuni ce par esoterice, nu odată chiar rosacruciene -, explozii, erupţii şlefuite sau îngreunate de enunţul explicit-prozaic, ştiinţific, cu sciziuni şi restructurări în neaşteptate „oratio vechio", recursuri la incantaţie, la melos divinatoriu, *ca al Dainelor* (*celor azi corupte în doine*...), doar vag *barbiene*, în realitate regresiv-folclorice, şi care **surprind zeitatea** în goliciunea ei, a Splendoarei-Slavei.

Iată un fragment de poem-cheie, eşantion de încantaţie d'amour, din care Memoria (Gândul) -(ancestral, mitocondrial) *degravifiază şi tinde a levita, înălţător*, ca şi cum ar risca - hierofanic şi orgasmic -, a se smulge şi se lăsa resorbită în divinitatea absolută: (Sevele-Evele, (Viaţa), Sângele-Materia-Matricea): *„Ai urcat/ cu sevele/ primăverii/ Evele/ treptele/ cuvântului/ miezul viu/ al gândului/ desfăcînd/ izvoarele/ omenescul-soarele!/ „Încântare-a sferelor..."*. Verbul *desfacerii*, despecetlurii izvoarelor şi Miezul Viu al Gândului (Cogito-ul lui Ergo sum, EL-ohimic!) - precum şi „încantarea sferelor" (androginicul, sau Anima-Anymus) - iată în doar câteva cuvinte, Nunta Divină! Poetul este Mag, Teosof, Filosof, Savant şi Astrofizician. Sigur că erudiţia, suprasaturaţia de cunoaştere modernă, sunt complementare unei soteriologii ce nu riscă blamata categorisire sceptică a unei sociologii „a mistificării". Dacă nu ar avea chemarea, înnăscută, la temelia simţirii, stării sale fiinţiale, Dumitru Găleşanu nu ar fi auzit de noi, cititorii săi, nici din „templul cărţii", nici de la „catedra" din care – ca un Orfeu înălţat din Mit la suprafaţa „labirintului purtat", caută în fond să o smulgă

pe Euridice din tenebra (unei eventuale) complicităţi cu Hadesul... Dar poate fiara din om să fie îmblânzită prin atare cunoaştere nouă, (intuiţie-raţiune-mistică-transmodernism) - şi poate fi eludată prin Poesie (imitatio Dei) - La condition humaine, stigma lui Montaigne? Ce va să zică „condiţia tragică", dacă nu contrariile ei, întru regenerare, eternă reîntoarcere? Poate va fi „Însemnele materiei" o critică a raţiunii impure? În mileniul re-numărat III, într-o lume „rezonantă cu anormalitatea" (Hugo Friedrich) şi spectrul „transcendenţei golite", într-o ruină a creştinismului - cum profeţeau exegeţii sex. XX, vezi Eco, Da Vinci, David Icke ş.c.l.) - poetul Galeşeanu, oricât umblă pe registrele abstracţiunii şi sincretismului amplu, spectaculos, al unei noi revelaţii dinspre iraţional spre raţional, îmi pare a fi cel definit cel mai empatic şi clar-văzător, de o semioticiană – cercetător abolut admirabilă în înţelegere-concizie şi patos coparticipativ-afectiv, ascuţit şi convingător, **Cătălina Oana Ciurceanu**, (straniu etimon CHIURCH!) – de la Laboratorul Naţional din Frascati, Insitutul National de Fizică Nucleară, Frascati, Roma, Italia... După lectura trilogiei şi relectura eseului d-sale, dacă nu aş fi eu însumi om care scrie (şi) poezie, - cu puternic resimţite conexiuni sistemice la arta lui Dumitru Găleşanu -, aş sta mai retras în simplul-rozariu al Contemplării, al primirii poeziei sale, dificil ancadrabile unei filiaţii actuale. În anii în care Antimateria este vânată în giganticele instalaţii montane elveţiene, cărţile lui Galeşanu pot fi colaterale tratate (logosfere) - pulsatorii în arta Noetică a emisferei Spiritului „coborât întru înălţare", enteleheic igitur? Aştept în acalmia post-thalazică, tsunamică, voila!, indusă după trilogie, paradoxal, ÎNSEMNELE MATERIEI. Trialismul pledat de unii iluminaţi ai momentului, presimt, va avea prin noima ce o sugerează sintagma, pragmaticul insinuat de cele ce mi-a sugerat cele trei „danteşti", teandrice coduri: o paradigmă a Cvadraturii Cercului, poate o fuziune a duhului în Mitul care face, inversând Eonul, dinamica non-hegeliană a lumii: ca Sine Univeral? Să re-

cunosc: este un fel de a mă bucura că înţeleg înalta experienţă a poetului Dumitru Găleşeanu; sacralitatea ca şansă de recuperare din profan, prin scurtarea Tăriilor - cu scânteile lui Iov, ale luminurei, rostirea magică-divinatorie - sieşi audibile şi taumaturgică, eventual netemătoare de abisal, incredibil! Aici, în coşmarul lui Em. Cioran, după Omar El Khayam, Einstein şi Mircea Eliade and Petru Culianu.

Adaug parafrazic câteva memorabile eventual conectabile la cele de mai sus:

„Zeii vorbesc (astăzi am spune: Fiinţa vorbeşte) prin mesaje hieroglifice şi enigmatice...“ „Adevărul e ceva în preajma căruia locuim de la începutul timpurilor, numai că l-am uitat…” „Numai simbolurile exotice conservă o *aură* de sacru. Prin secolul al II-lea, înţelepciunea secretă ar fi trebuit deci că locuiască fie printre druizii, sacerdoţii celţilor, fie printre înţelepţii din Orient, care vorbeau limbi neînţelese.” „Aceştia, înţelepţii barbarilor, cunoşteau legăturile ascunse ce unesc lumea spiritului cu lumea astrală şi pe aceasta cu lumea sublunară… *Cum este jos, aşa este şi sus*.” (Umberto Eco, „Sacerdoţii barbarilor”).

Şi: „Interpretarea metaforică, descoperirea ştiinţifică şi discursul teologic se încadrează toate trei în genul raţionamentului prin analogie“ (Umberto Eco, Ricoeur, Kuhn).

* „Dacă accept analogia lui Bohr sunt obligat să văd permanent atomii ca pe un sistem solar.“ (Umberto Eco)

* „E adevărat că metafora creatoare pare a fi înţeleasă intuitiv, dar ceea ce numim intuiţie nu e altceva decât o foarte rapidă mişcare a minţii pe care teoria semiotică ar trebui s-o poată descompune în toate elementele.“ „Discursul alchimic nu numai că se conduce după ideea simpatiei universale, dar transferă acest principiu la limbaj, la cel verbal şi vizual, afirmând că orice cuvânt şi orice imagine are semnificatul multor altora.“

* „Semioza hermetica“ / „Prin intermediul metaforei, noi *cunoaştem* ceva.“ (**Aristotel,** *Retorica III, 10, 1410*)

Raport în casa scării din Pavilionul roşu al lui iv martinovici „Maestre!”, margareta era triplă curvă...

Haţeganii îi spuneau „doamna cu kuru de fier”... (sau şpan?)
Îmi spun, îmi repet, în acest asalt
Concertat complice între mare şi mărunt,
Între grotesc şi fracturi, caracude şi hiene,
Îmi repet dimineţile:
„Eu sunt gândul cel bun.”
Dintre acestea care dau năvală, distrug şi revin,
Reacţii în lanţ, lătrături de câine pe lanţ,
Uzurpată fiind dictatura conştiinţei şi
Morala cu vierme propriu-n doctrine.
Nicio zodie nu repetă legea primordiei,
Laşitatea elitelor şi trădarea determină,
Face legea absurdei cunoaşteri.
Iubirea e oarbă şi se prostituează-n cetate
Urbariile memoriei măsluite
  şi în delirul puterilor,
minţirea de sine v-a mutilat
  şi Curba lui Gauss
„Doamna cu kuru de fier”, lovilutzia
s-a răzbunat întru slava căzutei nimicnicii
revoluţia v-a mâncat dinspre centru spre margini
zdrenţe vă sunt vanitatea, orgoliul şi urmele
inverse pe sfărmătura necropolei
ciorile de semănături din istoria
restauratorilor văruitori de mormânturi
cadavrele în vid ale lui a. e. Baconsky

şi remember ale lui Cao Xueqin Gao E
ale lui aitmatov and cele trei Gratii
în cimitirul valea seacă, la crematoriul
din curtea miliţiei şi la Freiburg
nu departe de shambala
Iată de ce îmi spun, îmi repet,
Fie să redevin gândul cel bun
Dăruindu-ne Viului.
Neiertată-i fie vârstei răutatea ei
Cartea mincinoasă de sine-şi
Şi lăudătorii lingăi
Umbre impregnînd antimemoria.
Astfel să nu se repete istoria.

O reluare ...

UN RĂSPUNS POLIEDRIC COMPLEMENTAR PENTRU MARIA DIANA POPESCU

Iau de drept ceea ce un excelent poet şi critic preciza în „Viziuni critice": Paul Aretzu pledează pentru convergenţa dintre demersul critic şi opera comentată: „Un text trecut printr-un demers critic este total transformat, are altă identitate, alte amprente. Dacă un scriitor se scrie pe sine, un critic literar se citeşte pe sine, în text" (p. 7-8). Este pasajul pe care şi Valeria Manta Tăicuţu îl evocă inspirat. Ideea mea este că acei critici care sunt în primul rând poeţi sunt preferabili, dacă nu cititorului, sigur autorului analizat: „delictul de subiectivism" devine prin *modus operandi* rezonant, empatic, un lucru demn de dorit. „Mâncătorul de furnici" care este monstrul sacru al teoriei, este imun la secreţia formică a hărniciei din text (şi la rumoarea acelei memorii colective ce se modulează în inefabilul rostirii entitare-auctoriale), pe când o mireasmă rară, o metaforă revelatorie sau un oximoron îl pot

împinge la urletul sentenţios-autoritar, la răcnetul urangutanului înţepat de o furnică sau o viespe. Cutare big-specializat de opus-uri - cărămizi criticoide, este un simplu ilegitim a „decoda" poe-mul poetului autentic, deoarece pur şi simplu nu are „organon"! Am fost siderat de „încercările lirice" ale unui supus sus-pus, ale cărui poezioare şontâce erau simple foi de auto-observaţie andropauzată. Sau dacă vreţi, andro-repausată. „Delictul" sus citat ar veni din acel monologos auto-referenţial-disimulat, cvasi-narcisiac şi afectat paroxistic, ca simulacru de judecată pe (pre)textul altuia. În fapt, aceşti trântori care consumă buget şi hârtie prin teorie, mai mult decât înşişi scriitorii, cei care produc, amintesc de starea produsului ţăranilor, cumpărată cu japca pe nimic, apoi revândută moftangiilor şi sărmanilor cu aceeaşi vervă speculantă. Aceşti negustori sunt în handicapul-teroristic asupra mulţimii bruscate de la comunism la consumism, unul special-specios, pe care l-aş figura grafic caricatural astfel: un second hand reprezentat printr-o figură gen „Viermele de bibliotecă", a unui pictor german, îmi scapă numele, un Hand-man" care are două braţe la un unic umăr, unul inutil, gorgonic, iar de cealaltă parte este ciung! Nu dau doi bani (emisie veche!) pe aceşti criticoizi. La grila lui Roland Barthes sau al unui Hugo Friedrich ş.a., ca Doinaş, Ulici, Sorescu, toate cele despre auctori, scribi, autori, scriitori, ş.c.l. echivalenţele li se impun şi ăstora. Dacă aş fi răspuns setului - altfel splendid şi erudit (nota bene!) - de întrebări punct cu punct, aş fi „rezonant" modular cu Fiinţa, dvs. înşivă fiind poetesă, dar aş fi deraiat în subiectivismul meu intact-natural şi, poate, excesiv fabulatoriu. Subtextul meu este memorie freatică, este strat de profunzime al uriaşei memorii stocate în subconştient. De ce să întreţin iluzia unui dialog, când de fapt, monologăm împreună: ci nu împreunaţi. Ne cunoaştem, dar nu în sensul originar? Arta este eros sublimat, transfiguraţie şi trans-substanţializare. Iar pentru mine, o deseori tiranică asuprire a

Esenţelor ce mereu reculează în recalibrarea efemeră: a unui Acum tot mai subţiat, mai fragil, mai tendenţios eteric! Îmi redistribui puţinătatea fiinţei în simetriile de fagure ale misterului. Cu cine comunicăm noi, de fapt? În acest limbaj postbabilonian, ante-babilonic?! Şi Jean Paul Sartre scria undeva: *„unii pretind că romancierul se descrie pe sine în personajele lui”*. Acest bovarism de fond al creaţiei şi reflectării în tipologiile operei autoasumate demiurgic (sic,n.) este cvasi-discutabil mai ales în cazul poeţilor. Excesul autoreferenţial, bunăoară, este la noi eminescian, însă el a decăzut demult în eboşa sau în auto-manierismul ce ne aminteşte de etapa „La lilieci” sau „uşiţi” al unui Marin Sorescu: simple parodii sau singurătate a parafrazei printre poeţi… Marin Sorescu îmi mărturisea, încă de la primul lui volum poetic, că este da fapt un tragic şi un sceptic cioranian, dar cărţile aveau să-i fie tot atâtea variaţiuni pe tema obsesivă: ispite atipice ale hazosului om de câmpie. Decorativism şi texte de *musica facile*. Primeşte, rogu-te, să răspund întrebându-mă, deopotrivă, pe mine însumi, fandând întrebărilor Domniei Tale, o, atât de rafinate… Oare, nu cumva vă întrebaţi astfel de esenţiale nelinişti proprii, rafinate şi rezonante la propria-vă frumoasă poetică, iar eu accept naiv a fi doar un Ecou? Sunt vulnerabil şi apelez la subterfugii. Vă răspund în dodii, risc poate truisme sau anacolute. Dar spontaneitatea îmi este şansa de a evita te miri ce abnormităţi care sunt luxul celor sus-înţepaţi. *Mea culpa poesis*: psihanalizez şi încep cu mine. Simt în direcţia Jung şi nu Freud, deşi m-a terorizat o viaţă a sa „mecanică a visului” şi altele. Dar Jung e îngerul meu - daimonul gemelar celui al lui Socrate. Ale sale „Studii despre reprezentările alchimice” au pansat în mine spărtura şi au suturat ceea ce eu numesc fisura din aureolă. Nu îmi explic enunţurile sus-numite „de refugiu”: te rog să le primeşti de la poet la poet. Aşadar fulguraţia preliminară poate fi numită poetizând: interior al ninsorii, adică al Textului. Un reproş unic şi crescător în conştiinţa

mea odată cu anii, este asupra Cruzimii din Natură, omniprezente. Sau mai propriu spus, deo-prezentă. Legea asta guvernează şi este dinamica transcenderii - de asta mă înspăimânt. Foamea energiilor de energii şi sacrificiul, de la galaxii la sori, sisteme planetare şi în jos până în infinitul mic. Spiritul ar trebui să fie de-situat, iar suferinţa creaţiei în virtualitatea ei de delir (metafizic) este deopotrivă a meta-ftizismului de tip bacovian. Marele poet Vasiliu-Bacovia, auzea materia plângând: plânsul etern al cruzimii naturii faţă de sinea şi sinele ei! De ce nu aş auzi antimateria râzând? Nu uit un poem vizionar al lui Celan, spectrul unei entităţi eterice încleştate în ceafa unui sinucigaş instabil, pe ţărmul mării. Sufletul-duhul aceluia râdea, la suferinţele de Iov laş ale sărmanului. Pentru unii poeţi - tot mai mulţi, pe unii i-am cunoscut foarte bine - a scrie poezie egal a se sinucide lent, a se automutila… Vă amintiţi dilema personajului lui Graham Greene, din romanul „Un caz de mutilare”? Lumea este un lazaret. Ctitorii de basilici sunt meşteri mari sub teroarea lui Negru Vodă mandatat să ctitorească operă de proslăvire! Cui anume? Implicit lor. Este poetul român un astfel de meşter-duplicitar-habotnic-mercenar şi care consimte laş să îşi zidească inclusiv iubirea şi urmaşii nenăscuţi (…) doar spre a ajunge pe turla răsucită a operei? Şi de ce? Ca să se arunce în gol şi să ţâşnească acolo fântână?! Aberaţii ale întunericului revendicate de dogma luminii! Substitutio sado-massochist, asta e! Victima-călăul poet este clona încremenind în eşecul larvar… E o fojgăială de grafomani, de paranoici şi de schizofrenetici mai ceva ca la Socola! După prăbuşirea din decembrie a junglei pseudo-valorilor, surogatelor şi năut-arzilor - pârloaga nu poate ţine spaţiul dela-vale blagian, superba utopie! - de la înnoroirea-mocirlirea alunecărilor de teren paideumatic. Labirintul s-a scufundat, este inundabil, odată cu arhivele şi urbariile de tip C.N.S.A.S. ale întregii literaturi române actuale. Suntem într-o criză de identitate inclusiv a Memoriei…

Ce rost are să scriem când actul scrierii este conform lui Enoh - şi altora, mult mai moderni - un act de primejdie? Dedublează sau corupe însăşi Id-ul arhetipal!? Omul care scrie este omul care se auto-modifică. Trăindu-şi existenţial submersiile, indicibile în sine, riscă nebunia, ruptura, schizoidia. Idol de sine sau ideal-ideologizant. Fractura! Ci nu cea din penibilul manifest al unor apologeţi sur-escitaţi (!), cărora nu eu le sunt numitorul, ci fractura sinelui de sine. Aţi observat androginizarea textului? Sau efeminarea discursului pe acutele castrate ale erosului pornoliric? Nişte astfel de distrofici m-au insultat la persoană, neavând nimic de prins în propria-mi poezie - câtă şi cum am editat-o? Ştiţi ce mă izbeşte? Noua istorie a plagiatului, fenomenul acesta deviant de la orice azimut care face ravagii în literatură şi revuistică, cu mici excepţii. Amputarea care doare, deoarece centrul cerebral al durerii este atrofiat dar activ. **Oare acest simptom nu poate fi şi unul psihic?** Golul apetitului esenţial de libertate, tocmai acum, când au implodat barierele şi autocenzura – vârful perfid al „turnului de control" totalitar. De unde şi delirurile criticoide, sudalmiada şi cocoteria acestei Rinoceriade post-Caragiale. Toţi îl aşteaptă pe Godot-ul Manolescu, aşa cum l-au aşteptat pe Iliescu. Şi ei sunt, de fapt, în capul trebii. Cred că romanul românesc reîncepe sublim-abject de la începutul Filimonian. Iar poezia… Ce e de fapt poezia?? - se sparie gândul! Poate că Mallarmé ar fi pentru noi, îmbălcăniţii (Io, ba!) un prag de unde să batem saltul spre o nouă poezie românească. Poate. „Măi nepoate", cum moşul meu zicea. Şi tot el: *„Îs multe de zâs, dar mai multe de tăcut"*. Mallarmé şi al său Blanchot. Daimonul lui Onan biblicul – al monştrilor sacri. Sau cum anagramase simpaticul Vasile Leac: „Monştrii-s acri". Puah! Monstruozitatea invocată şi de Caragiale, care gândea „monstruos" versus intuiţia – şi efectul placebo al stigmei pe care cel puţin eu, smulgându-mă întru saltul următor şi degravifierea necesară zbu-rătăcirii (…) - anume înnoirea (auto-

psiche terapică prin erezia (!) scrisului-trăit!) - emoţia (fără aluzie la tot soiul de satanisme gen „emo" de la *emotion*), capcane în care cad ca fluturii derutaţi feromonic (sic,n.) - ori alte cele agonisme… Cine sau Ce agonizează în/prin aceştia? Nu cumva devianta cruzime a naturii -autocruzimea firii, canibalismul acelei treimi de zeu din hibrys-ul Enkidu? Iată ce aţi stârnit cu ingenioasele şi foarte interesante întrebări, simpatică poetesă Maria Diana Popescu! E un elogiu modest, nicidecum un reproş! Numai că aceste sky-traps, inocente prin profunzimea lor şi nuanţările vitralice, sunt ale entităţii D-voastră poetice, mai mult decât ale demersului exegetic pe care îl probaţi căutând acel sacru pe care Blaga îl numea Curcubeu. Vai, simbolul lui re-ligio… Care a fost confiscat în occidentul Fricilor toate, (vezi Konrad, Popper, etc) - venind asupritor şi peste noi - doinitorii reminiscenţi ai Dainelor (aina-daina) de demult! Devastator! Vă adresaţi superb întrebări! Şi iată de ce m-am rezumat simpatetic intact la aceste fulguiri metatextuale. Precum în text, aşa şi în metatext. Oracularul, dragă Maria Diana, a fost o farsă! Efectele unei emanaţii toxice şi delirul cu sclipete de premoniţie… Arta a fost şi va fi Divinaţie. Iar divinaţia este mantrică şi pare a fi ancestrală. Apropos de cunoaştere (şi prin scriere-trăire poieion): sensul originar biblic al cunoaşterii era strict al împreunării sexuale. Adam a cunoscut-o pe Eva, etc etc… Blaga a sublimat unic acest sens: *„A cunoaşte, a iubi/ încodată, iar şi iar.../ a iubi e primăvară!"*. Aş spune că să ne iubim pe noi înşine, să reînnoim acest deziderat cosmic. Şi aş spune că omul are imperios foame-nevoie prioritar de a IUBI şi doar apoi a FI IUBIT. Sunt un pic truistic, prin aceea că scriu inclusiv în vis şi la trezire încerc să recompun non-dimensionalul şi atemporalul Fiinţei. De aceea îl invocam, pe Carl Gustav Jung şi submersiunile sau „regresiunile" lui în Memorie. Inclusiv în cea freudian-colectivă. Dar matriceal eu sunt transilvanic şi sunt în paideuma-melosul ultra-energetic al spaţiului cu stele foarte joase ce zburdă

peste cimitire vesele, sapienţiale, cu aceeaşi ludică… seismicitate subcuantică de deasupra teraselor montane sau ale meridianului Frunţii. Întrebările Domniei voastre sunt demne de răspunsuri spontane şi deviante, deoarece săgetează himera mea: Hiperyon. Primiţi aceste confesiuni - recunosc delirante, şi sper să fiţi sinceră ca în propria-vă poezie. Candelăreasa Dvs. este Dantelăreasa lui Vermeer? Ador Culegătoarea de scoici. Şi nudurile preoteselor sacre ce se prostituau la porţile templelor. Chiar dacă „pruncul" text este asistat de doi heruvimi, eventual prin anestezie necesară implantului. Aluziile mele umil-mitologice sper să nu insulte (nici nu au cum!)! Iar dacă există şi un cimitir al metafizicii, desigur că e o groapă comună: se fac epurări şi în Shambala dezgolită accidental de dislocările cacademicilor în prelungită andro(re)pauzare. Bine faceţi că scrieţi *dumnezeu* cu minuscule, fie şi ca prudenţă. Deoarece el s-ar putea să fie Plural, cum bunăoară Elohimii. Filigranele din Bacovia, cum scrieţi, dar şi *„cara, lontano come il una spechio"* a lui Montale. Fiinţăm prin oglindire şi cuvintele poezează taumaturgic pentru NOI. În fiece apus este deja răsăritul. Ceea ce va fi, a mai fost. *„Neastâmpărul are paşi de balet/ ciocnindu-se nelămuriţi uneori, alteori/ îmbrăţişându-se într-un cerc rotitor/ într-o vervă pe note"* (am citat din poemul Dvs „Când încep să dea în pârg zăpezile"). Să ne supunem, dar nu timizi, „destinului de poet". Din curcubeul, de acolo de unde *„curcubeul îşi bea frumuseţea/ şi nemurirea"*. Departele în aproape. Transubstanţa în stare de suferinţă? Antimateria râzând? *„Fără tot felul de injecţii de atenuare a durerii"*, ci poate doar de atenuare a cruzimii naturii şi pedepsei naşterii prin durere ce stăruie nedrept asupra femeii. Şi determină erezia nova a clonării, industria vibratoarelor, drogurile super-potenţei care ne fac geloşi pe Îngerii odinioară căzuţi, dedulciţi la femeia umană: care să ne ţină de urât! Chiar de urât? Adicătelea doare de singurăciune? „Viciaţi de dorul de absolut"? Dorul de noi înşine. Dorul gemelar.

Toate astea sunt muşcături ce se vor sublimate în tandre săruturi cu privirea, pe luciul apelor textelor poetesei Maria Diana. Mă întorc şi zic apropos actul critic: orice specializare eşuează în denaturare şi ambiguizare implicit perceptivă. Orice act textual eşuează prin exces în act ratat freudian. Asta e valabil şi în istorie, în revoluţii, bunăoară: 1989 un act istoric ratat, adică unul cu p---e îndoite. Fie capii-căpăii sunt asexuaţi, ca Adolf, Mao sau impotenţi ca „tătucul" Vissarionovici, cu a sa fiică Alilueva, fie female eroticon ca Elena CODOI, care se delecta cu porno în iatacul Cizmarului cu limbă groasă: cică odată ea l-a întrebat pe el: *„Nicule, dar tu când mă mai f--i?"*. Iar toa'r'şul a răspuns patriotic: *„Înîîîntâiaş datî boborrrul!"*. Oare, ăştiiia, monştri sacri specializaţi a ne „esplica" nouă şi studenţilor poesia alturora, nu sunt de aceeaşi stirpe? Ba bine că nu! Dacă la păsări cântătoare, trilul este preludiu, atunci artele pentru om - în naturaleţea lor de odinioară-adineauri, ar fi de drept numai ale masculului – bărbătuş!!! Nu privighetoarea cântă, errare Macedonski!, ci Privighetorul! Mutaţia este stingheritoare, textele se androginizează… recuperatoriu? Este ceva putred în Matei 19 cu acei fameni, nu-i aşa? Isus răspunde cel puţin straniu: ei, famenii, sunt şi *„pentru îngerii din cer"*! Ce zici de asta? Iată că te rog să strecori aici un răspuns dintre acele întrebări ce ni le punem prin chiar poemele noastre… seismografice! De aici ar merita să monologăm nocturn–sideral ca două entităţi principii ce tind spre sfericitate (…), iar textele noastre replicate una dintr-alta, să întregească şi în planul Cogito şi Emotion – *sensuality*, rostul de SEISMOGRAF care titrează un poem recent inserat în revista Provincia Corvina de mine. Ştiţi care e floarea seismului? *Primulla regala!* Ea răsare doar ca semnal al cutremurului de adâncime, ce superb cod al inteligenţei ciclic-genezice! Ci nu despre trup ca seismograf am vorbi cu glas scăzut: ci de ceea ce eu definesc dual (în accepţia unui Mircea Florian cu a sa „Dualitate ca recesivitate a lumii").

Natura poetică a Omului ancestral: suflet radiestezic-fotosintezic, spirit telepatic. Fie şi ca, încă pulsând, relicvă a Divinului acelei Treimi de zeu. Să îl plângem cu Ghilgameş pe fratele nostru Enkidu! Cu etimonul zeului căzut ENKI… Priceapă cine vrea! Vă mulţumesc pentru îngăduinţa de a mă rezuma la acest mod de a vă răspunde: cu palma la gură, ca să vă fiu ecou. Dacă vreţi, eu fiind un muntean, toate astea sunt doar nişte *iodle*. Şi ca să vă amuzaţi: Laurenţiu Ulici mă vedea la a cincea mea carte... Parafrazic am uitat care critic afirmase că *„omul este un animal marin, ieşit pe uscat şi visând să zboare”*… Ei bine, prin anii ’70, Ulici mă vedea ca pe un alpinist la malul mării, echipat ok dar ce aş fi escaladat eu, omul din munte? Poate furtuna ori poate nălucirea unui catarg… morganatic? Sunteţi mulţumită? Este cercul vicios al oricărui scepticism; renunţaţi deci la podoabe dintr-astea învechite! Bineînţeles, e o ruşine să repeţi asemenea truisme, dar pedanţii noştri sunt atât de proşti şi de superficiali încât trebuie s-o faci; bineînţeles, punctul de vedere al lui Blanchot este personal. Şi, de asemenea, oricare ar fi instrumentele pe care le foloseşte, în cele din urmă experimentatorul constată cu ochii lui rezultatele experienţei. Dar, dacă într-o anumită măsură obiectivitatea este deformată, ea este şi revelată. Pasiunile, spiritul, sensibilitatea lui Blanchot îl determină să facă o anumită conjectură mai degrabă decât o alta; dar numai Mallarmé va verifica conjectura lui Blanchot. Deprinderile mentale şi afectivitatea unui critic servesc drept revelatori, pregătesc intuiţia. Conjectura, adevărată sau falsă, serveşte la descifrare. Adevărată, ea este umplută de evidenţă. Falsă, ea se şterge indicând alte direcţii („Saint Genet”, p. 517). Poetul, criticul şi teologul Paul Aretzu oscilează între a-i acorda criticului calităţile invocate de Sartre (deprinderile mentale şi afectivitatea care servesc de revelatori şi pregătesc intuiţia) şi poziţia detaşat-ironică a celui conştient că, în lipsa unei platforme teoretice relativ omogene, în lipsa cristalizării unei concepţii

integratoare, critica (v. „cronica") este „cochetă, aventuroasă şi dă satisfacţie primului amant. Apoi, are prospeţimea unei paradoxale istorii literare în pas cu timpul prezent" (p. 8). Înseamnă că ne întoarcem la Barthes, care spunea că în critică adevărul nu există: *„A face critică nu înseamnă a vorbi just în numele unor principii adevărate"* („Eseuri critice", p. 254). Deci înţelegerea critică nu depinde de categoria adevărului: *„Lumea există şi scriitorul vorbeşte, iată literatura. Obiectul criticii este însă cu totul altul: nu lumea, ci un discurs, discursul altuia: critica este un discurs despre un discurs, este un limbaj secund sau un metalimbaj, care se exercită pe un limbaj prim sau limbaj obiect. (...) Din moment ce critica nu este decât metalimbaj, înseamnă că sarcina ei nu este de a descoperi adevăruri, ci numai validităţi. Un limbaj în sine nu este adevărat sau fals, ci este sau nu este valid; valid, adică constituind un sistem coerent de semne. Se înţelege astfel mai bine de ce criticul se bucură de o libertate absolută faţă de obiectul său"* („Eseuri critice", p. 270). Paul Aretzu numeşte „trădare" această libertate absolută a criticului: *„Dacă un scriitor se scrie pe sine, un critic literar se citeşte pe sine, în text. Prin caracterul ei total neconvenţional, interpretarea este predestinată să trădeze. Măştile scriitorului nu coincid cu obrăzarele criticului"* (p. 8). Evident, volumul publicat de Paul Aretzu nu este în totalitate fidel afirmaţiilor din „La ce bun criticii...", deoarece cronicile adunate în el încearcă o polarizare în jurul unor principii omogene. Fenomenele centrifugale se explică prin conştientizarea libertăţii de a citi în cheie personală volumele de poezie încredinţate de poeţii contemporani spre lectură şi înţelegere (printre ei, nume care s-au impus - Ana Blandiana, Gheorghe Grigurcu, Eugen Evu, Nichita Danilov, Liviu Ioan Stoiciu, Ion Beldeanu ş.a., dar şi nume de care se va mai auzi - Aura Christi, Ion Maria, Tudor Negoescu şi mulţi, mulţi alţii). Această libertate de a citi oricum o operă şi de a scrie pe marginea ei ca şi când ai

scrie-o tu, de la capăt, în virtutea principiului strămoşesc al cărţilor care „se fac" din cărţi, poate deveni păguboasă pentru literatură şi, mai cu seamă, pentru critica literară de la noi, dacă acel „oricum" se traduce prin eclectism şi empirism. Ar rezulta (dacă nu cumva fenomenul s-a produs deja) o inflaţie de critici de circumstanţă, fără o minimă pregătire teoretică, dar gata să ia cu asalt cărţi pe care nu le-ar înţelege nici chiar dacă le-ar citi (de fapt nu le citesc!), dar despre care ar fi capabili să scrie la nesfârşit, cu acel tupeu al asasinului de cuvinte ce confundă critica literară fie cu o acţiune de ecarisaj, fie cu una de vidanjare, chit că n-ar putea deosebi măcar o figură de stil de alta. Paul Aretzu, cu ingenuitatea trăitorului într-un spaţiu intelectualizat, se pare că ignoră consecinţele unor afirmaţii care ar da apă la moară veleitarilor şi ar confirma perspectiva sumbră de care tocmai am amintit. Când spui: „*Un critic chiar face cărţi din cărţi. El este un cititor profitor. Fiind foarte ocupat cu munca lui, timpul de trăire efectivă este foarte redus şi, de aceea, trăieşte prin delegaţie, dând credit creaţionist autorilor"*, dar continui cu un ambiguu *„critica are tendinţa de a deveni autonomă de textul referenţial, de a-şi rupe cordonul ombilical"*, nu înseamnă neapărat că te contrazici (cine nu iubeşte oximoronul?!), ci, mai degrabă, că te bazezi pe o înţelegere empatică a celui care te citeşte şi-ţi completează, mental, cu cunoştinţele sale, spaţiile pe care dinadins le-ai lăsat albe în argumentaţia ta. Autonomia faţă de textul referenţial este de fapt o falsă autonomie, nu poţi interpreta un text făcând abstracţie de el, iar Paul Aretzu nici nu procedează aşa în cronicile adunate în volum. Demersurile sale critice se bazează pe descrierea unei organizări, a organicităţii interne a operei, cu scoaterea în evidenţă a unor structuri valide. E drept că citeşte în cheie personală, dar nu reacţionează pavlovian şi nici nu şi-a pierdut acuitatea percepţiei ori capacitatea de procesare. Dimpotrivă, abordarea textului se face cu maximă prudenţă, fără etichetările

sociopsihofiziologice de care aşa numita „critică actuală" este plină până la refuz, fără judecăţi de valoare tranşante şi cu un respect aproape înduioşător faţă de cuvântul scris. Luând, la întâmplare, cronica făcută la volumul lui Liviu Ioan Stoiciu, „La plecare", se poate observa o logică fără cusur a comentariului, o curgere aproape canonică de la emiterea ipotezei (*„Cartea lui LIS [...] face parte, prin temă, din categoria ezotericelor cărţi ale morţii, deşi argumentul ei este tocmai imposibilitatea de a muri, datorită unui exces de vitalitate, unei viziuni a fenomenului, mai degrabă antropologice, perene."* p. 55) spre demonstraţie şi apoi spre concluzia pertinentă: *„Liviu Ioan Stoiciu scrie o carte insolită despre o temă frecvent asumată, dar foarte pretenţioasă. Demersul liric, aparent flegmatic, ţinut sub control, în profund este tensionat, disimulând o autentică stare afectivă şi punând în valoare o procesare artistică memorabilă"* (p. 58). Cele câteva pagini ale „demonstraţiei" se focalizează pe o înţelegere circulară a textului, ceea ce-i asigură unitatea, criticul, datorită deprinderilor sale intelectual-culturale, intuind exact elementele de bază ale universului poetic în care pătrunde: aventura existenţei, funcţia magică a poeziei, spiritualitatea trecerii în fizică şi metafizică, în biologie, magie, mitologie, antropologie. Cumva asemănător sunt elaborate şi celelalte 48 de comentarii, ceea ce presupune nu numai un intens efort de lectură, ci şi capacitatea de diferenţiere semantică a limbajelor poetice supuse exerciţiului critic. Este adevărat că acest exerciţiu este unul de libertate şi că, uitând uneori să fie „raportor al lecturii", Paul Aretzu visează pe marginea cărţilor citite şi se lasă sedus de un limbaj ezoteric, nicicând la îndemâna cititorului profan. O face, totuşi, cu graţia intelectualului care – vorba lui Călinescu – mai este încă *„putrefiat de cultură"* şi iremediabil îndrăgostit de aripa ei cea mai dumnezeiască, literatura.

martie 2008

Sorcova fără... moscova sau ciuma lui Caragialionesco

Alogenul albano-grec I. L. Caragiale este patronul indiscutabil al comportamentului, vorba lui, *naţionale* … Mircea Vulcănescu, cu ale sale „ispite ale omului românesc", este devansat de intuiţia genială a acestuia, care a stabilit mai degrabă o „re-evoluţie constantă" a capitalismului dâmbovicios, care emană via Tipătescu-Iliescu-Becali, pe dominanta mavroîncordaţilor beizadiţi-tuzlucoidici, dogorind şi dospind noi culmi de civilizaţie şi progres... Ai zice că Iorga, Haşdeu, Eliade, Stere, Eminescu, Metafizica, Maniu, Pârvan, Blaga, Crainic, Blajul, junimiştii, greco-bulgărimea, bizanţoidicii, toate sunt depăşite de parvenitismul lui Dinu Păturică încarnatul împieliţat clonat filimonian, dintre toate minorităţile ce tind spre majoritarism disimulat, ţiganii singurii care vor face răzmeriţa sporului de populaţie, întru democraţia demografică... În 2050, vom fi mult mai puţini, iar ei, puţin mai mulţi. Tipologia omului politic carpato-danubiano-pontic este caragialoasă, caraghioasă adică şi e aiuritor, dacă nu paranormal că el s-a născut în Haimanale. Dacă rememberăm (sic,n.) - nu-i întâmplător nici că Scornitul Împuşcat se născuse la Scorniceşti... Mahala, haimana, caraghios, iată ce semantică şi ce etimonologie pare să fie cumva inseminată în codul de bază (era să scriu de bare) al subcorticului lui homo balcanicus. Bucureştii ciumei lui Caragea, brrr, recidivează halucinant în ceea ce aş numi ciuma lui Caragiale. Limbajul mediilor, mai ales al celor ecranate ale televiziunilor private, este o adevărată ciumă, iar dacă te gândeşti argotic, este al Ciumeţilor… Ce aventură a limbajelor, ce manipulare, alt concept înmănuşat la fix pe realitatea noastră… curat-*demo*-gogică! Găgăuţii şi guşaii… Agathone, cel cu Drakula Park şi palmierii gonflabili, oare nu au astea toate legătura cu Shambala, cu Agartha şi cu teoria resurectă că Planeta ar fi goală pe dinăuntru, anume că polii magnetici nu există, ci ar fi două intrări

într-un regat subterestru, de unde scapă câte-un Mamut siberian, ori vreun Mastodont care se încarnează în niscaiva Lorin Fortuna, Oracolul Dămăroaiei ori Taumaturgul din Tanacu? Dar chestia asta, cu consilierul europenizat Ludovic Orban, mda... nu cumva multi-lingva asta va să zică ceva Egregor, vreun Ciclotron de câmpuri energetice din ţara stihiilor? Lorin Fortuna zice că în Moldova s-a născut Noul Mesia, iar un tribal din ţara Picţilor, eclozat la Baia de Criş, se crede el însuşi mandatat de nu vă spui cine, persoană importantă, musiu!... ca urmaş al lui Dalai Lama? Elli, Eli, Lama Sabachtani??? Ştiaţi că arabii îi zic lui Eli (Tatăl Elohimilor) Allah? Şi lui Adam – Saddam, lui Iosif-Iosub, lui Abraham – Imbrahim ş.a.m.d? Vă spun eu, suntem în al doilea Babylon (tradu Bâlbăială) – şi vorbim cu toţii despre acelaşi lucru, dar în limbi diferite, de aici toată apocalipsa asta cu faţă umană! Dar să revenim la ciumeţi…Ciuma lui Caragiale ne este parcă totuşi mai simpatică, decât de ar fi fost a unor rinoceri de-ai lui Ionescu… Suntem cei mai neserioşi din Europa, zice careva. Am fost mioritici, dar acum sărim la extremă, suntem săpânţeni!

- Cum, adică, săpânţeni!?

- Păi, de la atitudinea aia, de consolare fatalistă, aşa cum reiese din balada Mioriţa, considerată de specialiştii semioticieni un fel de cod genetic moştenit sau dobândit, un mesaj, o stigmă cosmică, tragică, am fi sărit la extremă: acum sfidăm însăşi seriozitatea morţii, adică ne comportăm într-o veselie, ca-n Cimitirul vesel din Săpânţa! Într-o veselie, de la opincă la vlădică, boborul şi oborul, politicienii şi electoratul, planturoşii lui Garcea, la Divertis-ul lui Giuri Pascu... Paştem fericiţi, deşi suntem ancestral mioritici… Dar elitele, despre care domnul Băsescu zicea că trebuie să ţinem seama, ca să intrăm în Europa? Păi avem elite, de par egzamplu Liiceanu, Hurezeanu, Paler, Cristian Tudor Popescu, Pleşu, Manolescu… Dar avem mai multă plevuşcă rămăşiţă de la năvodul cripto-fripto propagandistic al UTC-ului, care juri-

zează, culmea, chiar ei, cine e mai elitos şi care ba: Tatulici, Cristoiu, Patapeviciu and liota, ăştia da „directori de conştiinţe”! Şi Păunescu! (Care i-a declarat lui Tatulici, cu patos revo, „da, domle, sunt un porc”!!!) Şi Iliescu! Şi Becali! Şi Evanghele! Şi Voicu! Şi Bahmuţeanu şi Prigoană! Şi dulcissimele crainice românce televizatnice, toate fără sutiene, doar suntem naţia cu populaţie majoritar feminină… Mi s-a spus că prea fac jocuri de cuvinte, iar unii mi-au amintit de activistul tipic brucanian: cică să scriu pe înţelesul tutulor! Minţile reduse la dicţionarul ceauşist de cca. 400 de cuvinte, egal cu al hunilor lui Atilla, asta cer, deoarece ei asta cred, că naţia este un STUPID PEOPLE, este în ei reflexul acesta ticălos, de a-l crede prost pe cititor, aşa că au scornit lozinca „echidistanţă”… Ce jurnalist eşti dacă nu opinezi liber şi cult, dacă reduci aplatizarea creierului tău la grila fricii tale de a scrie cinstit, de a comenta cinstit, cutare comportament social? Ei bine, dacă nu, e simplu: treci la extrema ciumeţilor, paşti în cimitirul vesel, persiflezi totul, iar caricaturizarea devine o supapă eliberatoare, capac de Kukta… Dai tare în toţi şi se petrece ceva trăznitor: toţi cei luaţi în colimator te simpatizează, se tem de tine, de gura ta… Într-o veselie, ventrilocii, imitatorii, parodiştii, ne fac să râdem de tot ceea ce este, de fapt, de plâns… Apoi ne culcăm liniştiţi, bă... le-a zis-o! Acest fenomen al ciumeţilor care ne ciumează caragialos, devin moaşte, vip-uri, icoane pe ecrane, apoi intră în mitologia de consum a naţiunii… Credeţi că dl. Băsescu face pe „Jucătorul” de florile mărului? Păi asta vrea muşchii boborului, să facă haz de necaz, să cobori din elicopter şi să dai mâna cu el, să-i năşeşti pruncul şi să-l gâdili! Gâdilitura este un reflex al despăduchierii şi nu-i ruşine să recunoaştem că ne tragem din maimuţă, deşi batem temenele creaţioniste… Suprarealismul românesc este bine implementat în atitudinea mioriticului, în incinta cimitirului vesel: de fapt este suprarealismul lui Tristan Tzara, Becket, Ionesco, dar mai ales al lui Caragiale… Să re-

cunoaştem că e mai sănătos să râdem de tot ce e de plâns, că dialectica lui Platon, Aristotel, Gorgias, sunt depăşite, că Ţiganiada lui Budai Deleanu ne este mai aproape şi că seriozitatea nemţească, bunăoară, este cea care l-a dus pe Brâncoveanu la decapitarea familiei de către sultan. Aşa că, virgulă, capul plecat sabia nu-i taie… Dar parcă mai corect era „aplecat", deoarece capul plecat, vasăzâcă, înseamnă capul cam plecat cu minţile… Adică dus cu sorcova… Sorcova, vesela Să trăiţi, să-mbătrâniţi… mai bine! Şi dacă tot intrăm în U.E.: „Mâine banul se-nnoieşte/ traiul nostru se scumpeşte/ Toţi vom râde, rrromâneşte!" Dar ce aţi zice dacă am fi ceva mai serioşi, adică să nu tot facem haz de necaz, ci să trecem de macaz? Serioşi, cum de fapt chiar suntem, nici mioritici, nici săpânţeni, ci adevăraţi, pur şi simplu. Parada idolilor va trebui ignorată şi lăsată deriziunii, iar eroii adevăraţi, modelele de urmat, să iasă în faţă, să ajute timpul istoriei noastre a se grăbi, recuperator. La Mulţi Ani cu Sănătate, români, oriunde vă veţi afla! Veniţi cu colinda? Venim cu colinda? Leroi Ler şi Lerui Doamne…

Happy bordel, bordeienilor!
DE LA COMUNISM LA CONSUMISM?
(PAMFLET DE LA STRESS-BOURG)

Glumind, greu traductibil, undeva între Caragiale, Becket, Orwel şi Ionesco, căci de glume încă ne mai arde, deşi suntem cel mai fript „bobor" din vama UE! Aş face un calambur: tot ce îmi sugerează viitoarea capitală europeană va veni de la STRESS-BURG. Ne vom, car'va'zâcă, stress-burghezi! Unii moşierindu-se, pe seama ălorlalţi, moşmodindu-se. Banul tre tranzâţ care circulă paralel şi la distanţa liniilor ferate ruseşti, cu ecartament siberian, este numit RON (1 ron egal 10 lei vechi), dar ar fi mai potrivit să-i zică RROM! Un rom, doi romi, că doar de la RRRâm ne tragem,

romii se-mping în Europa, suedezele ard de prăsilă faraonică. În România dodoloaţă doi Împăraţi, unul mondial (Mon Dieu!) rrromi şi un Roa… Bulibaşe, de unde şi Bulă se trage, bulversează bulevardele, umplu de bulion bula, au bulane, buletine, buline şi bubuline, bulbucaţi ca budlogii, îmbulinaţi şi nebuloşi ca ai lui Taras Bulba, pe trambulinele bulendrelor de la „Bulandra"! Un pitbul întăbulat l-a făcut tabula rasa pe un bulevardist, *vis-á-vis* de Boulangeria „Noroc Bul"-ca-ntr-o fabulă… Fibula unei nebule s-a-nfipt în bulta umflată ca o incunabulă, carlamburlind vocabularul bulgarochtonilor, că au bulit-o! (Acest exerciţiu cu etimonul Bulă, ori vocaBULA integrată BUL (bula-i feminioná, bulu-i mascul), în puteţi continua până la pragul de risc al hărţuirii SEXtuale!). Io, după ce fac exerciţii de-astea, de mate-paradoxiste, mă simt ca pe drumul Demascului, iar metaforele mele, de obicei flori de colţ, devin flori de colţ de mistreţ. Am avut chiar un poricet de pamflete cu titlul acesta, doar că mi le-a făcut pierdute o paciaură din Râpa Dracului, cartier al Petrilei, sub care se bănuie că ar fi regatul Shambalei, luat în chirie de tandemul inuman despărţit, Viorel Ilici Iliescu - Miron Cozma Răcoare. Se spune că înainte de Potop celula adamică se autoreplica, adică era androgină. Platon mai bârfea despre asta, apoi i-au închis gura (minei) şi aşteptăm clonarea, recuperativă . Vom afla şi cine a tras în (n)OI, după doo-j-doi! P-ormă or să dea ei ceva, că de-aia întreabă toţ natul: „Bă animăl, ce se dă măăă acilea, se dă promoşân, se dă jos governul, se dă încă un impozit? Că deja avem 450 pă cap dă înlocuitor!" Ce-z-sâi? Păi vom afla şi de ce nu iese luceafărul huilei, să intre luciferul hulei, c-aşa-i în tenis de câmp, sau penis de tâmp, că acum-i voie. Şi încă un calambur: tranziţia de la comunism (ratat), la consumism (sperăm că nu-l vom rata, nici nu-l vom suporta în rate, la noi are loc cu încetinitoru'!) Deşi, ardelean fiind, sunt cumpănit, răbdător până peste cap (de locuitor), cred că zicerea veche latinească „*festina lente*" nu mai

este o înţelepciune, ci un viciu. Sintagma este de fapt un paradox, căci cum, Doamne, să te grăbeşti încet? Dar parcă pentru noi, cei din vârsta a treia (a patra fiind tot mai nesigură ca ardere şi împlinire), cei ce râd mai mult, mor mai mult, adică mormâie, chestia asta durează! Mor oamenii cu zile, chiar cu noaptea-n cap. Descendenţii lor devin mai radicali, mai liberi: acuză stressul, dar stressul face progesul! În acest sens, aşadar, suntem deja cetăţeni ai Stressburgului! Vivat Evu Media, că mi-a suflat un rubridacor calamburul meu naturel! Văd că mai există şi o revistă electronică EVU, hait, e chiar ecologică! Logic, deoarece eu sunt un ecologic, adică logica mea are ecou! Vivat *Neuronews*! Ni se induce stressul pe uscat, prin aer, şi pe ape, şi mai grămuştăm: unde sunt teroriştii din decembrie: păi un-să fie, bre? În continuare! În ianuarie, februarie, martie, ş.a.m.d.! Iau la-'ntâmplare: suntem ţara cu 450 de impozite! Da' ce, nu mai încap? Trei milioane (vechi) de români sunt „migraţia forţei de muncă" în lume, pe plantaţii, ca altădată africanii în America de dinainte de războiul de secesiune: aceşti 3 milioane sunt cei încă activi, desigur, mai sunt printre ei şi pasivi, că acuma-i voie, or fi şi fameni, de care scrie la Matei cap. 19, ia mai citiţi, nu doar coranul şi Tora - Tora frate! În 2007, gubernia prognozează încă cca. 2 milioane de şomeri din mediul rural, deoarece vor pătrunde masiv tehnologii performante, iar cei ce totuşi se mai glorios deşelau pe tarlalele patriei, vor rămâne fără resurse de trai, pe-un picor de plai, pe-o guşă de vai, plus că nu avem perfectat un sistem de filiale bancare ce ar permite rapid distribuirea unor fonduri europene per familie şi proprietate! Ne stressburghezim, nu z'săi? Stressul nu vine pe ştrec, vine prin televiziune, unii zic televizuină! La ora 24 noaptea, când omenimea doarme, la radio Buck-Arest se cântă imnul: „Deşteaptă-tee, române, din somnul cel de moarte..." Car'va'zâcă ne-ndeamnă la-nviere! Suntem sub o terapie de şoc psihic, terorizaţi, măi, dragă animăl! Aşa-zisa imagine a României, face mânia Românului gata

să explodeze. Este de fapt o campanie de manipulare, de inducere a stării de panică, depresie, pe toate canalele! Suntem consideraţi distrofici, de-aia ne distrează ăia de ne-omoară: cu un soi de reţele de canale, suntem „interconectaţi", adică suntem genialoizi, scoatem limba în mod satiric, ca Einstein, căruia îi găsiră în creierul criogenizat, conexiuni în plus, datorate unei anomalii: vom avea şi noi un *ein-stein*, un *zvai-ştein*, un *drei-ştein*? Bă, ce reclame către noi, cu studiourile lor! Bă, ce dame! Bă, ce voci gyiborgizate, prefigurând revenirea lu' Semyaza! Suntem aurolaci naivi aşa consideraţi, pare-se de „experţi analişti" şi parada interminabilă, disimulat electoralnică, de politicieni, discuţii delirante despre orice, mai ales despre corupţie: nimic din modelele „bune", căci sunt şi astea, doar se raportează, totuşi, triumfalist sau strecurat diplomatic, unele creşteri. Nu scapi de una, saltă alta, ciudat lucru, dar parcă anume se vrea „undeva", căci suntem consumişti şi la asta, preţul fiind suportabil, adică cel de abonaţi la informaţii video! Bă, ce gruppen-sexen pe Spice Platinum, păi, de ce vă uitaţi, bre? Butonaţi şi gata! Butonăm, Măria ta, dar e aşa, în lifturi, un damf de emanaţie! Pute-a peşte, sau pute cu diacritică, vorba orbului, când trecea pe lângă pescărie: „Ce mai faceţi fetelor!". Consiliul Naţional al Audiovizualului impune cablagizaţilor să afle că „alcoolul dăunează grav sănătăţii"! Dar aia mintală, aia nu găunează, măi toarşu? Avem şi feminizarea lui „escu"! Esca! Escatoloagă, după cum dă veşti de pe şosele! Care stress? Care terorism? Care capră? Ziarele? Am zis, a apărut specia „cititorilor de titluri", returele zilnice sunt aşa cum erau pe vremuri cele de la Scânteia şi de la toată presa de partid monogamic. Stereotipia unor publicaţii este stupidă, dar genială. Eşecul difuzării presei a fostei regii-monstru nu l-a plătit nimeni, doar noi; ca şi a altor regii, acum un soi de hibrizi între etatism şi bişniţă. Dar să nu ne stressăm: vorba unui ghelărean tolobon, unul mort (de beat): „Bine că-i Rău!". Nici

măcar în glumă, ca să nu vă stresăm în plus, nu mai scriem satiric: satira a devenit un pleonasm, acela cu râsu-plânsu! La ce să vă amintim, iubiţi ascultători şi neascultători, fie şi meşteşugit artistic, ceea ce vedeţi, dacă nu vă mai interesează. Căci apatia e efectul unui instinct numit şi de conservare. Conserviţi-vă! Aşadar, fără vreo aluzie la conservatori, conservaţi-vă! Şi, cu toate îndemnurile bulgarohtonilor tuzluceni, ori ale lui Agahton Palmieristul, de a vă face treaba, eu zic să nu vă mai faceţi treaba: nici cea mare, nici cea mică, decât după necesităţi şi nu neapărat după tufe, dar nici aşa, ca la triburile Bantu, cu closete ecologice. Ce ofensă! Apropos! Ardelenii numesc WC-urile din fundul grădinii „bude"… Nu, ardelenii nu sunt budişti! Recent am umblat pe la sate şi cu toate că subiectul nu e deloc poetic, i-am întrebat pe unii de ce nu renunţă la bude, că-s inestetice, se umplu şi clatină holda şi tot ca(m) ca alea turceşti, de stăteai pup pe triunghiul bermudelor, dacă nu călcai în conturul relictei! Biblia zice balegă de om, nu *kaka*! Amerindienii au un lac traductibil: Titicaca (caca zeilor)! Noi avem un Titi, dar nu spui şi mai cum, că mă dă-n judecată pentru calomnie! Din asta trăieşte! Nu din kaka, zic, ci din procesomanie! Au şi ei, sătenii navetişti, dreptate, „pentru că nu avem instalaţii de apă"! La aproape două mii de ani de când Romanii ne instalau apeducte, e o chestie de *festina lente*. Oare de ce zic ei Budă şi nu Pestă?! Şi de ce oraşele din judeţ nu mai au WC-uri subterane, publice? O fi ceva strategic, să nu fie confundate cu metrourile! O fi ceva de la terorişti, o fi ceva de la extratereştri? Dar am promis că nu voi mai glumi nici literar, nici apolitic: îmi atrag duşmani şi-mi pierd ultimii prieteni falşi de-o viaţă, poate chiar două… Căci scriitorul este „apolitic", cum pretinseră emanaţii şi continuă să pretindă şi alţii, vă sugerez să vă conservaţi şi să nu luaţi totul în serios: nici măcar gluma! La ce să ne stress-burghezim! Dacă mă voi reîncarna, deşi sunt un ascetic şi semivegetarian, promit că nu voi mai face glume pe seama stressaţilor!

Cu voia dumneavoastră, ultimul de pe listă, promit că nici nu voi bântui, cum o fac alţii, de peste 16 ani, considerându-se ba în revoluţie permanentă, fie geniali neînţeleşi, răstindu-se către edili să-i proptească, nici măcar nu voi mai fi ceea ce sunt: un poet rămas acasă, în ţara noastră, care e mai mult a Lor! Se spune că poeţii şi câinii aud infrasunetele: cu atât mai mult poeţii comunitari! Cu neţărmurită veselie, pt conformitate non conformism.

2005, 2007 Revista Agero Stuttgart

Eseu despre Omar Khayyam
Poetului sirian şi român Djamal Mahmoud

...Dimineaţa de Februar, la vreo mie de ani după Khayyam, dimineaţă ce se repetă, ca una a Lumii ubicuu-prezentă... Trezit dintr-un vis secvenţial amintit, îmi veni a scrie de poetul desăvârşitei simţiri omeneşti întru sacru, întru re-cunoaştere a sufletului, Omar Khayyam, scrib al esenţelor, cel căruia i s-au închinat milioane de rostitori ai stihurilor sale, precum nişte rugăciuni laice... Dimineaţă în care auzi materia plângând, mugurii imprudent crăpând în scoarţele aproape pietrificate, cu foame de lumină şi căldură... A-l venera este a-l iubi pentru unica sa artă de a concentra poţiunile magice ale cuvântului omenesc în aprindere şi desprindere spre inefabilul mirajului: Sunt! Cogito, ergo sum (sumum)! Gânditor liber, ironizând muşcător zeloşii ipocriţi ai vremii lui (şi celor dintotdeauna, vai!) - Omar Khayyam (bizară vocabula sumero-egipţiană Ka!), genialul poet filosof nu sfidează Coranul, ci îşi zideşte pietre pentru templul său, cum scria recent Lucian Blaga, ctitorind prin poezie coloana făr-de-sfârşit a Singurătăţii şi Boemei. Dacă în viziunea teosofiei orientale dragostea era covor de carne al rugăciunii, în poezia Inimii ea devine cupă pentru vinul roşu ameţitor, leac de a suporta revelaţia... Fecioara Maria a sa este Miriam... Din acelaşi spaţiu al lui Avraam ce se născu în Ur, în Chaldeea

(Balilonia)...! Profetismul de sâmbure păgân are o superbie a Fiindului, a conştientizării existenţei tragice prin aceea că venim şi plecăm în şi din lume fără vrerea proprie. Este un bocet divinatoriu, din acel dintotdeauna al Fiinţei trezite în lume, nefericită prin aceea că ştie că va muri. În literatura română oarecum Ion Barbu îi corespunde, umbră scăzută, subţiratică, a Persanului... Matematicienii care se iubesc cu metafizica, nirvanică, prin interferente atingeri sinoptice la vizionarismul scientist: astronomie, filosofie, matematică, poieion... Se ivi în nordul Iranului de azi, la Nişapur (O, Babilon!), în 1040 şi se stinse cu lumină proprie de aproape-zeu, la 1124, acolo unde se şi născuse. În acele vremuri, 84 de ani era o vârstă venerabilă, mai ales pentru gânditorul ce îşi arde etapele cu fervoarea şi riscând nebunia bolii de origine divină... Dar nu! Khayyam Omar Hakym îşi scrie evanghelia ritmată cumva divinatoriu-mantramic a Catrenelor lui, ecleziast al ecoului cel originar al Sumerului, incantatoriu, alinător, vindecător şi unei vieţi grăbind în legendar încă de când umbla printre semenii săi, considerat ca şi Mesia, Învăţătorul. La 17 ani era cunoscător al filosofiei, matematicii, istoriei, teologiei musulmane... Potirul catrenului său cuprinde, cumva ezoteric, substanţele extrase astfel prin cunoaştere, inima lui este însă Ulciorul, Erudiţia se contopeşte cu inocenţa paradisiacă, a uimirii-mirării, a percepţiei realului ca o dimensiune a maieuticii sacre. Catrenele au un înveliş, un halou semantic ce rezistă şi prin traduceri, iradiant, empatic, rezonant. Avea discipoli aşa cum aveau în Elada marii înţelepţi. Este prototipul semizeului. Citi hărţile stelare la Observatorul din Merv, fu ocrotit de şahul Malik... Cum sună de ciudat, vizirul Mulk îi acodrase o PENSIE, anume de 1200 minkali pe an... Nimic mai fascinant între vieţile poeţilor lumii, decât a acestui gigant. Sigur, pe meridianele lumii, vom recunoaşte stranii (dar nu prea...) analogii ale vieţii, arderii şi morţii marelui poet-gânditor-savant. Ecou al acestui arhetip, în

fond, ne este Eminescu, dar iată cum răsună Khayam, cu un mileniu în urma-i:

În cercul existenţei noi prea târziu venim
Şi coborâm pe scara-i în luptă mult prea grea,
Când viaţa nu ne trece precum noi o dorim.
De s-ar sfârşi, mai bine, suntem sătui de ea!
Sau:
Privind atâtea rele sub bolta ce se-nvârte,
Privind la lumea care de prieteni s-a golit,
Cât timp poţi fi tu însuţi, ce-o fi, să nu te-ncânte,
La ieri nu te întoarce, azi trebuie trăit.

Inegalabilă viziune a continuumului spaţiu-timp, a eternului Acum, perenitate a revelaţiei. Aici se conciliază Religia cu Ştiinţa, la vârful cugetului uman. Aici suntem în paideuma Mundi, în Kali Yuga, dincolo şi dincoace de precesiunile cosmice manifeste şi în spiritul, în Fiinţa omenescului dintotdeauna. Vălul Maya este spintecat ca o catapeteasmă prin care Sacrul coboară în Profan, spre a-l reînălţa. Îndulcit cu dor de moarte... (Eminescu). Dor de Viaţă eternă... Iată Oximoron-ul cum saltă peste Condiţie! Nu e temere, spaimă de iminenţa muririi, prin aceea că trăim murind, neh? Ci, la înalt vârf al flăcării, conştientizarea în Acum-ul etern a durerii, a suferinţei însăşi Naturii, laboratorul genezei perpetue... strigăt ameţit de eter al Viului ce se ramifică din Arborele Vieţii cel migrator, în conexiuni amintindu-ne revelaţiile lui Enoh, cel călătorind la îngeri. Khayyam acuză, reproşează imperfecţiunea existenţei umanului într-o dimensiune a alungării scarate din paradeisos-ul originar... Luciferic este Poetul dintotdeauna, nemuritor şi rece (Eminescu, idem). Descins din imemorial, din atemporal, limitat în durata existenţei esenţial tragice (cum dixit D. D. Roşca). Ne reîntâlnim cum smeritul ce sunt acum, în Acum, după visul sus-invocat, cu

Sinele Lumii. El este Cartea Înnoirilor (Norooz Nameh)... ce dăruită a fost sufletului în trecerea-i prin întrupări. El este Noi. Ardere şi curgere, văzduh şi poate Duh.

În focul care arde de-ar fi doar unul demn,
Şi arderea s-ar face mult mai uşor atunci;
E cel mai rău în viaţă din câte faci s-ajungi
Să te uneşti cu-acela ce ştii că e nedemn.

Oameni buni, oare la ce să mai scrie, repetând axiomaticul, nenumăraţii poeţi de după Khayyam?
Întrebarea ne dăinuie, Aina-Daina:
În acest cerc al lumii cum s-a născut mişcarea?
Că început nu este şi nici sfârşit, iar starea
Aceasta nimeni n-o ştie, e mister
Din ce loc e
Venirea şi-nspre ce loc plecarea?

POESEU despre ultimul orgoliu. Neutrosofia? Materia, antimateria sau Nonmateria?

După un timp de agitaţie sufletească prelungit şi pe fundalul celor sociale din aceşti ani de chin 2010-2013, sunt în dilema de a *mai continua sau nu a mai scrie*… Forma, modalitatea la care am recurs în ultimii ani din vechiul sistem, totalitar, a fost una semi-ocultă, a jurnalelor scrise de mână, (păstrez şase astfel de jurnale, totalizand cca. 7oo de pagini) şi a dactilogramelor, articole, panseuri, aforisme, pamflete, eseuri, cronici, dar mai mult poezie. O parte, destul de subţiratică, a ajuns în unele cărţi ale mele, grosul este îndosariat intr-o arhivă pe care tot amân a o selecta… După ieşirea din sistemul comunist, am înţeles şi mai bine că am avut intuiţia şi instinctul de a mă „salva” de la alienare, de a-mi face acel catharsis,

definit încă de Aristotel, voilà!, „acţiune purificatoare a artei asupra spiritului”! Dacă îmi auto-consider ca demnitate ceva, este calitatea mea sufletească, deci şi a spiritului!, aceea de sinceritate. Însă cum să fii sincer cand comunici cu ceilalţi, empatic din preaplinul înzestrării tale, din părinţi, din familie, cât şi din acele frustrări care ne asaltează cotidian, o viaţă, dinspre lumea ta, fără a fi în conflict cu „sistemul”, cu puterile zilei, cu asupririle care nu sunt ale spiritului, ci ale profaniei istoriei şi la care cu ardoarea mistică (!) eşti atras a participa şi con-vibra, a trepida şi a tinde să faci binele, obsedant, dacă nu riscând mania? Un critic al meu, Al. Cistelecan, considera după primele-mi şase cărţi (1980, Dicţionarul Scriitorilor Români), că „religia mea ar fi una transilvanică”… Oarecum da, eram în plină vigoare şi sete a comunicării elevate, prin poezie, dar şi prin condiţia paideumei (Frobenius, Adler, Blaga), iar dacă am învigorat mereu ceva în mine, acesta a fost talentul înnăscut, prin Melos, prin incantatoriu, prin întrezărire şi revelaţie a sorginţii sacrului în semiotica „divinatorie”, mantică, a liricii noastre, transil-vănene… Realitatea corupe, entropic, însăşi mişcarea care suntem, ca fiinţe. Am înţeles demult ce fenomene determină scrisul, ce riscuri, ce modificări ale funcţiilor cerebrale, ce îmbolnăvire şi cât de agravant este pentru suflet-spirit să scrii. Dacă sufletul este pragul, atunci spiritul este bolta, iar atunci aici ne este Poarta... Am aflat *deodată* (noaptea *ploioasă e* un bun sfătuitor!) cheia de boltă, însă nu sus, ci într-un punct suspendat, virtual, în chiar centrul porţii. Mi-am scris mie însumi: orice ieşire din Undeva, este spon-tan o intrare în Altundeva... Enunţul acesta paradoxist i-ar plăcea lui Florentin Smarandache, neutrosofiei lui, mai ales acum, când aud că are o teorie despre nonmaterie… pe care o impune şi în fizică… Altundeva am scris, ca parafrază paradoxistă la… Bacovia, („Aud materia plangand”) că eu aud… „nonmateria râzând”… Un mare poet psihedelic Pius Servien, a scris un poem vizionar, în care - imi amintesc - descria omul undeva pe un ţărm de Mare, împovărat de

singurătate, boală şi venirea morţii, iar ceea ce „vedea" Servien în spatele acelui om învins de viaţă era un spirit ca un abur, era acel suflet captiv în „animalul-om" (vezi Karl Popper-Konrad Lorenz), care se bucura de chinul trupesc, îmbătrânirea şi agonia omului aceluia, călărindu-l şi aşteptând să SCAPE… Las cititorului să afle singur analogiile, interconexiunile, eventual înţelegerea Condiţiei noastre. În ce mă priveşte, cu modestie ci nu ipocrizia ei… încă nu ştiu nimic salvator despre acest eroism tragic, iar cine vrea, recitească-i pe marii tragici ai Eladei, pe Shakespeare, şi probabil că sunt copleşitor de mulţi cei ce au pus în „ecuaţia" proprie aceste esenţiale întrebări… Unele retorice, altele à la Hamlet, unele orfeice, altele prometeice, unele sisifice, altele biblice… Borges, poetul orb, afirma că de fapt o Unică Entitate Universală este cea care scrie, iar scriitorii sunt doar felurimea ei, multiplul acestei entităţi. Ciudat îmi pare cum dăinuie pe constanta vremilor… acest impuls al fiecăruia ce se avantă a scrie, crezând că EL va afla ceea ce nu au aflat decât - variabil în ipostază - toţi filosofii, teozofii, poeţii, geniile lumii. Să fie într-adevăr Cunoaşterea una luciferică? Unde să aflăm ceva definitoriu: în fizică, în metafizică sau în… antimetafizică? De ce să ÎNNEBUNIM - complici naivi cu propria evoluţie a acestei alienări, pentru care cauză, câtă vreme precipităm paradoxal… efectele??? La 69 de ani ai mei, şi la peste 40 de ani de experiment în scriere, m-am trezit azi dimineaţă cu acest gând nou, poate tragic, poate eroic pentru mine, poate o aiureală pentru sceptici: să renunţ la scris… E un gând ce revine, e drept, însă acum îl voi urma, deoarece consider că este un ordin al „dictaturii conştiinţei", unul al instinctului intim de conservare şi unul autoprotectiv, pentru a încetini evoluţia unei alienări… A sufletului? A spiritului? Al fiinţei? Ştiu că… nu ştiu. În fine, apelul la jurnale mi-a fost mereu prielnic, iar în ultimii vreo 20 de ani am înţeles că de fapt umorul, demitizarea tragicului manifest în noi, atitudinea asta de „cimitir vesel din Săpanţa", este de fapt un altfel de catharsis,

specific spaţiului post-mioritic şi celui resurect (!) Manoleic… Şi, ca atare, am cultivat oximoronic ceea ce patetic devenise auto-mutilant, în acel sens înţeles din romanul – parabolă a lui Graham Greene: „Un caz de automutilare”… Nu ştiu dacă e vicios a scrie, ştiu că e alienant, dar a fost şi vindecător. Zic „adio, dar nu rămân cu ego, egotic”, şi sper că nici voi fi de careva hulit de… bigotism. Omeneşte vorbind, cu pathos, recunosc, voi suferi, ştiu, ca după despărţirea de o iubire unică, dar nu de Sine, nici de Misterul care suntem… de acea bucurie în sine de a scrie… Dar la ce să îmi plâng de unul singur la propriu-mi mormânt? Fiind un nevindecabil optimist, limpezit, prieteneşte zicând, închei prin a scrie că pentru noi cuvintele au fost şi vor fi un fel de celule Stem ale unei anumite regenerări ce, pare-se, aparţine gemelarilor Spirit-Suflet.

Postludium
Apocrifele ludice vs Casa Luxferris
- mic epistolar secvenţial -

ADRIAN BOTEZ
...Fratre EUGENE, îți multumesc mult pentru **TOATE** trimiterile tale internetistice!!!... Chiar în noaptea asta am sosit de la controlul medical de la Cluj-Napoca, după 3 săptămâni de control medical... fără niciun diagnostic ferm!!! ...Firește, în primele zile au curs, din nou, **cancerele,** care, rând pe rând, zi după zi, au fost infirmate de analizele de laborator și de **o nouă** operație-biopsie!!! **Doamne - ajută!** Te îmbrațișează, cu tot dragul, **Adrian.**

Dragă Adrian,
Știindu-te prin cuviința înţelegerii con-fraternale, prin cuvente, pe ceea ce numesc modulaţia de frecvenţă triadică... din vertijul propri-ilor astfel/ altfel de probleme, îți răspund lapidar și – recunosc, tot mai nerăbDATOR -, te reasigur de tot cuvenitul meu respect și

afecţiune colegială, prin scriere... Electrono-Medicina face şi ea ce poate şi nu poate, dacă nu e sincronizată cu Natura. Suntem în grădinile Semantice, din Extramurros şi încă-**transfiguratici!** Asta, cel puţin pe mine, mă alină un pic... Sufletul ce se chinuie ca *piatră-a-Încercarii, cum Menandru* zise... ori Sinele-Hristosul? Mai nepreţiozzo zicând... eu văd în spleenul scrierilor tale - mai ales al celor critice, semnul autovindecării... şi promisiunea ce ajută să nu disperăm, ca jalnică pleiadă a celor de la - prin Bacovia - a.e. Baconsky (Şuncă...) and Cohors umbrifagii, cum... Grigurcu... nomine diosus... Xferris... necropolitanus-turnavit-mistagooglian... via Haşdeu, Nae Ionescu vs troglo-staliniştii and pro-geniturile şi clonele... Apropos, ceea ce minţea Sadoveanu sau A. Toma, ci nu Barbilian sau Arghezi, Mircea Vulcănescu, e că „lumina vine de la rasarit”... Însă VEZI-vedem cum chiar ACUM, de acolo revine BEZNA PURPURIE-PUTRIDA, „roşul vertical!”, din care se împieliţează RăsPutin - puterea care pute, a lu Emanatus-retro Sataniel! - correnii - tataroţi den pusta scaieto-sfericilor!, ca şi a Cămilarilor, tu ştii decoda joaca Verbului meu - aia via Dostoievski, Maiakovski-vs Esenin, Taras Bulba şi toţi BULBucaţii! Cu nesmerenie habotnicioasă, den Părinţii mei-noştri - neamuri-ramuri, nestatornici (sic,n) în ORNICE, (ori Nietszche???)... Sfidez, de-acum MUTUAL, găşcarii pseudonimici (Inamicii la vedere-n Noua răs-publică!) de la Tzîndalî-Ahaşve**ruşi-**Pribeagu-Priboieni!... şi iată de ce mă voi întoarce să-i revăd pe Platon, Aristotel, Socrate, Khayyam, Goethe şi parţial Emin-ul-cel (vai?) fără notarialul ESCU (dar nici EMIN, dar nici EMIN-bei, dar nici eminoglu, nici emi!opol!). Fiat Lux, ci nu luxferoizii, nice schizoofreneticii, asta vede Inima Noastră ACUM. **Mercea-Bercea-nariatul se va prăbuşi în pascala lucrare, seismică, Vrânceană! Ne-a ferit-feericit Dumnedzău.** Mai râdem ca la Săpânţa-Sapienţa, cu nordice, hiperboreice simple-roze!? Prin aceea că nu e păcat - în LOGOS-LOGOSTEA (ci nu simptom-logoree!) - mai agravant decât al min-

ţirii de sine... şi infestarea altora, vai, celor din aproape, dar şi departe-n aproape! (Efectul fluture...). **Cum, totuşi, este ceva Magic aici, neh? Şi reastaurativ!** Cât despre unii dinspre - nu dintre noi, în fond, pretutindeni, „poporul poeţilor" (Lucian Blaga), aparţin unei patologii a suicidariului, cu spectrul LUI **cameleonic,** ventrilocic, **satyreikonic**, ş.c.l. Asta necum doar aici, ci GLOBAL-BLOGAL... - Doamne, fereşte-ne să nu fie aceea a... CASEI LUXFERRIS, neh??? Înalt-Întunericiţii, substituţii... ur(muze)sc mai cu seamă-n Noul ministeriat al Groazei, ori Automutilatus... remember... S-a subţiat-diafanizat Timpul şi consider că DEMNITATEA ne e din Dumnezeu, sau nu e - va fi - deloc! Eu exalt limbajul cu acceleratorul, înţeleg ca în Sărmanul Dionis, pecetluitul-tragic-stigmatic Daimon Eminovician... (Grigurcu şi alţii au înţeles asta, mda), ca şi confratele de la Tg. Jiu, Ion Popescu Brădiceni... De acolo, din amarul târgovism care l-a alungat, bicisnic, pe Brâncuşi, dar acum se pare că se mântuie prin o grupare, mai ales de tineri... Ce bine ar fi dacă vizibilii **îmbunătăţiţi**!, noii „directori de conştiinţe", cum zise Mircea Ciobanu (ci nu "Florin Mugur, or HRP, Liic., Cărtărescu and liota" - şcl), vor diferenţia între valoare şi kitsch-uri, noua-nouă generaţie, prin editurile şi revistele noastre, ca să RESTAUREZE benefic Memoria cea perenă a Neamului! Patosul rostirii mele este al anilor mei 70, dar ştim cum cuvântul poezic cultivă Inocenţa nepervertită - ca stare esenţială a Creaţiei culturale, cu altoirile şi ameliorările EI! Recent, onoratul Horea Gârbea şi alţii, din arealul apropiat mie, dau semne că înţelegem la fel, scuză-mi nuanţa de... ipocrizie, rolul umbrelor în pictură... Fratre! Îmi e dimineaţă de duminică, a schimbării fusului orar, „văratec de jăratec" - stare ce îţi doresc şi Domniei Tale, că zoroastric ardem, nu?! Nu mansarda lui Cioran, ci umbletul itinerant al lui Mircea Eliade, îmi redau un pic din curaj şi de aceea îţi scriu astfel! Îl regăsim recent pe Dumitru Duncan şi ne-ar prinde bine să revizuim… paradeigma? Consider că inteligenţa ta inimoasă, em-

patia ta, Duhul... se văd în scrierile tale... Eşti un atahanoric sau admirabil laborator-cultivator al Lui, aşa cum ţi l-a încredinţat, ereditar şi - prin vârste, în DURATE -, clarvizionarul care, sper că pentru mine însumi, se va consola „sieşi lui redat" ...Ceea ce scriu aici, îmi scriu şi mie însumi. Cu gând Îmbunătăţit, de însorire şi iluminare-înseninare, aştept răspuns odată cu mugurii şi bobocii! Ave!

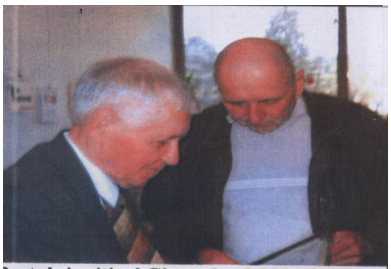

Poetul şi criticul Gheorghe GRIGURCU
şi poetul Viorel GÂRBACIU

Doina POPA, Minerva CHIREA
şi Ioan-Liviu STOICIU
la Mănăstirea Tismana 2013

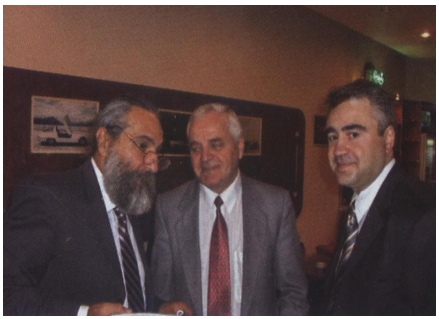

Un trio pleiadic: *Artur Silvestri, Aurel Sasu, Lucian Hetco (arhiva foto Mariana Brăescu-Silvestri).*

Revue de poche

Ceaşca de cafea, anul 8, nr. 119

La Târgu Jiu, Gorj, apare minilunarul cultural, literar şi artistic, „Ceaşca de cafea” (10 / 11 cm). Editor George Drăghescu, Redacţia Teatrul Dramatic „Elvira Godeanu” – ca supliment al revistei „Serile de la Brădiceni”, ISSN 1223-9976. În imagine, nr. 119, cu o caricatură de GHEORGHE GRIGURCU. „Octavian Paler văzut de ...”. Pe coperta a patra, acelaşi Ghe. Grigurcu, cu un reuşit Alexandru Macedonski, în sepia. În cuprins: Leopoldina Bălănuţă văzută de Anestin; Poeme una-şi-una, de Ana Blandiana, Dimcio Debelianov, Emil Brumaru, Liviu Ioan Stoiciu (olograf), Ioan Vatamanu, Ioan Pintea... Dan Condurache văzut de Nuni Anestin, Carmen Galin ibid. Anestin... Fotografiile „amarei boeme” grigurciene: Poetul şi criticul Ghe. Grigurcu şi poetul Viorel Gârbaciu; Actorul Marian Negrescu şi criticul de teatru Ion Parhon; Ghe. Drăghescu şi Geo Saizescu (8/2006); Minerva Chira, Doina Popa şi Ioan Liviu Stociu. Înmânată de G. Drăghescu, într-o romantică cramă din cetatea lui Brâncuşi, minirevista aminteşte, prin titlu şi

spirit, de rubrica lui Emil Brumaru d'antan, „Cerşetorul de cafea" (nu cu năut!). (e.e.)

Pagini semiotice paleriene
Prof.dr. Adrian BOTEZ:
O carte a arheicităţii soteriologice: „*PIETRELE LUMINII LINE – incantaţii*", de ELENA DANIELA RUJOIU

Volumul „***Pietrele luminii line – incantaţii***", al Poetei **ELENA DANIELA RUJOIU**, este nu doar marcat de însemnele arhaicităţii apotropaice-revelatorii, ci, în primul rând, de **ARHEICITATE** (**esența tuturor fenomenelor, prototipul/ modelaritatea originară a tuturor lucrurilor și ființelor; forță vitală; principiu**). Expresia liturgic-incantatorie, dar şi ionalexandrină, din titlu („***lumină lină***"), invită atât la o autoexorcizare (de toţi demonii modernităţii!), cât şi la o pregustare a stării spirituale postapocaliptice, de extază generalizată şi de recuperare spirituală adamică. Fără niciun fel de complexe, dezvoltând o viguroasă imagistică arheică, de sorginte masculin-războinică (sau, poate, amazonico-tracică!), Poeta devine evocatoare şi invocatoare de forme cosmice originare, ale imaginarului paradisiac. Devine inspirat-tălmăcitoarea Arheilor Brâncuşiano-Eminescieni: Masa Tăcerii, Poarta Sărutului, Pasărea Măiastră... până la Postludiumul care sugerează Roata Lumii – căci Cristalele Divine ale Logos-ului Valah provoacă spre demiurgie şi refac, etern, potenţialul Eckhart-ian al lui Gotheit-Făcătorul imergent/ apofatic, cealaltă faţă a lui Got-Făcătorul emergent/catafatic: „*Pietre şlefuite-n Sine/ Voi, Cristalelor Divine/ Legământ din legănare/(...)/ Sfântă limba mea, română/ Curge-n sus să iarăşi vină/ Ce-a mai fost, Lumină Lină!*" (cf. **Postludium**). Lumea istorică, pasageră şi fluctuant-proteică, este redusă la esenţele ei imuabile, singurele care se vor putea înscrie pe traiectul soteriologic. Şi toate aceste esenţe tind, deci, către „***dezgreunarea***" re-

creatoare a stării de „*zbor*”-ek-stasă şi de ardere, ca fază lustrală şi de reintegrare întru impersonalitatea divină, dinspre curgerea cosmico-lactee (şi Uger-Fântână-Izvor al Curgerii!) spre Lumina Mântuitoare, către eminesciana „noapte bogată”/ „noaptea luminii mistice/ misterul eternei demiurgii” - care exprimă, prin verb demiurgic, semnificaţia extatică a brâncuşienei împietriri hieratice a Mesei Tăcerii: „*Meandre, cascade, izvoare/ Visare şi dezgreunare/ Toate-s rostire, zburare// Ardere smulgere curgere/ Lactee-a-nstelatelor ugere/ Cuvintele-s duh şi mirungere// Cum din bătrâni din fântâni/ Cu-mpreunare de mâini// Toate-s din Noapte Lumini*” (cf. **Masa Tăcerii**). „***Împreunarea de mâini***” este imaginea restaurării Adamului/ Androgin Originar, re-format/re-sintetizat, întru re-solidaritarea spirituală a „***ţăndărilor***” istorice ale umanităţii. În definitiv, poemul Masa Tăcerii poate servi şi de Artă Poetică, întrucât Izvorul Mântuirii, al Revelaţei-întru-Zbor este, conform autoarei, însăşi Cartea/Byblos: „*Cărţile noastre-s ulcioare Înaripate izvoare/ Înaripate izvoare...* ” - Cartea-Ulcior fiind atât Arheu al Femeii-Eva, cât şi al Orficului-Liră sau Vioară/Ceteră: orice ULCIOR este aparenţă de penia (lipsă fiinţială/existenţială) care cheamă porosul (plinătatea-deplinătatea/desăvârşirea spirituală, revelată omului ca Potir Graal) – poros dumnezeiesc-demiurgic (constant şi etern re-demiurgic!). Cu solid însuşite şi revelate influenţe ale universului esenţializat eugenoevuian, Poeta **ELENA DANIELA RUJOIU** se lansează în descrierea indescriptibilului arheic, dominat de hierogamia Geea-Galatheea/Terestru-Uranic, adică de nunta mistică, întru tăcere şi nevăzut apofatic, dintre Manole şi Ana, dintre Yang-ul şi Yin-ul cosmic, Zidire întru Iubire/Eros Agapé: „*Spus-au prin veacuri Femeia/ Geea din Muma Pangeea/ Splendoarei de când Galateea// Despre zidire-n zidire/ Cu piatra-ncercării-n iubire*”. Unificator (absorbant/resorbant de „***meandre***” istorice!), pentru esenţele revelate, este Orficul-„*Melosul Tandru*” (sau, cum formulează, în veacul al XVII-lea, primul mare Poet valah, Sfântul

Mitropolit Dosoftei, în legătură cu Armonia Edenică: „***mireazmă de dulceaţă***"): "*O, prin al Vieţii meandru/ Sufletul, melosul tandru!*" Astfel, se re-înfiinţează „*nemoartea*" paradisiacă, viaţa-înviere, care exclude morganatica moarte (extrasă şi lepădată, întru iluzie şi pentru eternitate, din corporalitatea spaţială, prin re-activarea zonei de „***refugium peccatorum/scăparea păcătoşilor***", în Uterul Paradisiac - Mater Ter Admirabilis/Regina Lumii): „*Cântă cuvintele sfintele/ Pietrele vii, nu mormintele.*// Vino aici, lângă apă,/ EA din Lumină se-adapă*". Poarta Sărutului este poemul viziunii reunirii contrariilor/*coincidentia oppositorum*, pentru refacerea vieţii, tocmai în/întru Oul Dogmatic al Mesei Tăcerii. Este sinteza dintre măsură şi muşcătură, dintre penia şi poros-ul „***Nou Ierusalim***" („*Întîi cunoscut-am măsura/ Prin între noi muşcătura// - Cea chemătoare-n sublim/ Lăuntricul Ierusalim*"), evidenţiate în procesualitatea istorico-extraparadisiacă, pentru vădirea semnificaţiei extatice a paradisului, de dincolo de orişice istoricitate degeneratoare de fiinţă/fiinţare: „*Piatra nerăbdării/ Din vulcanii Mării// Piatra oglindirii/ Piatra înfloririi// Piatra care cântă/ Şi se descuvântă...// Piatra jocului/ Şi-a norocului/ Piatra templul Focului*" (cf. **Poarta sărutului**). Apă şi Foc, Răbdare şi Explozie Demiurgică, Dedublare/Oglindire şi Înflorire/Decizie Demiurgic-Înfiinţătoare, Joc Istoricizant şi Foc întru Instaurarea în Ombilicul Sacru al Lumii/TEMPLU...! - toate tind către resuscitarea... **Păsării Măiestre**.

Pasărea Măiastră. Originaritatea Absolută, după căutarea-aflarea întru unitate mistică, a semanticii cosmice a Parashabdei – Hermeneutică şi Suflare Re-Înfiinţătoare a „*Luminii Line*"! „*Hermeneia*" este însuşi numele ocult al Stării Paradisiace... Al Zborului-Ek-Stasă Atotunificatoare, întru Cele Trei Tărâmuri. Care, la rândul lui (Zborul), este simbolul atotcunoaşterii şi al atoate-împlinirii, al zenitului nuntit cu nadirul, al Yang-ului recontopit cu Yin-ul, întru androginitate, al Cheii de Boltă Alchimice, Reaflate de

Hristos - al relaxării/HORĂ-Ieşită-din-Oră, întru contemplarea arheilor demiurgiei originare: „*Piatra boltă-frunte/ Oglindă de Munte/ Piatra-Slavei punte.// EA, piatra iubirii / EL, Apa-mplinirii/ Piatra rezidirii// Miresele-Mirii./ Miresele-Mirii.// Piatra-ngândurată/ Hermeneia-Roată/ Ora – orele/ Hora-Horele./ Pasăre/ Măiastră/ Din sorgintea Noastră*" (cf. **Pasărea Măiastră**). Foarte rar ne-a fost dat să citim, în ultimii ani, texte la fel de solid concentrate, întru semantici pluridimensional deschise şi revelate, precum este cartea de faţă. Da, Cartea **ELENEI DANIELA RUJOIU** este una dintre aceste excepţii. A nu se trece, cu nepăsare şi indiferenţă, peste un astfel de univers poetic (în care Atlasul Martirico-Ascendent şi Prometeul Martirico-Descendent îşi unesc vizionarismul, soteriologicul şi vaticinarul cu HRISTOS – iar Eminescu şi Brâncuşi devin veritabile Călăuze Danteşti, în Hermeneia Verbului Înfiinţător!), cu valenţe soteriologice atât de generos oferite, spre abluţie, ochilor noştri de muritori! Să citim Cartea, spre a ne mântui „*soartea*", spre a întrevedea (dimpreună, întru euharistie!) extragerea corporalului-teluricului, înspre „***lumina lină***" a Revelaţiei Informalului-Noncontradictorialului Paradisiac!

Zoon politikon, zoon erotikon?*
Meridiane POLEMOS - Conexiuni Revista AGERO Stuttgart
Lucian HETCO, Germania
DETERMINISMUL MORALEI sau „Leit-Moral"

Mă întorc la atributele moralei pe care le-am abordat în recentul meu volum de eseuri şi interviuri „Criză şi morală", în curs de apariţie la Editura „Kartha Graphica", Ploieşti, 2009 şi asupra căruia s-a revenit cu bunăvoinţă, pentru cititorul avizat, completându-se mesajul iniţial al cărţii (Dl. Corneliu Leu) cu un nou termen, acela de „meritocraţie", pentru care adresez mulţumiri. Meritocraţia, un alt atribut al moralei, are ca fundament „meritele"

personale, sociale, economice, juridice şi în cele din urmă civice, însemnând evident recunoaşterea unei/unor calităţi individuale de către societate şi de către mediile sale complexe. Deşi inventat pe la sfârşitul anilor ’50 de către Michael Young, conceptul de meritocraţie îşi poate dovedi eficienţa şi utilitatea. Dacă este implementat în mod corect şi inteligent, sistemul meritocraţiei poate da naştere unor personalităţi în care societatea poate avea deplină încredere. În dezvoltarea durabilă a unei societăţi este nevoie în primul rând de un sistem economico-social şi juridic acceptat de majoritate, ca fiind rodul profesionalismului, al demnităţii, corectitudinii, consecvenţei, într-un cuvânt al meritocraţiei, ca atribut al moralei. Nemţii, prin filozofii lor, foloseau sufixul „leit“, ce provine din „leiten”, adică „a conduce“, ceea ce denotă o determinare ori o (re)direcţionare oferită de o instanţă culturală sau morală superioară, prin acceptarea sa generală acolo unde există o majoritate. Tot ei vorbesc deseori şi despre „Leit-Kultur“, cultura ca factor determinant, dar care la rândul său poate fi acceptată sau nu, şi „Leit-Moral“ sau morala definitorie. Să ne oprim aici şi să extrapolăm noţiunea de „Leit-Kultur“, adică arta sau cultura conducerii, ca să oferim cititorului cadrul motivant/adecvat de percepţie. Atunci când vorbesc despre conducere, nu mă refer direct la conducerea autoritară (ori cea despotică), cunoscută de noi, românii, în decursul secolului trecut şi care s-a practicat cu nonşalanţa cunoscută până la exces, ci mă refer la modul de conducere bazat pe un management modern, pe cunoaştere, experienţă politică, economică şi socială. Fiindcă politica unui stat, indiferent de culoarea guvernantului, trebuie în primul rând să fie făcută pentru popor, nu împotriva sa şi, în mod special, din perspectivă înnoitoare. Evident, un popor al cărui nivel de trai scade are conducători politici şi economici din rândul diletanţilor. Din păcate se înmulţeşte numărul societăţilor falimentare spre care ne îndreptăm în mare parte şi noi. Atitudinea civică a membrilor

societăţii trebuie să sancţioneze falsele elite politice, acestea trebuie să îşi asume răspunderea pentru eşecurile cauzate de incompetenţă şi să părăsească guvernul, senatul, conducerea firmei ori a băncii. Aceste personaje cu restanţe la capitolul conducere şi management să fie discreditate pe viaţă, fără a mai beneficia de posibilitatea de a ne „ferici" în mod repetat cu abuzuri, cu incompetenţă şi cu practici neadecvate momentului istoric în care ne aflăm. Însăşi noţiunea de „Putere" la români este înţeleasă în mod special printr-o autoritate excesivă, ori represiune drastică până la abuz, alteori şi prin persuasiune. S-a creat dincolo de cadrul statal constituţional şi legal, un cadru secundar al ilicitului, de unde se acţionează cu tupeu şi chiar în văzul lumii, ca o nouă modalitate de constrângere, pentru impunerea intereselor personale. Acest cadru secund este dominat şi ţine de exponenţii Puterii (care se află de regulă în culise), este acceptat tacit de către o societate imorală (din păcate) ca o a doua pârghie represivă a Puterii. Deciziile ilegale capătă astfel o notă de legalitate, instituţionalizând de fapt corupţia ca mod curent de rezolvare a incidentelor decizionale. Puterea valahă în diversitatea ei, legală şi ilegală, aşa cum este percepută şi înfăţişată mai sus, este mai înainte de toate represivă şi va provoca o teamă continuă de reacţie împotriva ei. Spun aceasta, deoarece Puterea este oglinda experienţelor noastre istorice şi mă refer în context la abuzurile aserviţilor şi lingăilor domnitori valahi numiţi de Înalta Poartă (osmanlâie). Din păcate, la ora actuală, ne lipsesc haiducii, că de mişei şi de case de nebuni, vorba poetului, nu ducem lipsă! V-aţi pus vreodată problema, dragi cititori, de ce haiducii, la noi, dar şi la alte popoare, devin eroi naţionali post-mortem? Răspunsul este simplu: fiindcă aceştia combăteau Puterea, dar din păcate nu o înlăturau. Avem de-a face cu o situaţie pe care occidentalii ar califica-o drept anomalie, pentru că la noi, metodele aplicate secole de-a rândul de Înalta Poartă au provocat adânci sechele în sufletul românesc, în

special în vechiul regat. Ele sunt deja înrădăcinate şi fac parte din codul politic şi istoric naţional. Pentru noi, românii, oriunde am trăi acum, chiar un despot luminat (de care totuşi nu am avut parte vreodată) ar fi mai uşor de acceptat, decât un democrat convins sau autentic, în care nu vom avea, în virtutea experienţelor noastre istorice, deloc sau doar puţină încredere, chiar dacă este ales prin majoritate de voturi. Puterea înseamnă de fapt competenţă, tenacitate, promovarea idealurilor economice, sociale şi în toate pe cele patriotice. Autoritatea supremă la români este prin definiţia sa istorică şi psihologică un personaj corupt în sine (altfel n-ar putea ajunge acolo unde a ajuns), este un şmecher de proporţii, pe alocuri, în funcţie de situaţie, bădăran, tras la trei inele, fiindcă altfel n-ar putea ţine frâiele în mână (la trasul sforilor). În cele din urmă această autoritate falsă se înconjoară de acoliţii săi prin nepotism, prin mită ori prin numirea în posturile cheie a acelor personaje ce vor susţine Puterea Sa, în special din interese care ţin de asigurarea rangului social. Un om cinstit, un filozof, un istoric, un demnitar onest ori o personalitate culturală de prim rang nu va avea posibilitatea să decidă soarta unei naţiuni, fiindcă nu va fi ales, ci va fi exclus din start din selecţia politică. O dată, fiindcă nu îşi va dori de la sine să fie amestecat în ciorba cu mătrăgună a războinicilor politicieni români; doi: posedând atributele moralei superioare, omul moral se va poziţiona în idealismul său deasupra dezideratelor economice ale politicianului lipsit de scrupule; trei: îi va lipsi curajul şi capacitatea de a se aventura, evident fără şanse de izbândă, pentru că îi vor lipsi din start aliaţii, înconjurat fiind de duşmani autentici, unşi cu toate alifiile. De aceea, este nevoie actualmente de integrarea în psihologia poporului român a noţiunii de „Leit-Moral“, în acceptul său german, adică a moralei definitorii-principiu de bază şi parte integrantă a conceptului de morală colectivă, care trebuie acceptată şi apărată de legiuitor la nivel naţional. Instituţiile noastre de învăţământ, de sănătate şi cele

sociale sunt la ora actuală pe măsura moralei noastre, a deciziilor politice şi sociale pe care le-am acceptat şi pentru care suntem răspunzători, ca naţiune. Căci dacă României îi merge greu (şi îi merge greu!), atunci trebuie să acceptăm ideea că vina eşecului instituţiilor noastre este în cele din urmă o vină colectivă, prin faptul că personalităţile de excepţie, chiar dacă nu lipsesc cu desăvârşire, sunt eliminate rapid din cursa posturilor! Aşa de dureros cum sună, laşitatea, delăsarea, lipsa de iniţiativă, lipsa curajului social sunt contrare principiilor moralei de bază, aceasta presupunând demnitatea, atitudinea socială şi civică. Nu ne putem permite din punct de vedere economic încă o revoluţie à la Decembrie 1989 şi nici n-ar avea sens să ne mai batem capul cu ultima răbufnire greu de întrecut în dramatismul său, dar ne putem permite cu siguranţă şi ar fi augurală o revoluţie în gândire! Trebuie să anticipăm de acum înainte practic ori pragmatic, singuri, orientaţi spre succesul general al societăţii. Mai înainte de toate avem nevoie de succes economic rapid la nivel naţional, ceea ce înseamnă că avem nevoie nu doar de sporuri economice, ce nu se regăsesc din păcate în buzunarul cetăţeanului, îndemnat astfel indirect la emigraţie - ci avem nevoie de putere de cumpărare, de demnitatea cumpărătorului, de bunăstarea personală şi a familiei, avem nevoie de locuri de muncă în România, şi nu de impozite mari ce se pierd în subteran. Avem nevoie de banii din munca noastră, nu de cei ce vin din credite străine. De aceea, a conduce la acest moment istoric România este enorm de greu, pentru faptul că mentalitatea politică obligă la o ceartă naţională, perversă şi revanşistă, cu lovituri sub centură. Românii nu au şansa, pare-se, de a promova curând personalităţi de marcă în propria ogradă; şi, dacă o fac, atunci aceştia sunt destinaţi încă din faşă eşafodului politic, de îndată ce vor încerca să se afirme. Căci vigilenţa Puterii este absolută şi indiscutabilă. Este posibil însă ca românii să înceapă să se mai uite şi peste „gard“, să se dumirească dacă vor

mai avea pe ici, pe colo parte de personalităţi printre românii emigraţi, încă dispuşi a mai pune umărul la o societate care se îndreaptă, evident, în mod razant, spre faliment. Poate că nu ne-ar strica şi nouă o nouă eră Meiji, un reînceput ca la japonezi, la finele secolului XIX, pentru a putea trimite cele mai bune capete în străinătate, acolo unde democraţiile nu au falimentat tocmai pentru că economia este puternică; nu pentru a rămâne acolo, ci pentru a se forma la şcoala democraţiei şi economiei reale, de a se integra ca „trainees“ în posturile politice şi economice de anvergură, pentru a înlocui deficitele pe care le avem ca naţiune la capitolul morală. Ceea ce mă nelinişteşte constant este practica instaurată şi asupra căreia este dureros să revii de fiecare dată. Cred, de aceea, că avem nevoie şi noi, românii, de un Code of Conduct, ce nu se cere a fi ancorat neapărat în cotidian prin constituţie, ci prin adopţie, ca normă a moralei, şi înţeles până şi de către cel mai banal personaj de pe stradă, printr-o campanie de proporţii în mediile de informare. „Fii cinstit!” ar putea fi un slogan cu care s-ar putea începe schimbarea în bine. De aici s-ar putea derula orice scenariu pozitiv, căci în rău nu prea mai avem ce schimba, doar dacă nu persistăm în atitudinea civică anti-protestatară, care nu ne face cinste. Ne lipseşte, am mai spus-o nu o dată, o cultură generală a protestului la nivel naţional, nu numai la nivelul elitelor, ci mai ales la nivelul cetăţeanului de rând. Poate că este nevoie de un fel de protest paşnic, după modelul lui Gandhi, prin renunţarea totală a alegătorului de a vota ori prin sancţionarea publică, eficientă şi consecventă a celor mai mari escroci naţionali, pe care îi ştim deja şi care, în virtutea metodelor uzitate, scapă de fiecare dată basma curată. Pentru cei de acasă, ce n-au apucat să imigreze din motive financiare, este nevoie de o infuzie de mentalitate în deznădejdea lor, de o nouă calitate a vieţii civice, venite şi de la cei ce au trăit câţiva ani elocvenţi în afara ţării şi au rămas români în suflet. Cu adevărat se poate şi

altfel. Amintesc unora dintre compatrioţii mei că principiul reuşitei personale este foarte simplu: munca şi corectitudinea stau la baza succesului personal şi tot aceste principii vor sta în cele din urmă şi la baza succesului colectiv, un fapt lesne de înţeles şi de aceea simplu de acceptat, dar, din păcate, greu de asimilat de către personajul imoral. Altfel spus, o refulare, o reaşezare pe etajeră nu este comodă, nu cere doar efort fizic, ci în mare măsură o depăşire dificilă a propriei stări de sine. Din păcate, românul gândeşte altfel faţă de cetăţeanul din naţiunile cu adevărat bogate! Occidentul a muncit de-a lungul mai multor generaţii pentru a ajunge la bunăstarea de astăzi. Şi s-a muncit nu doar sub aspect economic, ci mai ales, s-a muncit la capitolul OM şi MORALĂ. E necesar, aşadar, să ne revizuim atitudinea, fiindcă supravieţuirea biologică nu este singura coordonată a individului într-o societate democratică, omul va avea întotdeauna nevoie de familie, de recunoaştere civică ori profesională, de cultură, de demnitate şi de hrană spirituală. Supravieţuirea individului face parte din morala unei societăţi, ea este atributul elementar ce trebuie asigurat fiecăruia! De aceea societatea trebuie să ofere individului mai întâi siguranţă, aşa cum intră în definiţia unui stat de drept. Demnitatea celor mulţi şi suferinzi s-a estompat enorm în ultimele decenii, au fost jertfite nu doar generaţii de pensionari, ci şi generaţii întregi de tineri. Să nu căutăm, aşadar, vinovaţii numai între politicieni, ci neapărat şi printre noi. „Fii cinstit!“ şi vom începe un drum nou, iar lucrurile se vor arăta cu siguranţă pe viitor mai bune, mai stabile, mai clare şi în cele din urmă la un nivel superior al socialului. Nu numai pentru noi, dar mai ales pentru copiii noştri.

Aviz bigoţilor, nu numai Dumnezeu dă, ci mai ales, Omul face!*** (supratitlu - e evu).**

Corneliu FLOREA, Canada: STAN-PĂPUŞA SECUILOR

Dacă un secui oarecare defilează numai cu ce vrea el din istoria lor, treacă meargă, dacă un ardelean român face acelaşi lucru, are şi el dreptul. Dar, un profesor de istorie, mai ales bucureştean sau budapestan, nu are dreptul să fie avocatul unei părţi, când dă lecţii de istorie studenţilor.

De 25 de ani, oportuniştii puterii de la Bucureşti şi-au făcut din UDMR şi anexele lui o adevărată gardă pretoriană care o menţine la putere prin voturile ei. Numai că voturile udemeriştilor se plătesc cu un preţ foarte scump, ascuns românilor prin acorduri secrete prin care ungurii sunt scutiţi de-a respecta Constituţia României şi pot să-i dispreţuiască pe românii după bunul lor plac. Aşa se face că, în fiecare an, în luna Martie, lumea românească nu are linişte din pricina manifestărilor iredentiste tot mai zgomotoase, pretenţioase şi anti româneşti. Odată ce Victor Ponta, care şi-a început cariera politică în Jardin des Tuileries, a reprimit la guvernare UDMR-ul, în baza unui protocol secret, la Târgul Mureş a şi început o manifestare iredentistă fără aprobare, cu lozinci antistatale, jigniri la adresa românilor, îmbrânceli. Totul a pornit de la **Monumentul Martirilor Secui** unde secuii, de multă vreme ungurizaţi şi manipulaţi, acum şi de Viktor Orban de la Budapesta, s-au adunat să comemoreze martirii secui. Pe locul acestui monument, la 10 Martie 1854, au fost spânzuraţi **trei secui** condamnaţi la moarte de către Curtea Marţială din Târgu Mureş pentru că au fost găsiţi vinovaţi de iniţierea şi formarea unei conjuraţii **împotriva ordinii habsburgice,** stăpânitoare în acea vreme în Transilvania. Pentru aceşti trei secui, în vremea Austro-Ungariei, s-a ridicat un monument. Frumos din partea secuilor şi ar trebui să luăm exemplu, să ridicăm şi noi monumente trainice, peste secole, acolo unde, cu adevărat, au fost martirizaţi românii ardeleni fără judecată, doar pentru că erau români.

După Unirea cea Firească a Românilor, secuii au fost liberi să vină la acest monument pentru servicii religioase, comemorări, reculegeri. Dar, din Martie 1990, odată cu izbucnirea segregaţiei şi-a iredentismului la Târgul Mureş, au început să apară adunări la acest monument ca pretext de manifestări şovine, agresive la ordinea statului român. Anul acesta, la a 160-a aniversare a martirilor secui, datorită evenimentelor agresive din anii trecuţi, a fost aprobată adunarea de reculegere, serviciu religios şi discursuri politice numai la monument, fără manifestări stradale. Cu toate acestea, iredentiştii din nou au încălcat ordinea publică şi au transformat o comemorare zisă secuiească în bumerang împotriva statului unitar român, cerând autonomia unui aşa numit ***ţinut secuiesc.*** Acest „ţinut" este o găselniţă iredentistă-udemeristă pentru că la recensământul din 2002 s-au declarat secui sub o mie de persoane, deci atât cât abia pot forma **un sat secuiesc!** După adunare, adunaţii au plecat cu ***ţinutul secuiesc*** în gură la prefectura română, să ceară de-o autonomie, pe care Imperiul Habsburgic nu le-a recunoscut-o. Mai târziu, odată ce nenorocirea habsburgilor, adică compromisul austro-ungar, **Budapesta** prin legile ei şi reîmpărţirea administrativă a Transilvaniei **a desfiinţat scaunele secuieşti** şi i-a maghiarizat şi pe secui cu multă uşurinţă dată fiind înrudirea lor îndepărtată. De ce le trâmbiţează ungurii iredentişti românilor, de dimineaţa până seara, ***autonomia ţinutul secuiesc*** când, odată cu stăpânirea Transilvaniei de către Imperiul Habsburgic, ei nu au mai avut niciun fel de autonomie?!? Simplu, pentru că ştiu că românii nu-şi mai cunosc propria lor istorie de prin 1945, darămite pe cea a secuilor, aşa că iredentiştii-udemerişti îi pot prosti cum vor pe guvernanţii de la Bucureşti, lipsiţi de elementarele noţiuni istorice româneşti şi ungureşti.

De ce românii ardeleni trebuie să înghită aceste manifestări iredentiste despre ***ziua libertăţii secuieşti,*** când nu au atentat la libertatea lor niciodată, din contră, sunt dovezi, cu carul istoric, ale

atentatelor secuieşti şi ungureşti la ***olahok*** -adică românii ardeleni - începând de la **Unio Trium Nationum, din 1437?**!? Nu e momentul înşirării evenimentelor acum, dar e momentul să atragem atenţia istoricilor şi altor cărturari români, că trebuie să scrie **istoria secuilor şi ungurilor în Transilvania,** completă, documentată, adevărată!! Trebuie!! Citind despre evenimentul din 10 Martie 2014 de la Târgul Mureş, m-am afundat în lecturi de informaţii şi articole, până ce am dat peste un profesor universitar de istorie, **Valentin Stan**, bucureştean. Ce surpriză neplăcută, un individ cu personalitate şi raţionament curios din punct de vedere psihic. Pe blogul lui Dan Tanasă, i-am văzut pentru prima data fotografia sub titlul: „UN MAIMUŢOI. Profesorul Valentin Stan la universitatea de vară a extremiştilor maghiari". Nu mi s-a părut un maimuţoi, ci mai degrabă ***un şoricel ameţit între doi motani unguri***, care păreau în dilemă ce să facă cu amărâtul de şoricel bucureştean: *să-i mai dea palincă sau să-l dea pe labele pisoilor secui* - ***Tinerii Maghiari din Transilvania*** - *să se joace cu el de-a prinsul şoricelului de ceafă!* Se pare că până la urmă le-au făcut pe amândouă şi profesorul de istorie a făcut pe avocatul secuilor de mult maghiarizaţi. Reproduc din relatarea pe blogul Domnului Dan Tanasă: „***…domnul Stan a fost de acord cu primarul municipiului Miercurea Ciuc, Raduly Robert, cum că românii din zonele populate majoritar cu maghiari ar trebui să înveţe ungureşte****, şi şi-a argumentat poziţia prin aceea că şi în America, în primării, magazine, bănci, în general în spaţiile publice, dincolo de limba oficială, cetăţenii se pot exprima în limba lor maternă, pentru că sunt înţeleşi şi pentru că e normal acest lucru, ei fiind plătitori de taxe la stat".* Proastă alegere de avocat bucureştean au mai făcut *extremiştii maghiari cu domnul Stan!* La Bucureşti, găseau avocaţi excepţionali, care pe banii şi pălinca dată *pe domnul Stan*, ar fi dovedit că Ardealul nici nu era acolo până ce nu l-au adus hunii lui Attila şi ungurii arpadieni. Cât priveşte argumentul *domnului Stan*, e ilar ca

să nu zic altceva, până nu aflu în care parte a Americii locuieşte dânsul şi merge *în general în spaţiile publice* şi vorbeşte româneşte fiindcă plăteşte taxe! *Doamne, Dumnezeule, tot mai mare descopăr că îţi e gradina, fă un strop de bine şi din nemărginita ta împărăţie zămisleşte o autonomie secuiească, adevărat secuiească, cu tot cu domnul Stan păpuşa lor.* În partea Americii de Nord în care trăiesc eu, toţi ungurii şi secuii au învăţat limba oficială, şi nu numai ei, noi toţi, cu toate că plătim taxe. Peste tot în lumea civilizată de astăzi cei ce vor să se simtă egali şi bine învaţă limba oficială a ţării în care locuiesc, numai în România iredentiştii şi *Stan păpuşa lor* răstoarnă ordinea firească. Apoi, am urmărit pe **Youtube,** un video-clip ***despre secuii „care nu există"*** în care domnul Stan, timp de 12 minute, vrea să lase impresia de mare profesor de istorie, dar ne face impresia unui clovn eratic ce se agită dezordonat între un laptop şi ecranul unui TV, să ne demonstreze de ce secuii au dreptul la autonomie. Cu un limbaj sub orice critică (*trebuie să fim academici, băi… să vă arăt eu vouă… băi adevăraţilor… aoleu, măi)* începe să ridiculizeze pe Vaida Voievod şi Iuliu Maniu pentru că au semnat un tratat cu ungurii pe care nu l-au respectat. Nu foloseşte un limbaj de amfiteatru, academic de care pomenea, ci limbajul de bălăcărire tipic indivizilor de mahala ce urăsc din răutate, ignoranţă sau pe bani să facă aşa ceva. **Articolul 11 din Tratatul Minorităţilor -1919,** pe care-l foloseşte de ciomag să le dea în cap celor două mari personalităţi istorice ardelene, este următorul: **„România consimte să acorde, sub controlul statului român, comunităţilor secuilor şi saşilor, în Transilvania, autonomie locală, în ce priveşte chestiunile religioase şi şcolare"** Drept! Şi l-au respectat; nu s-a atins de şcoala lor sau biserică. În administraţia şi justiţia română au avut translatori, proprietatea le-a fost respectată, ba mai mult, au beneficiat egal de împroprietăririle din 1920 la fel ca toţi cetăţenii români, drepturi de care ungurii nu amintesc niciodată. Să comentăm. **UNU,** de ce nu sunt plângeri şi

proteste şi din partea comunităţi săseşti? Simplu, pentru că şi-au văzut corect de treburile lor iar statul român nu s-a amestecat în şcoala lor, religia lor, cultura lor. Autonomia lor locală a decurs de la sine. Şi, în special pentru domnul Stan, saşii au învăţat limba oficială a statului. **DOI,** autonomia locală nu însemna una teritorială cum o pretind secuii maghiarizaţi de astăzi cu bariere şi poliţie proprie, cu steaguri şi purificare etnică intensivă. **TREI**, domnul Stan păpuşă dacă ar fi fost corect, trebuia să le citească prietenilor de la Tuşnad şi ce a semnat Albert Apponyi la Trianon în 1920, obligaţiile asumate de statul ungar faţă de minorităţile de la ei, pe care le-au maghiarizat agresiv. **PATRU,** în curriculum vitae pe care l-a afişat, vrea să scoată în evidenţă ce ***specialist în problemele minorităţilor*** este. Felicitări şi explicaţi-ne cum se face ca de la Trianon şi până acum, în Ungaria de la aproape o jumătate de milion de români, mai au curajul să se declare români doar câteva mii, dar nu au curajul să vorbească româneşte pe stradă şi să nu uite să numere steagurile româneşti în fostele comunităţi româneşti. **CINCI,** afară de-a merge la Tuşnad, la manipulare cu pălincă, luaţi un felinar în mână şi umblaţi în cele două judeţe cu secui ungurizaţi intensiv din 1876, încercând să găsiţi şi un secui românizat prin constrângere, şi veniţi cu el la TV, să vedem şi noi excepţia! Sunteţi un trepăduş cu cravată şi laptop, în care nu ar fi rău să căutaţi şi ce a semnat Ungaria la Trianon în 1920 şi să le citiţi prietenilor de la universitatea de vară de la Tuşnad, să vedeţi cum vă iau pălinca de la gură. Folosind foarte des expresia ***„să fie foarte clar pentru toată lumea”*** ar fi trebuit să ştiţi ce fel de oameni o folosesc şi să vă feriţi de ea. Mai ales că nu clarificaţi nimic, doar alegeţi ce le convine secuilor ungurizaţi pe care nu scăpaţi ocazia, de ecran sau pupitru, de a-i felicita ce oamenii deosebit sunt. Din nou, vedem că doar răsfoiţi prin istorie căutând ce demnitate şi curaj au avut aceşti veşnici ***mercenarii ai estului*** şi rupeţi din istoria noastră paginile ce atestă ura lor faţă de **olah** şi atrocităţile lor împotriva românilor

ardeleni. Să ne limităm, acum, doar la câteva fapte de la **1848 – 1849, 1940 – 1944** şi la **Decembrie 1989** în **„ţinutul secuiesc"** văzut prin fotografiile de la morgă ale **Maiorului Agache Aurel.** Sunt viteji, plini de demnitate şi democraţie barbară secuii ungurizaţi, să scoată castanele din foc pentru Budapesta iredentistă. Tot în Secolul XX, a fost şi **Dictatul de la Viena,** prin care Nord-Vestul Ardealului, cu populaţie română majoritară, a trecut sub stăpânirea statului ungar. Pentru a intra în vigoare ***„arbitrajul",*** statul ungar a trebuit să semneze, prin Istvan Csaky, un **PREAMBUL cu şapte puncte**. Mă întreb dacă Stan păpuşa secuilor l-a citit şi a înţeles ceva? Îi sugerez, când mai merge la universitatea de vară de la Tuşnad şi îl pun „secuii" în prezidiu, să le citească acest preambul, să-i bălăcărească şi pe secuii ungurizaţi cum a făcut-o cu Vaida Voievod şi Iuliu Maniu, citindu-le punctul 5: **Guvernul regal ungar îşi ia obligaţia solemnă ca persoanele care pe baza acestui arbitraj câştigă cetăţenia ungară însă aparţin poporului român, să fie consideraţi egali în fiecare caz cu ceilalţi cetăţeni unguri…**

Să fie foarte clar pentru toată lumea, cum zice domnul Stan, ungurii nu au respectat **punctul 5**, nici solemn, nici conform semnăturii ci, din contră, odată ajunşi în Ardealul românesc s-au comportat ca nişte barbari. Documentaţi-le cu lucrarea istorică: **Teroarea horthysto-fascistă în Nord-Vestul României. Septembrie 1940-octombrie 1944.** Şi veţi vedea cu ce picioare în cur vă veţi rostogoli pe scări în jos, afară din universitatea democraţiei ungureşti de la Tuşnad. Vă doresc succes şi sper ca salvarea lui Raed Arafat să vină repede!! *Şi dacă nu suportaţi secţia de tratament intensiv al spitalului secuiesc în care ajungeţi,* citiţi **punctul 3 al Preambului de la Viena**, în care se stipulează că românii care locuiesc în regiunea despărţită de România **pot cere cetăţenie română,** după care urmează: **Persoanele care fac uz de acest drept, vor părăsi regiunea statului ungar într-un termen de un an.** *Asta da democraţie ungurească, citiţi-o cu voce tare şi veţi vedea cum*

sunteţi deconectat de la life support. Încă un fapt important, **esenţial,** din vremea aşa zisei ***revoluţii maghiare 1848-1849:*** **Avram Iancu** cu legiunile sale nu s-a dus în secuime pentru vreun **genocid al secuilor,** pe care fals îl susţine Csibi Barna*,* **ci secuii au năvălit în Munţii Apuseni**, la Abrud, în timpul tratativelor de pace, când era hotărâtă de ambele părţi încetarea focului şi s-au dedat la atrocităţi abominabile. Abia peste două zile a sosit Avram Iancu şi i-a învins pe secui. Csibi Barna are dreptate când spune că românii nu-şi cunosc istoria, mai ales guvernanţii şi profesorii universitari de istorie, pentru că **nu au contracarat marele lui fals**, din contră, Stan păpuşa secuilor le dă apă la moară cu vitejia, demnitatea şi drepturile lor. El şi Lucian Boia, alt ungarofil, au luat-o pe urmele lui Mihail Roller, distorsionându-ne istoria noastră. Au prins un rost la Budapesta.

Nano pamflet de noaptea Limbii Române. „Taie popa limba”!

Se recurge la acealeaşi - alte clişee, „galaxic”-agonice-Gutenberg... prin noile calendare caleidoscopite... şi agravant e că se exportă, ca să se prăsească-fără pălăriile diacriticii, ciupercăria patibularilor neo-mensh-ului, recte „omului de tip nou”, cu etc etc. Gura pacatiuşului alex. Ştephănescu - via al. piru and rotaru... - profeţea nu demult dispariţia limbii române... şi să vezi ce surescitaţi - urzicaţi - furrioso, fac vogă prin jdemiile de „online” în akasha-googăl-shambala, cerşind pe la târguri de carte multilingue-multiculturnice-multi-tsumanice, de la „bunget” sau mecenaţii mascaţi sau fără mască, (Breban zice „masca sunt eu!”), money pe chestia asta! Majoritatea „directorilor de conştiinţe”, schizo-longevivi, recondiţionază grotesc ceea ce Nicolae Coande scria recent în „Confesiuni”: „limbajul militanţilor totalitari este sărăcit până la inepţie de formulările şefilor ideologici, maeştri ai unei limbi efasate care

foloseşte „cuvinte de semnalizare ca alegorii şi ameninţări ale puterii”... „În fapt lingviştii sovietici, (precum N. I. Marr) prelevau dispariţia limbii care constrângea proletariatul (procletariatul!) la umilinţa de a o vorbi...” O amăgire stupidă e depravarea contristă pervers-arogantă a aşa-ziselor violenţe de limbaj - cu scop post-postmodernist - de a recicla resturile din hidoasa „groapă cumună a... antimetafiziţii”, aia săpată în anii ’80-2000 de genialoizii idolatrizaţi de elita-discipolilor... şi văruirea mormintelor numite dicţionare, locale dar inclusiv unele kakademice. După Cioran, tratatele de descompunere au băltit în aval de culmile surpate, într-un jalnic sindrom al aplatizării, cum zice I. P. Tatomirescu. S-ar potrivi zicerea „popincurişti”! Disperarea mulţimilor lui Gustave le Bon, face dinamica gheroismelor ce precipită întunecimile minţilor. Licenţele acestora le parafează, determinându-le! - homo emanatus, exterminator suicidarian... Oximoronicul - cu duioasele stihuri şi semne din Cimitirul Vesel de la Săpânţa, ale „navilor” (via Rousseau Vameşul ş.c.) - rămâne vag consolatoarea atitudine spre a reţine ceva din Demnitatea de a vorvi-te exprima, scrie, necum şamanicul tontoroi al limbuţilor. În Dacia, după retragerea Aureliană şi venirile slavilor ş.c.l., „a doua creştinare a poporului autohton” (V. Kernbach) se făcu prin chirilie icoane şi înscrisuri, iar dacă preoţii refuzau a „boscorodi”, li se tăia LIMBA! De unde zicerea poporană „taie popa limba”...

Eugen Evu, 1 april 2014

Imago pamflet cu patru traiani şi „Muşcarea" Populară neuwropeană

VS

Colage rujeolic-euristic hermeneia

Textele, discursurile eruptive, sunt ca po-jarurile* damele, vai, au stigma numitului „simptom al uterului supărat", cum dixit Lucian Hetco. * Boale fac arta de acest tip nihilo-oniro-avataric?* Tudor Opriş le numi „arte vaginale", e drept, cam oximoronic* Violenţa de limbaj, subcurentele, şi ele eruptive, din bazinele memoriei cu ...cianură* Delte necolmatate ale bazinelor abandonate în „memoria" undergraund, în barajele sparte ale „memoriei colective"* Dulcegăriile, desuetismul abulic, somnambulesc,-burlesc*afinităţi surogat-elective, zâmbre reci, zâmbre fierbinţi, ofuscate, refuelnice, vampiric-energetice* gena tartară, cerno-bâlea-lac..* Dracul lui Baudelaire, din prefaţa la Florile Răului, tu, cetitor făţarnic, tu, semenul meu, frate!* Luminile lui Iov, de la Beznea şi

Trăznea* Depozitele tenebroase ale totalitarismelor* Actanţi – mercenari, torţionari şi curve asexuate* Precum în scrib, aşa şi în textele sale* Marian Boboc zise despre ele că sunt „singura putere în pat”* babele terifiate de subcorticalul complex de castrare* Neo-cortexul vs. subliminalul, scripta-fripta schizoizilor genialoizi, cum dixit Mircea Dinescu* Sintagma oribilă: Femeia de serviciu, servitoarea şi sceretara (pe sub masa şefului) – şi iconeria Păpuşii Barbie* Realul substituit în iraţional, delirant* celulele Stem ale femeii-de-serviciu, teroarea incestului cu incubul, ca la Nora Iuga* Şi toate astea, aserţiuni ale... alungării din rai, în extramurrosul numitei Lilith, cu pântecul ei în mitul antebiblic, al lui Anu.* S-a dus vremea şteampurilor, autul se extrage acum din laboratoarele uro-poetice, din pietrele cu conţinut de volfram, vanadiu, iridium, uraniu, plumb, firişoare de aur bolnav...* Pas de pricepe, Umberto Eco şi Da Vinci..

Geniul românesc: DUMITRU CONSTANTIN DULCAN

„Viaţa noastră pe pământ este doar o mică parte din ceea ce avem de trăit.”

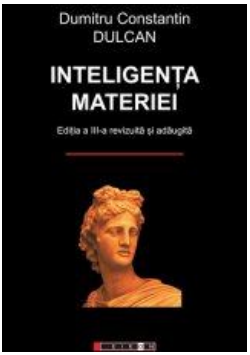

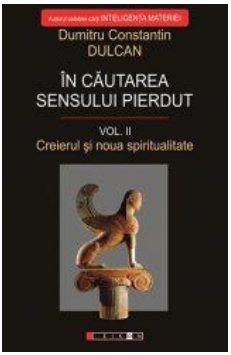

Este medic neurolog şi psihiatru, cercetător în domeniul conştiinţei, o fire curioasă şi temerară, ce a îndrăznit să caute răspunsuri despre om în teritorii ale cunoaşterii încă neexplorate. Distinse cu premii şi declarate bestsellers, cărţile domniei sale au schimbat viziunea ştiută despre univers, punând pe gânduri o întreagă comunitate ştiinţifică. Cea mai recentă apariţie, „Mintea de dincolo”, nu e doar rodul unor lecturi extrem de vaste, ci şi expresia unei inteligenţe ieşite din comun, ce a reuşit performanţa absolut originală de a pune cap la cap concluziile fizicii cuantice, ale psihologiei transpersonale şi ale ştiinţelor neurocognitive, cu experienţele religioase şi ale morţii clinice, pentru a ne oferi o descriere cât mai aproape de realitate a lumii de dincolo. Un demers impresionant, ce reafirmă originea noastră divină şi importanţa de a trăi după legi spirituale.

„**Moartea clinică este o trecere între două lumi**."

Rep.: *Domnule Constantin Dulcan, tocmai a ieşit de sub tipar cartea dvs. cea mai recentă, care adună şi sintetizează studii şi mărturii ale experienţei morţii clinice. De ce aţi ales tocmai acest subiect? Poate experienţa morţii clinice să dezlege unele mistere ale existenţei umane?*

- Nimic din ce am scris până acum n-a fost premeditat. M-a mobilizat de fiecare dată curiozitatea de a şti ce este dincolo de noi. Aş putea spune că, scriind, mi-am răspuns singur la multe întrebări. Am scris întâi „Inteligenţa materiei", pentru că am vrut să argumentez ştiinţific intuiţia că în spatele tuturor lucrurilor se află o Raţiune universală care ordonează şi coordonează totul. Şi că această Raţiune e Dumnezeu. Dacă Dumnezeu există, atunci şi noi, oamenii, trebuie să avem un sens. Cea de-a doua carte, „În căutarea sensului pierdut", a fost motivată de faptul că lumea actuală se înscrie din punct de vedere moral pe o curbă descendentă. Am pierdut legătura cu Sursa şi am uitat de ce suntem aici. Singuri, fără o busolă spirituală, am alunecat în marele impas moral, social şi economic în care ne aflăm. Acum, ceea ce am încercat în cartea „Mintea de dincolo" a fost să arăt că experienţa morţii clinice vine să susţină cu argumente clare originea noastră spirituală - idee pentru care pledează descoperirile fizicii cuantice, religiile, psihologia transpersonală, ştiinţele neurocognitive şi nu numai acestea. Toate sursele discutate ne spun că viaţa noastră pe pământ e doar o mică parte din ceea ce avem de trăit, o lecţie pe care trebuie să ne-o însuşim pentru evoluţia noastră spirituală. Scriind această carte, simt că am încheiat un ciclu fundamental al adevărului despre noi. Suntem şi materie, suntem şi spirit, a reduce existenţa lumii doar la dimensiunea ei fizică înseamnă a ne întemeia viaţa pe un adevăr incomplet.

- Ce înseamnă concret, din punct de vedere medical, moartea clinică?

- Moartea clinică este acea experienţă în urma căreia individul traversează toate etapele morţii biologice, dar nu definitiv, fiindcă e resuscitat, readus la viaţă spontan sau prin intervenţie medicală, iar funcţiile sale vitale sunt reluate. Ce trăiesc aceste persoane în timpul morţii clinice e însă tulburător. Studiul experienţelor de moarte clinică demonstrează că există un tipar comun la toată lumea, indiferent de rasă, origine sau moment al istoriei.

- Sunt cunoscute cazurile celor care s-au reîntors la viaţă şi au avut, în timpul morţii clinice, o seamă de revelaţii. Ce „văd" de fapt aceste persoane?

- La început, chiar în momentul morţii, subiecţii sunt confuzi, nu înţeleg ce li se întâmplă. Durerea, în cazul celor foarte bolnavi, încetează brusc. Apoi conştientizează că au murit şi încep să-şi vadă din afara lor corpul bolnav, rănit sau abandonat. Se miră că nu pot fi văzuţi şi nu pot fi auziţi de nimeni; sunt uimiţi să-i audă pe cei din jur că-i declară morţi. Decorporalizaţi, îşi caută rudele, vor să le îmbrăţişeze, dar mâna lor trece prin corpul acestora fără să fie percepută. Într-un caz citat de Kenneth Ring, un soldat american mutilat în războiul din Vietnam, şi-a văzut corpul de deasupra sa. A văzut elicopterul american care l-a transportat la spital şi, spune el, „m-am întrebat unde sunt dus şi am zburat după el". Cei mai mulţi indivizi vorbesc apoi de imaginea unui tunel, prin care sunt obligaţi să treacă, singuri sau însoţiţi de ghizi - rude decedate sau îngeri. Este trecerea dintre două lumi, din lumea noastră fizică în lumea spiritelor, în lumea de dincolo.

- În cele mai multe cazuri, indivizii se întâlnesc cu o Fiinţă de Lumină. E chiar Dumnezeu?

- Dincolo de tunel, toţi martorii acestor experienţe văd o lumină vie, de o strălucire foarte intensă, care nu orbeşte totuşi. E o lumină feerică, învăluitoare şi caldă, ce oferă mângâiere şi bucurie. Cei care au trăit aceste experienţe spun că e Fiinţa Supremă, Iisus, Buddha sau Allah, în funcţie de apartenenţa religioasă a fiecăruia. O fiinţă pe care o descriu mai degrabă ca pe o impresie trăită, decât ca pe o figură concretă. Se şi spune că Dumnezeu este aşa cum şi-l imaginează fiecare dintre noi, dar în realitate nu este ca în niciuna din închipuirile noastre. Aşa cum mărturisesc cei care au experimentat moartea clinică, Dumnezeu îi întâmpină cu o iubire copleşitoare, o pace profundă şi o stare de beatitudine despre care toţi spun că nu au mai trăit-o niciodată. Nici urmă de Dumnezeul dur, ameninţător şi acuzator, cum e descris tradiţional.

- ...care în plus ne va supune la Judecata de Apoi.

- Există şi în mărturiile acestor oameni un soi de judecată. Este filmul vieţii pe care îl văd cei ajunşi în faţa Fiinţei de Lumină, un film panoramic cu amănunte în detaliu. Aceasta este, cred, expresia Judecăţii De Pe Urmă, cu care ne-au obişnuit religiile. Nu ne judecă nimeni, ne judecăm singuri, fiindcă, văzând acest film, trăim, în toată cruzimea sa, efectul acţiunilor noastre asupra altora. Dannion Brinkley, un caz celebru de moarte clinică, mercenar angajat în armată, mărturiseşte că a simţit durerea provocată de gloanţele trase pe front în soldaţii armatei inamice, dar şi durerea şi disperarea copiilor, mamelor şi soţiilor celor ucişi în timpul misiunilor lui. A mărturisit că a simţit inclusiv durerea propriului câine, pe care îl lovea, enervat că îi roade covorul. La filmul vieţii nu eşti, deci, un simplu spectator, ci trăieşti aievea durerea şi tristeţea pe care le-ai

produs altora, dar şi bucuria şi recunoştinţa celor pe care i-ai ajutat sau i-ai iubit.

- Există, deci, o plată în ceruri a tuturor faptelor noastre?

- Nu Dumnezeu ne pedepseşte, ne pedepsim singuri, aici, pe pământ. Există o lege cosmică, după care tot ce facem altora se repercutează asupra noastră, mai devreme sau mai târziu, prin boală, necazuri şi nefericire. Iadul e mai degrabă o stare de spirit, o stare a conştiinţei noastre încărcate de rele. Toţi cercetătorii acestor fenomene afirmă cu convingere că nu există dincolo o pedeapsă divină fără sfârşit, pentru nimeni.

- Să revenim la experienţa propriu-zisă a morţii clinice. Ce se întâmplă mai departe?

- După ce filmul vieţii îi face să înţeleagă unde au greşit şi unde au procedat corect, celor aflaţi în moarte clinică li se arată o barieră, o punte sau un râu, şi li se interzice să treacă. E semnul distinctiv dintre cele două lumi. „Nu este încă timpul" e ceea ce aud cei mai mulţi dintre ei. Altora li se spune, într-o formă sau alta, „Du-te înapoi şi spune lumii ce ai văzut". Toţi cei care au trecut prin aşa ceva spun deschis că nu mai au niciun fel de frică faţă de moarte. Pentru cei care trăiesc aceste experienţe e atât de covârşitor, încât rămân conştienţi şi după aceea de existenţa unei dimensiuni spirituale în univers, dedicându-se, pe mai departe, unei vieţi spirituale sau unei vieţi puse în slujba binelui.

„Nu creierul generează conştiinţa, ci conştiinţa are în primire un creier de care se foloseşte."

- Domnule Dulcan, vă provoc să discutăm şi din punct de vedere ştiinţific. Cum se împacă toate aceste descoperiri cu formaţia dvs. de medic neurolog?

- Tocmai pentru că sunt medic neurolog şi am studiat creierul pot să afirm cu tărie că mintea omenească nu se reduce la reacţiile biochimice care au loc în creier. S-au făcut măsurători ale momentului în care sunt activate diferite arii din creier şi ele demonstrează că aceste activări preced cu câteva miimi de secundă conştientizarea lor. Cu alte cuvinte, decizia de executare a unei mişcări pare a fi luată înainte de a fi informat creierul. Şi atunci, dacă iniţiativa creierului precede, oarecum, voinţa noastră de a acţiona, ne întrebăm firesc: gândim sau suntem gândiţi? Nu avem încă o teorie coerentă referitoare la conştiinţă. Experienţa morţii clinice pledează pentru independenţa conştiinţei faţă de creier. Nu creierul generează conştiinţa, aşa cum încă se crede la modul general, ci conştiinţa are în primire un creier, de care se foloseşte de-a lungul unei vieţi, pentru a se informa, a experimenta şi a evolua.

- S-a imputat acestor viziuni avute în timpul morţii clinice că ar fi rodul anestezicelor sub care se află majoritatea pacienţilor.

- Da, s-a adus argumentul că ar putea fi halucinaţii sau expresia unui creier în suferinţă, că ar fi rezultatul ischemiei sau al unor crize epileptice. Sunt doctor neurolog şi pot aduce oricând argumente medicale împotriva acestor ipoteze. Despre efectul anesteziculuinu poate fi vorba, căci sunt şi mulţi oameni care au avut aceste experienţe spontan, fără nicio influenţă chimică. Apoi, există oameni care şi-au dezvoltat capacitatea de a călători extracorporal, ei sunt cât se poate de lucizi şi de sănătoşi, iar mărturiile lor se mulează perfect pe viziunile celor care au trăit o moarte clinică. Nu

e vorba de nicio influenţă exterioară. E pur şi simplu o altă stare a creierului, pe care, vrea-nu vrea, ştiinţa va trebui să o accepte. Există studii făcute pe sute de oameni, de vârstă, sex, religie şi provenienţă diferite. Viziunile lor sunt asemănătoare, fie că e vorba de Sfânta Tereza de Avila, de Platon sau de persoane din zilele noastre.

- Aduce studiul morţii clinice argumente concrete în favoarea realităţii lumii de dincolo?

- Unul din cele mai puternice argumente este faptul că în timpul morţii clinice, nevăzătorii din naştere văd prima oară ce se întâmplă în jur. Ei văd cu ochii spiritului, ai corpului de energie. Este o dovadă că nu avem doar corp fizic, ci şi corp subtil, care este însoţit de o conştiinţă detaşată de creierul nostru anatomic şi care are o altă percepţie asupra timpului şi a spaţiului. Experienţa este a acestei conştiinţe, nu a creierului. Vederea se face într-un unghi de 360 de grade şi poate explora instantaneu la orice distanţă. Această vedere panoramică apare nu numai la cei care au o moarte clinică, ci şi în stările de extaz mistic sau în experienţa unor maeştri spirituali ai Orientului. Un creier traumatizat poate genera, desigur, şi halucinaţii, dar ele n-au coerenţă, n-au logică. Tot ceea ce se petrece în experienţa morţii clinice are o coerenţă, un sens moral, o filosofie profundă, cu referire la viaţa persoanei implicate. În urma lor, învăţăm întotdeauna o lecţie. Un alt argument extrem de important este memoria noastră de dincolo. Filmul retrospectiv al vieţii, care li se prezintă tuturor celor care ajung dincolo, demonstrează că nimic nu se uită din ceea ce am trăit aici. Se reţin şi cele mai mici amănunte, pe care credeam că le-am uitat de mult, pe care şi le amintesc chiar şi indivizii bolnavi de Alzheimer. În timpul vieţii noastre, nu memoria se pierde, ci instrumentul de redare, neuronul se atrofiază. Memoria rămâne în câmpul conştiinţei, care se extinde dincolo de noi în acelaşi timp cu matricea corpului nostru subtil.

Argumente există cu duiumul, dar probabil cele mai puternice sunt mărturiile celor reîntorşi la viaţă.

- Din toate cazurile pe care le-aţi întâlnit şi studiat, care vi se pare cel mai spectaculos?

- Cred că cel mai impresionant este cazul Anitei Moorjani, pe care l-a şi relatat într-o carte autobiografică. Era de patru ani bolnavă de cancer limfatic când, intrată în comă profundă, terminală, începe să perceapă lumea dincolo de limitele obişnuite. Deşi are ochii închişi, fiindcă e supusă reanimării, îl vede pe fratele său în avionul cu care venea din India la Hong Kong, pentru a fi prezent la ultimele sale clipe de viaţă. Aude discuţiile între medici şi soţul său, deşi ele aveau loc pe un coridor îndepărtat. Şi nu doar că îi aude şi vede, dar le aude şi gândurile. Se eliberează din trupul fizic şi constată, cu uimire, că poate fi în mai multe locuri în acelaşi timp. Vede toate manevrele de reanimare pe care le fac medicii, înţelege disperarea soţului şi ar vrea să-i spună fratelui să nu se grăbească, fiindcă nu va muri până nu va veni. Însă nimeni nu o aude. După o vreme, ataşamentul ei faţă de oameni se estompează şi intră într-o lume minunată, guvernată de bucurie şi de iubire necondiţionată. Îşi revede tatăl, care murise cu zece ani înainte, cu care stă de vorbă şi care o anunţă că nu a venit încă timpul să rămână acolo. Îşi vede filmul vieţii şi înţelege misiunea pentru care a sosit pe pământ şi ceea ce mai are de făcut pentru a o împlini. Nu se bucură la gândul revenirii în corpul bolnav, dar înţelege că trebuie să se întoarcă să transmită lumii un mesaj. La ieşirea din comă, le zâmbeşte medicilor şi le spune că a fost vindecată şi va trăi. Nimeni n-o ia în serios. Şi totuşi, peste câteva zile, la analizele efectuate, medicii constată semne certe de vindecare. Însă Anita Moorjani a mai spus ceva în cartea ei autobiografică, şi anume că, în spaţiul de dincolo,

în timpul filmului panoramic, i s-au revelat şi vieţile pe care le-a avut până atunci.

„**Suntem cu adevărat «lumină din Lumină»**”

- Atingeţi o chestiune extrem de controversată, tema reîntrupării, respinsă, de altfel, de religia creştină. Avem motive să credem în aşa ceva?

- Ideea reîntrupării e motiv de mare controversă între creştini şi susţinătorii ei. Există însă argumente ce ţin de impresia fiecăruia dintre noi, de acel sentiment de déjà-vu pe care îl avem, uneori, când întâlnim o anumită persoană. Din nou, mărturiile oamenilor sunt cele care ar trebui să ne pună cel mai tare pe gânduri. Cercetătoarea Sandra Anne Taylor aduce în discuţie un caz foarte interesant al unui tânăr arab, care s-a născut în munţi, în Liban, şi nu şi-a părăsit casa până la 20 de ani. S-a întâmplat să fie dus ocazional într-o altă localitate, la sute de km distanţă, pe care a recunoscut-o imediat ca fiind cea în care a trăit anterior. Ba mai mult, dintr-un impuls, a mers direct la casa în care se născuse, i-a identificat pe nume pe cei care o locuiau, le-a arătat locul în care şi-a amintit că a ascuns nişte bani şi i-a găsit. Familia respectivă era atunci într-un proces de stabilire a unui hotar între pământuri. El şi-a amintit unde era vechiul hotar. A fost atât de convingător, încât şi justiţia i-a acceptat mărturia. Se născuse în acelaşi anotimp în care, în urmă cu 20 de ani, vechea persoană fusese ucisă. Reîncarnarea lui a fost, deci, imediată. Mai e şi cazul lui Rand Jameston Shields, care în timpul unei morţi clinice retrăieşte 68 de evenimente din vieţile anterioare. A reţinut locul unde a trăit şi cine a fost. A făcut 8 vizite în acel oraş, a inventariat 114 dovezi care atestau acea viaţă şi a recunoscut 35 de clădiri. Cazul lui e celebru şi e studiat de dr. Jim B. Tucker, la secţia de medicină psihiatrică din Universitatea Sta-

tului Virginia. Dar detaliul care naşte cele mai multe întrebări e chiar cazul Anitei Moorjani. Acolo, sus, Cineva i-a spus să stea liniştită, că va fi vindecată şi i-a arătat şi celelalte vieţi pe care le-a avut. Dacă ştiinţa a putut confirma vindecarea ei miraculoasă, anunţată în lumea de dincolo, de ce n-am crede şi în celelalte lucruri văzute de ea acolo? Este o întrebare ce nu poate fi evitată.

- Suntem, deci, nemuritori. Murim, dar continuăm să trăim sub altă formă.

- Continuăm să trăim în corpul subtil, care e format din lumină de înaltă frecvenţă. Cei care au văzut corpul subtil, ceea ce numim în mod tradiţional „suflet", în timpul experienţelor extracorporale, l-au descris ca fiind format din milioane de puncte luminoase. Dacă în ceea ce priveşte trupul nostru s-a spus că „pământ suntem şi în pământ ne vom întoarce", în ceea ce priveşte sufletul, „lumină suntem şi în Lumină ne vom întoarce". Suntem cu adevărat „lumină din Lumină". E valabil şi dacă extrapolăm la nivel macro. Universul, spune David Bohm, este o hologramă gigantică. Între lumea de aici şi lumea de dincolo e doar o diferenţă de frecvenţă. Ceea ce nu vedem nu înseamnă că nu există. De pildă, noi percepem sunetele a căror frecvenţă se situează între 16.000 şi 20.000 Hz. Liliacul emite şi receptează ultrasunete cu frecvenţa până la 150.000 Hz. Iar delfinii comunică pe frecvenţe situate peste 150.000 Hz. La fel şi cu lumina. Sub un anumit prag al frecvenţei, lumina se condensează în materie fizică, iar deasupra acestuia, lumina devine energie invizibilă. Suntem aici, pe pământ, limitaţi de zidul unei frecvenţe care ne obturează vederea. Însă Dumnezeu, în mărinimia Lui, ne-a aşezat într-o fereastră cosmică, din care putem vedea universul, din care ni se oferă deschiderea.

- Vreţi să spuneţi că Îl putem cunoaşte pe Dumnezeu pentru că El Însuşi vrea să fie cunoscut?

- Universul nu face lucruri gratuite. În vremurile noastre au explodat o serie de preocupări ştiinţifice care nu fac decât să confirme această dimensiune spirituală a universului, să demonstreze că istoria universului şi a omului e scrisă de aceeaşi mână, că om şi univers au aceeaşi origine spirituală. Experienţa morţii clinice a fost un mare dar pe care Dumnezeu ni l-a dat, pentru a ne îndemna să schimbăm drumul greşit pe care am mers până acum şi să ne însuşim lecţia cunoaşterii şi a iubirii, care e adevăratul sens al vieţii. Avem o singură şansă de ieşire din criza în care întreaga omenire este implicată: să optăm pentru o adevărată renaştere spirituală. Cu alte cuvinte, să trăim în armonie cu Dumnezeu, cu noi înşine, cu semenii şi cu natura. Nu întâmplător, Iisus a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa". Ni s-a arătat Adevărul, ni s-a arătat Calea, e rândul nostru să răspundem chemării Lui.

*** sursa Valentin Ajder, Eikon**

Teme castelane, după Kafka
Gelu STREIANU: La ce bun critica de întâmpinare?

Critica psihanalică este, cel puţin după Freud şi Jung, un „lux reactiv riscant", cum mă exprimam într-un eseu din „Psihoteca"... Ştiam despre ea din neuitate discuţii cu Şt. Aug Doinaş, cu Ulici, Sorescu, Marin Mincu ş.a. Efectul straniu (riscant) poate fi diferit, la autorii pe care exegeţi precum Hugo Friedrich sau Roland Barthes, sau alde Al. Piru, Alex Ştefănescu, dar şi şcolile din veac ale noastre, ce şi-au consacrat paradigmatic criteriile (de la Călinescu, Eugen Barbu la... G. Liiceanu şi A. Pleşu), fiecare având prozeliţi sau reactivi-resentimentari, unii ţinând de patologia cul-

turii-literaturii Cei taxaţi de „scribi” (auctori, parafrazişti-plagiatori ş.c.l.) sunt numiţi de un critic-jurist din Haţeg, Constantin Stancu, „pom cu scribi”... (parafrazic pom cu vrăbii-VRĂBEŢI igitur, în mito-folclorul oltenesc, nord-dunărean-campestru, spaţiul evocat şi în romanul Interior...)

Dar, vorba poetului şi eseistului nostru Gabriel Chifu, „cărţile miros a paradis”, suntem de acord, mai ales că recent, sunt en vogue stilul ego-testamentar, sau „apocalipsele după”, cu priză la publicul nostru tot mai nerăbduriu la lectură, abstras de info-literatură, stil romanţat-episodic-foiletionist etc (aş fi curios ce crede Nicolae Prelipceanu, autorul unei admirabile teorii-poetizate, vorba lui, „de neuitat”: „**Cum să-ţi construieşti o femeie**” (poate fi şi „cum să-ţi construieşti un bărbat”... Eventual restaurezi, rezideşti, resacralizezi, ori idolatrizezi etc).

Apropos editurile...

Rampa de lansare e editărilor de azi are ceva de joc de artificii, ceea ce, de-altfel, fascinează şi distrage, dacă nu distruge... La urma urmelor, dinamica sufletească (sic,n) este cea a utopiilor, remember, careva scria „utopiile fac lumea”. Romanul „Interior” este, în cheia psihanalizei, în „interiorul” exploziei cu acceleratorul! producţiei de carte, susţinând pe propria „orbită” dintre ficţiune şi regresiune retrospectiv-intimistă, (letter-cuminecare) o id-entitate scriitorească, ce se vrea, firesc, catarsică, recuperatoare, incitant-feministă. Se pledează pentru moralitatea iubirii, în stil exponenţial şi edulcorat de un anume poetism cu vervă sacralizantă. Tot privind „utopia” (mistica) sus-invocată, iată un excepţional fragment din Eugen Suciu: „cuvinte, scormonind prin dantele/ în balcoanele mute/ uitate de iederă/ un opium tăcut/ culege rănile viitoare”... Romanul Ninei Corduneanu reactivează epic o structură hiper-sensibilă tipic poetică, sub semnul ERATIC al sublimării prin cuvinte... De o vreme,

solicitat a scrie „întâmpinător" despre cei ce vin, îşi strigă sau şoptesc prezenţa în Agora, (ag-oraşe!) m-am reumplut de o stare... hyperionică şi uneori sceptică, prudentă dar sinceră, cum se cuvine, tulburat de întregul fenomen literar din areal şi din ţară. Poezia şi epica îmi induc starea reticenţei, contraproductive la promotion, (faţă de avocatura unei anumite critici...) anume de a respinge practicismul de „a da licenţe" prin referinţe STATUAT -necesare afirmării alt-cuiva... Tot patosul vârstei şi experienţei de „mentorat" a diminuat şi mă îngrijorează actuala resurecţie a „directorilor de conştiinţă", pledaţi nu demult de postmodernişti, sintezism, autocenzură etc adicătelea maeştri... (v. Mircea Ciobanu)... Iată de ce întâmpin, un pic impresionist, necum... nihilist, fie cu scop autocurativ!, dar nu ipicrit(ic), autorii care mă solicită să opinez... Sunt, recunosc, în acord sau polemic, sub impresiile ce ni le reţetează sistematic, revistele şi cărţile actuale, mai ales „România literară", „Luceafărul", „Contemporanul", dar şi Orizont, Discobolul, Cafeneaua literară, Orient Latin, ş.c.l., mai puţin ciupecăria exotică (!) a vreo mie de reviste de toate orientările. Un merit special al romanului Ninei Corduneanu, paradoxal, este şi acesta, de a reitera unele idei ce fac dinamica-promotion, ne-Hegeliană!, care agită teribil - nu doar la noi -, noile rosturi ale Teoriei. Fără a fi deloc ceremonios, mă rezum la atât, salutînd apariţia acestei cărţi şi starea de reconfort sufletesc pe care ne-o transmite. La urma urmei, toate cărţile sunt frumoase, nu-i aşa? Dacă au, ca aceasta de faţă, nostalgia paradisului pierdut... Ferice acelora care nu-l pierdem de tot! Tresar, aşadar, doar la ceea ce experţii numesc " mitul celui neînţeles, neiubit etc - altfel zis Superba Utopie care face obsesii, credinţe şi arte…

Postludium de Bunavestire
Nicolae BREBAN la 80 de ani

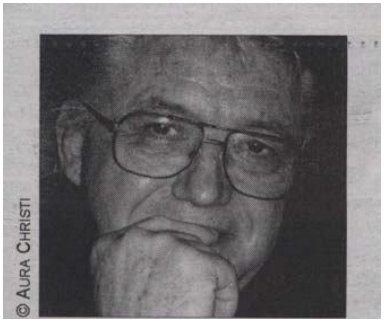

Nicolae Breban-Gabriel Liiceanu

„D-sa a fost în ultimele două decenii spiritul dominator al fostului GDS, ce se voia vocea societăţii civile. În excepţionala carte, apărută de curând, a sociologului şi realului dizident Gabriel Andreeescu, la Editura Polirom, „Cărturari, opozanţi şi documente, Manipularea arhivelor securităţii", e citat un episod dintr-o şedinţă a conducerii GDS, în care irupe Gabriel Liiceanu şi întreabă furios cine l-a invitat *acolo* pe marele scriitor şi filosof al culturii, Adrian Marino, om care a suferit vreo 14 ani de puşcărie bestială dejistă, cu o operă care s-a impus în Franţa, Japonia şi SUA... Liiceanu cerând ca scriitorul şi savantul să fie dat afară din sală şi să ia trenul de întoarcere la Cluj. Iată cum se comportă unul din leaderii „noii elite"... **(fragment din Contemporanul, Ideea contemporană, iulie, a.c., red. Aura Christi).**

ISBN: 978-606-8419-19-7